

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên
(1923 - 2009)

VĂN TỰ VÔ VI

Và

TỪ NGỮ TÂM LINH

ẤN BẢN 2024
HỘI ÁI HỮU VÔ VI FRANCE

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên
(1923 - 2009)

VĂN TỰ VÔ VI

Và

TỪ NGỮ TÂM LINH

ẤN BẢN 2024
HỘI ÁI HỮU VÔ VI FRANCE

MỤC LỤC

Đức Thầy Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên	1
TIỂU SỬ Đức Thầy Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên.....	3
PHẦN 1.....	7
VĂN TỰ VÔ VI.....	7
001- BẢN THÂN BẤT ĐỘ HÀ THÂN ĐỘ	9
002- BÀNG MÔN TẢ ĐẠO	10
003- BÁT NHÃ.....	11
004- BẤT MINH NGUYÊN LAI	12
005- BỈ NGẠN	12
006- BIẾT VÀ HIỂU.....	13
007- BỊNH	15
008- BÒ BAY MÁY CỰA.....	17
009- BỒ ĐỀ TÂM, BỒ ĐỀ BỔN VÔ THỤ	18

010- BỒNG LAI	19
011- CÁI TÔI.....	21
012- CAM LỒ	21
013- CẤP CÔ ĐỘC VIÊN	22
014- CỐI SỐNG	22
015- CÔN LÔN SƠN.....	25
016- CÚNG LẠY	26
017- CỨU ĐỘ	27
018- CỬU KHIẾU	28
019- CỬU TRÙNG ĐÀI	28
020- CHÁNH PHÁP	29
021- CHO.....	29
022- CHƠN NGÃ	30
023- DI DÂN CHUYỂN KIẾP	33
024- DIÊN HỒNG	34
025- ĐẠI ÂN XÁ KỶ BA.....	37

026- ĐẠO TÂM	39
027- ĐAU KHỔ.....	40
028- ĐẦU THAI	41
029- ĐỊA NGỤC.....	42
030- ĐIỂN HÓA VĂN	44
031- ĐỘNG LOẠN	44
032- GIÁC NGỘ.....	49
033- GIẢI NGHIỆP	50
034- GIẢI THOÁT.....	52
035- HÀ SA.....	55
036- HẠ GIỚI.....	55
037- HẠ THỪA, TRUNG THỪA, THƯỢNG THỪA, SIÊU THƯỢNG THỪA, VÔ THỪA.....	55
038- HẠ TRÍ, THƯỢNG TRÍ	56
039- HÀNH HƯƠNG	57
040- HÀO QUANG	57
041- HIẾU	59

042- HỒI QUANG PHẢN CHIẾU	60
043- HỒN, VÍA.....	61
044- HỒNG ÂN	64
045- HỤÊ.....	65
046- KIM CAN	67
047- KIM ĐƠN	68
048- KINH VÔ TỰ, VÔ TỰ CHƠN KINH	69
049- KỲ THỊ TÔN GIÁO.....	70
050- KHÔNG HỌC MÀ BIẾT	71
051- LẬP CÔNG BỒI ĐỨC	73
052- LINH CĂN	73
053- LINH TẠI NGÃ, BẤT LINH TẠI NGÃ.....	73
054- LINH TỬ	74
055- LÝ LUẬN	74
056- LONG HOA, LONG VÂN	75
057- LỤC CĂN, LỤC TRẦN	75

058- LỤC PHỦ NGŨ TẠNG	76
059- LUYỆN ĐAN	77
060- MẤT TÂM LINH	79
061- MẬT NIỆM HƯỜN TINH	79
062- MỘNG MỊ	80
063- MỞ TRÍ	80
064- NIỆM	81
065- NIẾT BÀN	81
066- NGŨ KHÍ TRIỀU NGƯỜN, TAM HUÊ TRỤ ĐẢNH	83
067- NGŨ SẮC NGŨ QUANG, HUYỀN SẮC HUYỀN QUANG.....	83
068- NGŨ UẨN GIAI KHÔNG	84
069- NGUYÊN LAI BỔN TÁNH	84
070- NHƯ LAI.....	85
071- NHÚT BỔN TÁN VẠN THÙ, VẠN THÙ QUI NHÚT BỔN.....	85

072- NHỨT LÝ THÔNG, VẠN LÝ MINH.....	86
073- ÔNG TU ÔNG ĐẮC, BÀ TU BÀ ĐẮC	87
074- PHẠM NGÃ	89
075- PHẠM TÂM	91
076- PHẢN BỔN HƯỜN NGUYÊN	92
077- PHẬT TỬ	93
078- PHƯỚC ĐỨC	94
079- QUAN ÂM.....	97
080- QUÂN BÌNH TƯ TƯỞNG	97
081- QUI NGUYÊN.....	98
082- SÁNG SUỐT.....	99
083- SẮC BẤT DỊ KHÔNG, KHÔNG BẤT DỊ SẮC ..	99
084- SIÊU THƯỢNG THỪA.....	100
085- SINH TỬ	100
086- SỐNG ĐỒNG TỊCH ĐỒNG SÀNG, CHẾT ĐỒNG QUAN ĐỒNG QUÁCH	100
087- SỬA TÁNH LẬP HẠNH.....	101

088- TAM BÀNH LỤC TẶC	103
089- TAM GIÁO TÒA	103
090- TAM MUỘI HỎA	103
091- TAM THỂ PHẬT	104
092- TÂY DU KÝ	104
093- TÂM ĐĂNG - HƯƠNG ĐĂNG	105
094- TÂM TÂM TƯƠNG ỨNG	106
095- TÂM ĐẠO	106
096- TỀ LUÂN HƯ CẢNH	106
097- TẾ ĐỘ VONG NHÂN	107
098- TIÊN ĐỒNG NGỌC NỮ	107
099- TIẾN HÓA	107
100- TIỂU THIÊN ĐỊA	108
101- TIN VÀ ĐỨC TIN	108
102- TỊNH ĐỘ	109
103- TÔI TÂM TÔI	109

104- TỤNG KINH.....	109
105- TUỒNG HÁT	110
106- TỨ TRỤ HÒA PHÂN	110
107- TỨ XA LỘ	111
108- TỶ KHEO	111
109- THẢ LỎNG BỘ ĐẦU	111
110- THANH QUANG ĐIỂN LÀNH	112
111- THẦN GIAO CÁCH CẢM	112
112- THẦN THÔNG	113
113- THẤT TRÙNG HÀNG THỌ.....	113
114- THẾ GIAN VÔ NAN SỰ, BÁ NHÃN THÀNH KIM THỊ THÁI HÒA	114
115- THÍCH CA MÂU NI PHẬT	114
116- THIÊN ĐÀNG.....	115
117- THIÊN MÔN.....	115
118- THIÊN GIÁC.....	116
119- THÓI QUEN	116

120- THỪA VÕ HÓA VẤN	116
121- THƯƠNG AI HƠN HỌ, THƯƠNG MÌNH HƠN AI	117
122- THƯỢNG GIỚI	118
123- TRIẾT LÝ	118
124- TRUNG GIỚI.....	118
125- TRUNG TÂM SINH LỰC CÀN KHÔN VỮ TRỤ	119
126- TRUNG THIÊN.....	119
127- VẬT CHẤT	121
128- VÔ MINH	121
129- VÔ THỪA	122
130- XÁ VỆ QUỐC.....	123
131- XẢ THÂN CẦU ĐẠO.....	123
132- XUẤT HỒN.....	123
133- XUẤT VÍA.....	125
134- YÊU THƯƠNG	127

PHẦN 2.....	129
TỪ NGỮ TÂM LINH	129
135- ÁC TRỰC.....	131
136- BÀNG MÔN TẢ ĐẠO	133
137- BÁT CHÁNH ĐẠO.....	134
138- BI TRÍ DŨNG.....	137
139- BỐ HÓA	138
140- BUÔNG BỎ.....	139
141- CÔNG PHU CÔNG QUẢ CÔNG TRÌNH	141
142- CỬU DƯƠNG QUAN	143
143- CỬU HUYỀN THẤT TỔ	144
144- CHÁNH GIÁC	146
145- CHÁNH NIỆM.....	147
146- CHÂN DIỆN MỤC	151
147- CHƠN GIÁC	151
148- CHƠN KINH	152

149- CHƠN TÀ	152
150- CHƠN THỨC.....	154
151- CHỦ THUYẾT	155
152- CHỮ VẠN	155
153- CHÚNG ĐẮC	156
154- DỤC GIỚI, SẮC GIỚI, VÔ SẮC GIỚI	157
155- ĐẠI TỪ BI.....	159
156- ĐẠO ĐỨC, GIÁO LÝ.....	159
157- ĐẮC ĐẠO	161
158- ĐIỂM ĐẠO	162
159- ĐIỂN NGŨ HÀNH	166
160- ĐIỂN QUANG	166
161- ĐIỂN THANH.....	167
162- ĐIỂN TRƯỚC	168
163- ĐỐN NGỘ	168
164- ĐỒNG THANH TƯƠNG ỨNG, ĐỒNG KHÍ TƯƠNG CẦU	168

165- GIÁC NGỘ	171
166- GIẢI GIỚI	171
167- GIẢI NGHIỆP	172
168- HẠ TỪNG CÔNG TÁC, THƯỢNG TỪNG CÔNG TÁC	173
169- HẠ THỪA, TRUNG THỪA, THƯỢNG THỪA	174
170- HÀO QUANG	175
171- HẮC BÌ PHẬT TỔ	177
172- HÓA GIẢI	178
173- HOẰNG ĐẠO	179
174- HỒI QUANG PHẢN CHIẾU	179
175- HUỆ TÂM HUỆ TRÍ	180
176- HUYỀN SẮC HUYỀN QUANG	182
177- HƯỚNG THƯỢNG	182
178- HỮU XẠ TỰ NHIÊN HƯƠNG	184
179- KIẾN THỨC	187

180- KIM TIÊN	187
181- KIM THÂN BẤT HOẠI.....	188
182- KIM TIỀN MẪU MẸ.....	190
183- KHAI KHIẾU MỞ HUỆ	191
184- LINH CĂN ĐẠI LINH CĂN	193
185- LUÂN XA.....	193
186- LỤC CĂN LỤC TRẦN	194
187- LỤC TÂM THÔNG	196
188- MA NHỨT TRỢNG PHẬT NHỨT XÍCH.....	199
189- MÊ TÍN.....	200
190- MINH CẢNH ĐÀI.....	204
191- MINH TÂM KIẾN TÁNH	205
192- MỞ BỘ ĐẦU	207
193- MỞ TÂM.....	208
194- MÔ NI CHÂU, THÁNH THAI	209
195- NIỆM, THƯỜNG NIỆM, VÔ BIỆT NIỆM.....	211

196- NIẾT BÀN.....	211
197- NHÂN DUYÊN	212
198- NHÂN THÂN NAN ĐẮC, PHÁP NAN NGỘ ..	214
199- NGHIÊM LUẬT.....	214
200- NGŨ SẮC NGŨ QUANG, HUYỀN SẮC HUYỀN QUANG.....	215
201- NGŨ UẨN GIAI KHÔNG.....	216
202- NGUYÊN LÝ ÂM DƯƠNG	220
203- NHƯ LAI BỔN TÁNH	224
204- PHÁP	227
205- PHÁP ĐÀI.....	227
206- PHÚC ĐIỀN.....	228
207- PHƯỚC HUỆ SONG TU	228
208- QUÁN THÔNG.....	231
209- QUI NHỨT	231
210- QUI THỨC	233
211- SÁM HỐI.....	235

212- SIÊU SINH	235
213- SIÊU THĂNG TỊNH ĐỘ.....	236
214- SIÊU THƯỢNG THỪA	237
215- TÀ TÂM	239
216- TAM CÔNG	239
217- TAM HỒN.....	240
218- TAM MUỘI.....	248
219- TAM THẬP TAM THIÊN.....	249
220- TÀO KHÊ.....	250
221- TÂM LÀM THÂN CHỊU.....	250
222- TÂM THỨC.....	251
223- TỀ LUÂN HƯ CẢNH.....	252
224- TIẾN XUYÊN.....	252
225- TINH KHÍ THẦN.....	252
226- TUỆ GIÁC	255
227- TỨ HẢI QUI GIA	256

228- TỬ XA LỘ	257
229- TỪ BI.....	259
230- TỪ QUANG.....	262
231- THANH QUANG ĐIỂN LÀNH	262
232- THANH TỊNH.....	263
233- THÁNH TIÊN PHẬT	264
234- THẦN THỨC.....	265
235- THẬP THIÊN THẬP ÁC DĨ HÒA BÌNH	265
236- THIÊN XÍCH	266
237- THIỀN GIÁC	267
238- THIÊN DUYÊN.....	269
239- THÔNG NHÃN, NHĨ, TỬ, THIẾT	270
240- THUẦN ÂM	271
241- THUẦN ÂM, THUẦN DƯƠNG.....	272
242- THÔNG TAM BẢO	273
243- THỨC HỒI SINH	273

244- THỨC TÂM, THỨC GIÁC	274
245- THỰC HÀNH	276
246- TRI GIÁC	276
247- TRUNG DUNG ĐẠI ĐẠO	277
248- TRUNG HIẾU	277
249- TRỪNG TU	278
250- TRỰC GIÁC	279
251- VỌNG TÂM.....	281
252- VÔ QUÁI NGẠI.....	281
253- VÔ SANH	281
254- VÔ THỨC	283
255- XUẤT VÍA, XUẤT HỒN	287

Đức Thầy Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên

(1923-2009)

TIỂU SỬ
Đức Thầy Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên

(1923-2009)

Đức Thầy Lương Sĩ Hằng, Phật hiệu “Vĩ Kiên”, sinh ngày 20 tháng 12 năm 1923 (tức ngày 13 tháng 11 năm Quý Hợi) tại Qui Nhơn, thuộc tỉnh Bình Định, Việt Nam. Đức Thầy Lương Sĩ Hằng là người Việt gốc Hoa, Mẹ Đức Thầy là người Việt, Cha là người Hoa. Đức Thầy đã từng giữ chức vụ phụ tá giám đốc đặc trách thị trường cho công ty hóa học Getz Brothers & Company (của Hoa Kỳ) trước năm 1975. Đức Thầy còn nghiên cứu thêm khoa châm cứu và chữa lành bệnh được nhiều người.

Khi còn trẻ, Đức Thầy bị đau tim và đau thận nên hay có ý chán đời. Sau có cơ duyên gặp được Đức Tổ Sư Đỗ Thuần Hậu, Đức Thầy Lương Sĩ Hằng xin thụ giáo tu hành theo Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp. Nhờ cương quyết tu hành nên trong 4 tháng đầu công phu, Đức Thầy đã thấy nhiều ấn chứng phi thường về sức khỏe và tinh thần, khoảng tháng thứ 7, Đức Thầy đã xuất Hồn.

Sau năm 1975, Đức Thầy đã bị cầm tù 13 tháng tại Việt Nam. Trong thời gian bị cầm tù, Đức Thầy đã châm cứu chữa bệnh và dạy cho những người trong tù

phương pháp tu thiền để đạt được sự thanh tịnh và sự thiện lành. Với sứ mạng hoằng pháp, Đức Thầy đã rời Việt Nam năm 1978.

Theo lời tường thuật của Đức Thầy tại Vancouver, Canada vào ngày 30-12-1983, Đức Thầy đã rời Việt Nam ngày 03-11-1978 và được tàu Pháp cứu, chở đến Manila ngày 06-11-1978.

Đức Thầy đã mang công sức chữa bệnh cho đồng bào tại trại tị nạn và các viên chức người Phi. Nếu có ai phát tâm thì Đức Thầy lại đem giúp cho các trại tị nạn như Bataan, Palawan. Ở Fabella, Đức Thầy còn dành nhiều thì giờ giảng pháp thiền cho đồng bào trong các trại tị nạn.

Năm 1979, Đức Thầy định cư tại Montréal, Canada và hàng năm theo lời mời của các bạn đạo, Đức Thầy đã đi thuyết giảng tại khắp các quốc gia trên các lục địa Âu, Á, Mỹ, Úc. Tuy tuổi đã cao nhưng Đức Thầy cũng không quản ngại nhọc nhằn tiếp tục truyền pháp đến khắp nơi mà đồng bào Việt Nam cần đến, hầu giúp họ tìm lấy con đường giải thoát cho chính họ. Đức Thầy liểu đạo ngày 23 tháng 9 năm 2009 (*nhằm ngày 05 tháng 08 năm Kỷ Sửu*) thọ 86 tuổi.

PHẦN 1

VĂN TỰ VÔ VI

001- BẢN THÂN BẤT ĐỘ HÀ THÂN ĐỘ

Bây giờ con người ở thế gian chỉ dùng cái miệng, dùng cặp mắt, dùng cái bộ óc được thu hút một phần nào đó thôi. Rồi nói này, nói kia, nói cứu người này, cứu người kia, cứu người nọ, nhưng mà chính nó, nó chưa biết cứu nó.

Ghen tương đầu này, ghen tương đầu kia, ghen tương đầu nọ, mà nó chưa hiểu, chưa ghen tương nó. Tại sao phải ghen tương nó ? Là nó phải thấy rõ sự sai lầm của chính nó trước, sửa nó trước, hành triển tiến tới sự vô cùng sẵn có của nó và sự sáng suốt sẵn có cho nó, thì nó mới biết được cái bản thân của nó. Nhưng mà bản thân ở thế gian, con người không chịu hiểu, không chịu độ lấy mình. Rồi làm sao đi độ người khác ? Chính ta không tu, không sửa mà làm sao chúng ta đi sửa người khác ?

Cho nên, cái phương pháp của Vô Vi là phải tự hành để ảnh hưởng người khác. Cho nên, có câu “Bản thân bất độ hà thân độ”. Thân ta, ta không sửa làm sao đi sửa người khác ?

Cho nên, nhiều người chưa hiểu mình, chưa chịu ảnh hưởng lấy mình lại đi dùng những cái lý luận vá vúi của kinh sách muốn đi độ người mà chính mình chưa độ được, thì đâm ra chỉ là nói dóc mà thôi.

Còn cái trong thực hành, tu tới đâu thấy tới đó. Mà không phải rằng cầu cặn người ta tới tìm mình, tự

nhiên đến hỏi mình, thì lúc đó mình phải thổ lộ tùy theo trình độ của đối phương. Đó, tôi trước kia như vậy, như vậy, bây giờ tôi đã sửa và tiến tới như vậy, đỡ một phần nào cho người ta thấy, là mình đã độ được mình rồi mình mới ảnh hưởng người khác. Kêu bằng "Bản thân bất độ hà thân độ", chính bản thân mình mình không có độ làm sao đi độ người khác được? Đó, cái Tiểu Thiên Địa này quan trọng mà không lo săn sóc làm sao đi săn sóc người khác.

002- BÀNG MÔN TẢ ĐẠO

Bàng môn tả đạo là một hình thức để nói ra những chuyện biểu diễn cái trí khôn của chính họ, rồi dụng cái trí khôn đó lại khống chế tư tưởng người khác. Cái đó kêu bằng bàng môn tả đạo, không phải là chơn pháp.

Cái bàng môn này, nó ở trong một cái nơi tâm tư của nó xuất phát ra một cái lẽ lối riêng biệt và nó không có hòa đồng với những người khác. Nó chỉ cho là cái pháp của nó là hay hơn hết và giỏi hơn hết, chẳng có ai sánh bì được. Nhưng mà nó chưa hiểu rõ rằng chơn lý là vô cùng tận, cho nên, nó còn bị kẹt ở chỗ đó. Nhiều khi thấy biểu diễn rất hay, làm việc này việc nọ rất hay, bùa rất hay, dùng tà điển phát triển rất hay mà với cặp mắt đời chớ không phải sự tri giác vô cùng. Nếu áp dụng sự tri giác vô cùng của người tu thiên sáng suốt

thì mới thấy rõ cái bàng môn tả đạo và đường lối đó vì trình độ giới hạn thôi.

Cho nên, những người tu cao, người ta không có chấp. Thành ra bàng môn tả đạo vẫn hoạt động mà Thượng Đế cũng không có can thiệp, cũng vẫn hoạt động. Nhưng trong thiên cơ, trong Càn Khôn Vũ Trụ, phải có giờ giấc qui tụ để làm một cuộc khảo thí cho nhơn sinh, để cho bàng môn tả đạo thức giấc là chính cái đó là không chánh, rồi mới lần lượt trở về Chơn Giác không động.

003- BÁT NHÃ

Người phàm nói Bát Nhã, bị kẹt ở trong con tim, không hiểu Bát Nhã này ở đâu ? Làm sao mà có cái Bát Nhã ?

Cũng là cái trung tim bộ đầu, Bồ Đề Tâm của chúng ta phát hiện rồi thì cái sự hướng chuyển Đông Nam, Tây Nam, Đông Bắc, Tây Bắc, tám hướng, tám ngả xuất phát, chiếu diệu tất cả Càn Khôn Vũ Trụ, mới là được mở, hòa hợp với Bát Nhã của Bề Trên.

Trí Bát Nhã là sự sáng suốt đã sẵn có để chiếu rõ mọi khía cạnh của sự chuyển hướng Đông Nam, Tây Nam, Đông Bắc, Tây Bắc về điển khí thanh quang.

004- BẤT MINH NGUYÊN LAI

Bất minh nguyên lai là không hiểu, không hiểu rõ được mình ở đâu đến đây rồi sẽ về đâu, kêu bằng bất minh nguyên lai.

005- BỈ NGẠN

Người ta nói phải có một con sông Bỉ Ngạn. Mà ngay trung tim chân mày chúng ta tu đây xuất phát ra rồi, thì chúng ta mới thấy rõ rằng cái Bỉ Ngạn nó phải có cái khởi điểm do đâu xuất phát ra mới hòa hợp với Bỉ Ngạn ở bên trên.

Mà chỉ trung tim chân mày các bạn nó ê ê xuất phát đó và nó đi tới cái thanh nhẹ sáng suốt. Thì trong cái giờ thiền của các bạn, các bạn thấy ở bên này dòm qua bên kia rất rõ ràng, ở bên con sông này dòm qua bên con sông kia rất rõ ràng. Đứng đó mà biết bao nhiêu người thanh nhã ở bên kia ngoắc các bạn rồi các bạn từ từ phát tâm từ bên này đi qua bên kia không có khó khăn. Ban đầu thì thấy rất khó khăn. Làm sao tôi có thể qua con sông này ? Nhưng mà tôi thanh nhẹ rồi thì thấy tôi qua con sông.

Cho nên, con người, trước trán đó tu nó mở, nó có cái quầng ở trước trán đó, là nó bắt đầu trụ. Rồi từ đó nó thanh nhẹ, bước ra đi phải qua cái Bỉ Ngạn. Cái khởi điểm, ở trong cái thể xác con người nó cũng có cái khởi

điểm để tiến tới Bỉ Ngạn. Thì chúng ta tiến lên rồi sẽ qua khỏi cái con sông Bỉ Ngạn ở bên trên.

006- BIẾT VÀ HIỂU

Biết, sự biết. Ở đời họ nói “Biết” rất dễ, nói ở đời môi rất dễ, nhưng mà cái biết nó phải cộng với sự sáng suốt ở bên trong. Mà cái hiểu biết của người đời thì nó rất nông cạn, biết cái đó, biết cái hồn, biết cái hồn nhưng mà không biết cái nguyên lai của cái hồn. Còn biết về đạo phải biết về nguyên lai, từ đâu đến mà làm ra bằng cách nào mới thành ra cái hồn.

Bây giờ chúng ta thấy cái ly chẳng hạn. Cái người biết, nói : "Tôi biết cái ly này, thì cái ly này do cát tạo thành". Mà cát do đâu có ? Đó, cát do sự điều luyện cả Càn Khôn Vũ Trụ, giữa nóng và lạnh, rồi nó mới kết tinh thành một hạt cát. Một hạt cát có thể chiếu diệu, nói rộng nó ra thì nguyên căn của nó cũng như cả một cái Vũ Trụ Càn Khôn vì hạt cát có thể biến, từ hạt cát mà biến ra một thể chất, qua những cái nung độ nóng cực độ thì nó biến chảy thành nước, mà nước rồi nó kết tinh thành ra trong lạnh, miếng kiếng.

Cho nên, cái ly do cát tạo thành, mà ai tạo ? Tự nó biến ? Không được ! Nhưng mà do sự đóng góp của nhân sinh, nhân loại là phần trí khôn của nhân loại. Thì cái trí khôn nhân loại do đâu có ? Trí khôn của nhân loại do kết tinh sáng suốt của Càn Khôn Vũ Trụ.

Người tu nói rằng Thượng Đế đã ban trí khôn cho hành giả. Rồi mới tìm ra thực chất của vật chất. Rồi từ thực chất của vật chất mới biến chế thành ra sự khôn ngoan, biến chế thành cái ly, cái ly đựng nước mà cái ly trong sạch, cái ly sáng suốt.

Hồi đầu chúng ta xem hột cát, chúng ta biết đó là cát nhưng mà không biết nguyên căn của hột cát. Nguyên căn của hột cát, nó đã có sự sáng suốt từ lâu. Cho nên, nó biến chất và nó trở về nguyên chất của nó là trong lành và sáng suốt. Cho nên, mình đổ một ly nước, mình dòm thông suốt từ bên đây qua bên kia. Thì cái phần trí điển của con người xét vật thể cũng vậy, có thể xét thông suốt từ bên này qua bên kia mới kêu bằng biết và hiểu biết.

Cho nên, người đời nói biết chỉ có một khía cạnh nào thôi. Cho nên, nhiều người cũng nói, cũng xưng hô, cũng xưng đạo hạnh, cũng xưng đủ thứ, cũng nói tôi biết đạo, biết này biết kia, biết đủ nhưng mà tới hồi muốn thành đạo, muốn ngộ đạo, chưa sao đi đến được, cũng xưng là biết. Cho nên, phải có hành trì, thực triển, thực hành để khai triển luồng thanh điển của chúng ta để hòa hợp với thanh điển của Càn Khôn Vũ Trụ, nhiên hậu mới phản chiếu sự sáng suốt đó, mới kêu bằng biết và hiểu.

007- BỊNH

Bịnh là do tánh sanh. Cái tánh trong đó có cái gì ? Tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ố, dục. Vì cái tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ố, dục mà bất minh thì sanh ra gì ? Sanh ra cái bịnh hoạn, không có mục thước.

Tham không chịu hưởng thượng. Nếu mà tham hưởng thượng thì thanh nhẹ và tham tiến tới sự sáng suốt vô cùng ở bên trên thì đâu có còn cái sự tham lặt vặt tại thế.

Sân cũng vậy. Biết đó, phải có bản chất đó mới làm được cái bàn đạp xuất phát đi lên.

Sự Si mê suy nghĩ về tiến hóa sẵn có của chúng ta, ở nội tâm mà hưởng thượng thì chúng ta cứ phải tìm mãi, tìm mãi của chúng ta. Chính sự sáng suốt đó ở trong ta có.

Hỉ là vui vẻ. Vui vẻ mà chấp nhận bất cứ một hoàn cảnh gì xảy đến, luôn luôn ở trong thái độ hoan hỉ, chớ không có răn mắt đối với người khác, thì đó kêu bằng hưởng thượng.

Còn Nộ là gì ? Nộ là sự nóng nảy, bực tức đó mà hưởng thượng thì nó xuất phát và phóng thông đi bất cứ nơi nào.

Ái là khi mà phóng được lên rồi mới thức giác. Sau cái thức giác đó, mới thương yêu tất cả. Chính sự sống của chúng ta, không có xung quanh, làm sao chúng ta

sống ? Mà không có Bề Trên, chúng ta cũng không sống. Không có sự thanh nhẹ của cả Càn Khôn Vũ Trụ thì chúng ta cũng không sống.

Cái Ổ là sự đen tối. Mình, mọi người đều có, nhưng mà cái đen tối đó nó cũng có cái hữu ích. Cái bản chất tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ố, dục là bản chất của Thượng Đế mà trong đó kêu bằng hướng thượng hóa giải tới vô cùng. Sự ác, sự trược, sự đen tối đó, làm cho mình thấy nó chậm trễ nhưng mà mình hướng về sự vô cùng thì nó có cái tánh chất đó. Mà vô cùng rồi, thì vô cùng tăm tối, vô cùng trược mà chúng ta lấy cái ý chí phóng vào sự vô cùng đó thì sự vô cùng đó sẽ tan, sự tăm tối đó sẽ biến đổi tới sự sáng suốt.

Cái Dục tính của con người cũng vậy nữa. Dục không phải là giao cấu mới là dục, nhưng mà muốn đủ thứ đó là dục. Mà chúng ta dục hướng thượng, chúng ta dục hóa giải, chúng ta dục tiến triển tới vô cùng tận thì cái dục đó nó đưa lại sự thanh nhẹ cho chính chúng ta. Cho nên, con người nó bệnh ở chỗ nào ? Nó bệnh vì sự tri giác của nó cạn kiệt, nó vun bồi cái tánh tham sân si trong chốc lát mà thôi. Vì cái đó mới sanh ra cái bệnh hoạn. Còn nếu nó biết sử dụng tham sân si hỉ nộ ái ố dục tới vô cùng thì nó đâu có bị kẹt ở trong cái lẽ lối tham sân si của người đời nữa.

Thì cái tâm nó mới vị tha, tâm nó mới thực sự thương yêu và xây dựng cho chính nó và ảnh hưởng những người xung quanh.

Tại sao những người thiền giác càng ngày lại càng thông minh và càng dễ dãi hơn ? Tại sao ? Nó hiểu nó và nó vun bồi cái thực chất của nó, tiến tới vô cùng thì càng ngày càng sáng suốt hơn.

008- BÒ BAY MÁY CỰA

Bò bay máy cựa là chúng ta ở trong, từ cái rún sắp xuống là cái Hạ Thừa trong đó chúng ta thu thập những luồng trực điện ăn hằng ngày, nó trụ hóa nơi đó. Nó có thứ yếu hèn, nó cục cựa sơ sơ và làm việc ở trong cái phạm vi eo hẹp, cũng như con vật các bạn đang ăn đây, cọng rau các bạn đang ăn đây thì cái sự hóa hóa sanh sanh đó tiến hóa chậm trực. Đó kêu bằng bò bay máy cựa ở bên trong của chúng ta.

Nhưng mà làm sao để thấy được bò bay máy cựa ? Là các bạn tu tới thanh tịnh rồi thì các bạn thấy rằng cái ngũ tạng này, cái bộ đầu này, cái ngũ uẩn này là đại diện cho ngũ tạng. Thì cái ngũ uẩn, mà bộ đầu là bộ óc, cái mỏ ác này là một, cặp mắt là hai, hai lỗ tai là ba, hai lỗ mũi là bốn, cái miệng là năm. Trong năm bộ phận đó mà các bạn làm Pháp Luân Thường Chuyển rồi, nó đi lên, thì cái ngũ tạng này nó chuyển hướng lên trên thành ra ngũ uẩn. Trong cái ngũ uẩn giai không, lúc đó các bạn mới dòm thấy bò bay máy cựa trong cái thể xác của cái Hạ Giới từ lỗ rún đi xuống. Khi các bạn nhắm mắt thì ở dưới nó chuyển cựa từ chỗ nào thì các bạn thấy rõ.

Cho nên, nói cái bò bay máy cựa mà nói người tầm thường ở thế gian chưa có tu và chưa thức giác, không hiểu bò bay máy cựa là cái gì ? Cũng biết sơ sơ như con vật yếu hèn vậy thôi nhưng mà nó không biết nó nằm ở đâu ?

Cho nên, một khi mà các bạn tu, các bạn làm Pháp Luân Thường Chuyển, cái đó quan trọng lắm. Pháp Luân Thường Chuyển rồi nó dẫn dắt từ từ, từ từ, từ từ, Hạ Thừa nó chuyển hết trong chín tầng khu ốc của Hạ Thừa, rồi mới lên tới Trung Thừa, cũng dẫn dắt cái bò bay máy cựa đi lên.

Cho nên, cái tánh con người thường thường hay sân si và hay nghĩ cái chuyện eo hẹp không thể phát triển được, rồi nghi kỵ đủ thứ. Đó là chỉ có ứng dụng trong cái tánh của bò bay máy cựa. Mà cái tánh đó là cái tánh rất yếu hèn, không tự giác. Cho nên, chúng ta tu lần lần nó mở, mở, mở, mở lên rồi các bạn cũng có một thời gian các bạn tu, rồi các bạn cảm thấy mình không có trình độ gì. Rồi chừng nào mà các bạn tu khai thông hết bộ đầu rồi, thực hiện tới Bồ Đề Tâm rồi thì lúc đó các bạn mới thấy rằng giá trị vô cùng trong cái phương pháp công phu mà các bạn đã đạt được.

009- BỒ ĐỀ TÂM, BỒ ĐỀ BỐN VÔ THỤ

Xưa có câu "Bồ đề bốn vô thụ". Tại sao nói bồ đề ? Thế gian người ta dùng cái cây bồ đề trồng ra thành cái cây

bồ đề, lá sum suê, cái đố mà tại sao nhiều kinh sách nói "Bồ đề bốn vô thụ", là bồ đề không phải có cây, là cái gì ?

Cho nên, chúng ta tu rồi, được thanh điển ở trên bộ đầu phóng lên mới hiểu, mới hiểu cái chữ "Bồ đề bốn vô thụ" là cái thanh điển của chúng ta trụ trên bộ đầu hòa cảm với cả Càn Khôn Vũ Trụ mới biết cái bồ đề là bốn vô thụ, không có cây, chỉ có điển mà thôi. Cho nên, sự tri giác của người tu thiền mở thanh điển rồi, thì cái Bồ Đề Tâm là nó không còn nằm ở trong cái tâm như thế gian mà suy nghĩ rằng cái con tim ngay trung ương, trung ương này. Nhưng mà cái tâm của nó là đã thay đổi rồi, về cái thanh khí điển hòa hợp với thanh khí điển rút bộ đầu tròn vo, hòa hợp cả Càn Khôn Vũ Trụ. Đó là cái Bồ Đề Tâm.

Bồ Đề Tâm, khi ai động tới nó, nó hiểu liền, bất cứ một cái gì xảy đến cho nó thì chỉ dụng Bồ Đề Tâm để suy xét. Người ta đề nghị một chuyện gì xung quanh nó, nó hiểu liền, rõ rệt và phân giải. Người đối phương nói chưa dứt lời là nó đã phát ra những lời chơn chánh, phân giải rõ rệt, kêu bằng Bồ Đề Tâm.

010- BỒNG LAI

Bồng Lai là một nơi cảnh tươi đẹp và mọi vạn vật hình như một trí khôn vô cùng. Đi đâu cũng có sự tươi đẹp chuyển giải và thấy thông suốt. Từ cái cây, cái lá đều ý thức trong chu trình tiến hóa của chính nó.

Cho nên, cái người đi lên tới trên đó, đi tới cái Bồng Lai, cảnh Bồng Lai Tiên Cảnh, thấy hình như nó nhẹ nhàng vô cùng và mùi vị thơm tho, các vật đều tươi đẹp, màu sắc lộng lẫy. Đó cũng là trong cảnh giới của Tiên Gia.

011- CÁI TÔI

Vì cái Tôi này là nó hiện ra, cũng như là lấy một cái hình thức rất nhỏ mà để điều động và hóa giải, đi tới cái sự sáng suốt. Nếu cái Tôi này là cái ngã mà không có biết cái ngã này, làm sao khai thác cái ngã này? Rồi mà sau khi khai thác cái ngã này rồi thì vô ngã, không còn Tôi. Mà từ cái Tôi, là cái tấm tối này mà đi tới cái sáng suốt mà khi đi tới sáng suốt này là “Không Tôi”, là không còn tự ái nữa.

012- CAM LỒ

Cam Lồ là sự vận hành của thủy điển trong cơ thể, rồi nung nấu ở trong cái Tinh Khí Thần, kết hợp cái chất tinh trụ hóa trên bộ đầu, hòa hợp với sự thanh điển nung nấu của Bề Trên. Cho nên, nó mới tạo ra một cái nước miếng thơm ngọt, chỉ có người tu thiền mới có cái đó. Mà cái đó, khi đạt được tới đó thì những cái bệnh tâm thường trong cơ thể tự nó biến mất, kêu bằng Cam Lồ.

Trong kinh sách có nói Cam Lồ, nhưng mà không hiểu nó nằm ở đâu. Bây giờ chúng ta tu thiền thì chúng ta mới thấy rõ ràng. Mỗi đêm các bạn làm Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, các bạn đã nấu thuốc cho chính mình uống. Cho nên, sau các bạn làm Pháp Luân đầy đủ rồi thì cái nước Cam Lồ nó quý hóa lắm. Nước miếng ngọt và rất khỏe khi chúng ta nuốt được cái nước miếng đó, tâm can thì phể thận nó thanh nhẹ.

013- CẤP CÔ ĐỘC VIÊN

Cấp cô độc viên, ông Tư cũng có giảng trong kinh A Di Đà, thì qui tụ nó cũng ở trong bản thể của chúng ta mà thôi. Cái cấp cô độc viên mà nếu các bạn không có tu, các bạn đâu có thấy từ cấp giới thanh lọc thông suốt. Rồi các bạn thấy một sự dành riêng cho phần hồn để phát triển vô cùng ở bên trong. Nếu không thiền không thấy rõ, tưởng là ngoại cảnh, tưởng là ở đâu.

Tôi đi tới đó cấp cô độc viên chỉ có phần hồn đi trong bản thể đi qua ngang chỗ cái đùm ruột ở phía sau đó. Thì các bạn thấy rõ là cái cảnh của cấp cô độc viên mà chỉ có phần hồn tu thanh nhẹ mới thấy được chớ còn nói ra, nói đời, rồi cứ giảng cái gì bây giờ giảng cũng không thông. Mà nói này để cho các bạn thấy rõ là ở trong bản thể các bạn có chỗ có nơi, có phong cảnh tươi đẹp. Mà mất trật tự làm sao có cấp cô độc viên? Cho nên, người đời nó đã sống trong cảnh mất trật tự vì ngoại cảnh mà không hướng nội thì tự nhiên nó mất trật tự. Rồi đây chúng ta hướng nội chúng ta tu thết rồi chúng ta mới thấy rõ cấp cô độc viên nó nằm ở đâu.

014- CÔI SỐNG

Cho nên, cõi sống là phải hiểu rõ cái cõi sống là phải có tâm linh, cõi sống đó mới có ý nghĩa. Phải có tâm linh, cái cõi sống nó mới phát triển. Phải có tâm linh mới thấy rõ rằng cái sự sống đó là đời đời, mới thích

sống. Còn người thế gian nói tôi sống, nếu tôi không có cái này tôi không sống.

Tôi yêu anh mà không có anh thì tôi phải chết. Cái đó là yếu hèn, phàm ngã, chứ không ở trong cõi sống đâu. Nói tôi yêu người đó mà không có người đó, tôi phải tự tử, cái đó là yếu hèn, hoang phí của, của Thiên Địa, của Trời Đất và hoang phí những cái gì của nhơn quần đóng góp cho mình, rất hổ thẹn.

Cho nên, nhiều người đi tới phút cuối cùng rồi tự sửa mình và tự hạ mình, bỏ tất cả những cái gì mà mình cho là hay là giỏi hơn thiên hạ và được người khác ca tụng, mình tưởng đâu là mình đứng thì mình mất cái cõi sống. Mình chỉ sửa mình để tiến, để học hỏi thì mình thấy cái cõi sống đó thật sự là cõi sống.

Vì tôi chịu dẹp tự ái để tôi học hỏi và tôi tiến hóa và những cái gì của tôi có, tôi cũng chưa có tin. Tôi phải sửa. Cho nên, các cõi đó nó từ Hạ Thừa, Trung Thừa, Thượng Thừa đều có cõi sống. Rồi xuất phát ra tới vô cùng tận cũng là cõi sống. Cho nên, các cõi đó đem lại niềm tin cho hành giả và dẫn tiến hành giả, nếu hành giả chịu thực hiện và hướng về sáng suốt vô cùng thì thấy rõ cái cõi sống đời đời nó có rõ ràng, trong nó và ngoài nó.

Còn những người còn vun bồi cái phàm tánh, sống trong cái ích kỷ, eo hẹp, thì người đó đi trong cõi chết, chứ không phải cõi sống. Dù cho có ăn học cách mấy đi nữa mà cái tâm tánh không sửa, không hiểu và

không thanh tịnh thì người đó đi vô trong cõi chết. Chúng ta thấy rõ trong thành phố Hồ Chí Minh, sau một cuộc giải phóng rồi thì thấy những người không tu thiền, cái mặt họ tự động xuống sắc, đau khổ, đòi tự tử. Hỏi chớ họ ở trong cái cõi gì ? Cõi chết ! Tại sao họ đòi tự tử ? Vì sự kiến thức và sáng suốt về cái tâm linh không có nữa. Không có nữa, thành ra nó bị giới hạn mất rồi, rồi nó lúng túng, nó thấy ngoại cảnh uy hiếp thì nó cứ nghĩ chuyện chết không. Hai, ba ngày nghĩ chuyện tự tử, nghĩ chuyện chết, đó là yếu hèn.

Chính chúng ta có một bản thể, có một cái Tiểu Thiên Địa đầy đủ quyền lực cũng như một Thượng Đế và có quyền tiến tới sự vô cùng, không có một chế độ nào có thể khống chế chúng ta được. Cho nên, những người tu thiền họ thấy đang sống, họ sống trong tâm linh, không phải sống về vật chất mà họ đau khổ.

Cho nên, đi tới cái ngày giờ đau khổ, cũng như bây giờ chúng ta thấy Jésus Christ bị hành hạ, Ngài sống trong tâm linh nhưng mà vẫn tươi cười. Thích Ca cũng vậy, tự giam thân vào trong cõi hành hạ. Ra ngoài rùng mà tu, phải tự hành hạ lấy mình không ? Và để đạt tới cái sự siêu diệu và sống trong sự sống vô cùng thì cái ảnh hưởng rất tốt. Mà cái quá trình ở đây, chúng ta là người Việt Nam thấy rõ, người có thiền ở trong cái chỗ người ta cho là địa ngục của trần gian ở Việt Nam, nhưng mà những người biết thiền họ sống vui. Có gì đâu ? Họ đâu có mất Ông Trời, họ đâu có mất thanh khí điển, họ đâu có mất sự sáng suốt. Bởi vì rất cuộc họ phải bỏ xác, vào hòm, đến đây với bàn tay không

rồi trở về với bàn tay không, thì phải vun bồi sự sáng suốt đó để hòa hợp với sự sáng suốt vô cùng. Thì ở đâu các bạn không hòa hợp được ?

Ở trong khám tù cũng có thể hòa hợp được. Đâu có phải tôi phải có điều kiện, nhà cửa, có tiền bạc sung sướng, có chồng có con, tôi mới tu được. Không ! Tôi có thể xác là tôi tu được. Tôi có nhờ có sự kích động và phản động, tôi mới tiến hóa được thì tôi thấy có cái cõi sống đời đời.

015- CÔN LÔN SƠN

Cái Côn Lôn Sơn đó là các bạn phải xuất hồn mới đi tới chỗ Côn Lôn Sơn là để cho vạn linh có ý thức chịu tu mới tới đó, hưởng cái thanh khí nhẹ của Trời Phật, rồi ngồi đó để lo tụng niệm và tiến hóa nhưng mà nó chậm hơn những người có thể xác. Bởi trong cái thể xác này nó cũng phải có một cái điểm tựa phát triển đi lên Côn Lôn Sơn. Cho nên, con người xuất hồn mới thấy rõ là cái Côn Lôn Sơn nó nằm ở chỗ nào ? Nó nằm ở trên bộ đầu của chúng ta.

Cho nên, các bạn đã có cái hình thù của Tiểu Thiên Địa, các bạn thấy bao nhiêu cây cỏ, bao nhiêu những cây cổ thụ lớn đẹp ở bên trên. Thì lúc đó chúng ta mới thấy chúng ta có nơi sống và chúng ta xuất ra thì chúng ta đi tới một cái đỉnh núi nào đó và tươi nhẹ, sống rất an nhàn mà chỉ có lo tu không, chứ không có lo cái

chuyện đời nữa, không có lo cái chuyện cứu độ, xin xỏ như hồi xưa nữa, đi tới đó mà lo tu luyện.

Cho nên, người con mà biết tu thì cha mẹ sẽ được hưởng và sẽ được đi tới cảnh đó. Sự liên hệ được hóa giải rồi do sự dày công của người tu mới thấy rõ cái đó.

016- CÚNG LẠY

Cúng lạy là sự cung kính để giáo dục Lục Căn Lục Trần trong bản thể của chúng ta. Con người hay tự cao, xưng ta đây mà không hiểu ta là ai, cho nên, có cái cúng. Cái chữ cúng, nó phải cúi xuống và cung kính, thành tâm, quỳ lạy là chịu xả cái trước, cái sự ngu muội của chúng ta, phân giải cái sự ngu muội mà để thu cái sự sáng suốt của người sáng suốt hơn chúng ta, là Bề Trên, thiêng liêng, trong không mà có.

Cho nên, cái cúng lạy, ý nghĩa rất đầy đủ nhưng mà người đời không hiểu, sắp bàn đó rồi cũng như cho người ta ăn, rồi quỳ xuống cúng lạy vậy thôi, không biết ý nghĩa của cái cúng, thì cúng cũng vô ích. Chúng ta cúng là để dẹp tự ái, mà dẹp được tự ái thì mới có sáng suốt. Người tu mà còn tự ái không còn sáng suốt. Dẹp tự ái mới hướng về thanh nhẹ thì kẻ hung nó hóa hiền.

Thì lễ xưa người ta để cái sự cúng lạy đó là hồi xưa, để tập gì? Tập những người kêu bằng ác ôn, không hiểu, không có tâm linh, chậm tiến, mới chỉ độ cho nó cúng

lạy, làm hình nộm thiệt to để cho nó có vẻ sợ và nó cúng lạy. Thì nó cúng lạy, nó thấy nó được cứu rồi. Cứu rồi ở chỗ nào? Là nó quỳ xuống lạy, cái phần trước điển, ngu muội của nó được giải tỏa ra thì thanh điển cứu độ nó. Cho nên, nó cảm thấy khi nó lạy rồi, nó nhẹ. Đó là đối với những phần tâm linh yếu hèn, còn những phần tâm linh thanh nhẹ không dùng cúng lạy tại thế nhưng mà thật sự phần hồn phải có lễ nghi gấp triệu lần ở thế gian.

017- CỨU ĐỘ

Nếu chúng ta cứu, muốn cứu một người khác, mà chúng ta không biết cứu ta thì cứu người khác cũng vô ích, cứu không nổi vì không hiểu rõ. Nếu mà chúng ta là người tu, chúng ta biết tự cứu mình. Đó, bây giờ như các bạn tu ở đây về Pháp Lý, Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định là tự cứu mình trở lại sự thanh tịnh, khứ trước lưu thanh, nhiên hậu mới độ cho phần hồn tiến hóa, kê bằng cứu độ. Cho nên, phải tự mình cứu mình, rồi độ tới phần hồn tiến hóa mới ảnh hưởng người khác, chớ không phải là kê các bạn lấy cái gì mà đi cứu người ta được, bởi vì “Bản thân bất độ, hà thân độ”, mình không cứu độ được mình, làm sao cứu độ người khác?

Cho nên, Ông Trời đã cho chúng ta ngụ trong cái Tiểu Thiên Địa, cho cái phần hồn ngụ trong Tiểu Thiên Địa, rất phức tạp mà rất tinh vi, trách nhiệm rất nặng mà

không biết cứu lấy mình, mà không biết tu, làm sao mà độ cho phần hồn tiến được ? Cho nên, phải sửa chữa đầu đó cho nó có trật tự, hòa hợp với Càn Khôn Vũ Trụ, nhiên hậu mới độ mình và ảnh hưởng người khác, đó kêu bằng cứu độ.

018- CỬU KHIẾU

Cửu Khiếu, nó từ sự xuất phát của trung tâm bộ đầu và ngay cái phía sau cổ đó, thông suốt đi lên, thì các bạn xuất ra mới thấy rõ cái Cửu Khiếu. Nó ở trong chín tầng, mà trong đó từ tối đi tới sáng, nó xuất phát ra, chỉ có người tu thanh nhẹ cái phần hồn đi lên trên đó. Cửu Khiếu này là cũng ở trong Cửu Trùng Đài mà ra, cũng chín giới đó. Cho nên, cái này, phải có thực hành rồi mới thấy, còn nếu không thực hành không sao mà các bạn thấy cái này được.

Cái Cửu Khiếu này nó cũng do cái chín tầng mà tôi nói là cái chuyển khu ốc Hạ, Trung, Thượng, ba lần chín hai mươi bảy, rồi nó kết tinh bên trên lúc đó nó mới có cái Cửu Khiếu. Từ ở đó các bạn mới xuất ra mới thấy rõ.

019- CỬU TRÙNG ĐÀI

Cửu Trùng Đài trong cái Thiên Địa này cũng cái tháp thôi, Cửu Trùng Đài. Mà Cửu Trùng Đài ba giới cũng

đều có, cũng Hạ, Trung, Thượng nó cũng phải có. Mà có chỗ nó không qui tụ thanh nhã, đẹp là nó còn động loạn ở trong cái hạ giới, rồi trung giới, tới thượng giới, các bạn mới thấy rõ cái tháp Cửu Trùng, chín tầng, ở trong Tiểu Thiên Địa trong bản thể của mình. Nhưng mà cái này ráng tu cho thanh nhẹ thì tự nhiên nó ở đó chớ không đâu.

020- CHÁNH PHÁP

Chánh Pháp là sự chơn chánh của phần thanh điển ly thân, pháp là khử giả. Mà cái thanh điển đó, khi các bạn ngồi đó rồi các bạn nhắm con mắt, các bạn thấy ríu ríu nhẹ rút đi lên mà càng đi, càng thăng hoa, tâm hồn càng sung sướng, càng nhẹ nhàng thì các bạn mới thấy đó là Chánh Pháp. Chánh Pháp là gì ? Là do cái đường mình xuất phát ra mà mình thấy rõ đường đó mình sẽ tiến triển tới vô cùng, mới là kêu bằng Chánh Pháp hay là Chơn Pháp.

021- CHO

Cho, khi mà chúng ta muốn ban một món gì cho thiên hạ là chúng ta phải có cái tâm để ban cho họ, cái món quà đó mới có giá trị.

Còn người tu về Pháp Lý cho cái gì ? Các bạn có, các bạn mới cho. Các bạn Soi Hồn, các bạn Thiền Định,

các bạn gầy dựng được cái cơ sở thanh điển, lúc đó các bạn mới cho là ban bố, kê bằng bố thí cho người khác, gởi cái thanh điển cho người khác, ban cái điển lành cho người khác nhưng mà không bao giờ suy tính, không bao giờ nói rằng ta ban cho người. Không ! Mình cho không ai biết vì cái đó mình chỉ biết mà thôi. Mình có dư thì mình cứ san sẻ.

Cho nên, những người tu thanh tịnh mở những lời nói dẫn giải rõ rệt để cho người có phàm tánh thiếu tâm linh hiểu rõ nguyên căn của họ và khả năng vô cùng tận của chính họ để họ được cứu rỗi lấy họ, tự cứu rỗi lấy họ, đạt tới sự vui vẻ kê bằng cứu khổ ban vui. Đó là cho.

Họ tự ý thức thì họ cứu lấy họ được. Mà cứu được rồi thì từ cái khổ đi tới cái vui, từ cái nặng đi tới cái nhẹ. Cái cho đó mới là xứng đáng kê bằng cho.

022- CHƠN NGÃ

Chơn Ngã là khi chúng ta ý thức được nguyên căn của mọi sự việc là cái bản thể này về tay chân cử động, không phải chánh nhưng mà về phần điển mới là chánh. Mà cái Chơn Ngã thì phải thanh nhẹ và sáng suốt ở Bề Trên, mới gọi là Chơn Ngã. Còn nếu mà còn pha trộn cái phàm tâm, không còn Chơn Ngã đâu. Cái Chơn Ngã của nó ý thức riêng biệt của hành giả, tự hiểu lấy thôi, chứ không có thể xưng hô với người khác về Chơn Ngã. Nói Ta đây là Chơn Ngã. Không có ! Anh

có Chơn Ngã thì anh hiểu sự Chơn Ngã của anh. Bởi vì con người phần hồn là vô cùng tận. Mà trình độ nó đi tới đó nó ý thức rồi, càng đi càng tiến, càng tới càng hiểu, càng minh càng ngộ. Lúc đó nó hiểu, bây giờ tôi mới thấy tôi có Chơn Ngã. Tôi thấy Chơn Ngã là sự thật, thực chất của tôi. Thực chất của tôi là vô cùng biến hóa, đặng tới đâu hiểu tới đó.

Chơn Ngã là sự sáng suốt, sự sáng suốt hòa hợp cả Càn Khôn Vũ Trụ, muôn loài vạn vật. Mà chính trung tâm của mọi giới trong thể xác con người đều phát tâm thương yêu, thì không khác gì cái bóng đèn mà đã bật sáng ở trong bóng tối, đó là kêu cái Chơn Ngã. Rồi các bạn xuất hồn cũng chưa có chơn.

Xuất hồn các bạn phải học đi, học biến hóa, rồi học trụ. Lúc đó, các bạn mới thấy rằng cái Chơn Ngã nằm ở chỗ nào.

023- DI DÂN CHUYỂN KIẾP

Tất cả qui định trong Càn Khôn Vũ Trụ là mỗi người xuống thế gian phải học cái bài tham, sân, si, hỷ, nộ, ái, ố, dục. Rồi hỏi chớ các bạn có tu cái pháp thiền này không ? Không có tu pháp thiền này. Nhưng mà cái phần hồn các bạn chết rồi có được tiến hóa không ? Vẫn được tiến hóa mà tiến hóa theo trình độ. Sự sắp đặt di dân chuyển kiếp của Thượng Đế đều có chương trình.

Thì con người, trí thức, thể xác đều hạn chế hết, hạn chế bởi Thượng Đế muốn nhiều cũng không được. Nói về tâm đời, dục muốn dục nhiều cũng không được. Muốn đạt tới sự thương yêu cho chính mình hưởng cũng không được. Một thời gian nào rồi cũng phải bỏ ra đi.

Cho nên, trong cái thể xác của con người đều bị giới hạn hết. Mà có cái định luật Sanh Lão Bệnh Tử là để cho phần hồn học trong chu trình tiến hóa. Đau khổ quá tôi mới thức giấc. Buồn quá rồi lần lần tôi mới tìm ra một cái đường lối để tự giải thoát. Có nhiều người ở thế gian không buồn có đi vô chùa làm gì, không buồn thì đi tìm kinh sách làm gì ? Gia đình tôi vui vẻ quá, tôi đâu có bị gì đâu mà tôi phải lo. Tôi có bị sự hăm dọa của ngoại cảnh đâu mà tôi lo ? Nhưng mà cái Sanh Lão Bệnh Tử rồi cho các bạn thấy có sự hăm dọa và có sự cảnh cáo, là bạn không có cái khả năng làm được một cái việc gì ngoài sự học hỏi mà thôi.

Cho nên, các bạn phải hiểu chúng ta đến đây học cái bài Sanh Lão Bệnh Tử rồi các bạn mới thực hiện được từ bi, dũng tiến. Còn nếu mà các bạn không ý thức được đó là bài học thì cái sự kiên nhẫn các bạn không có. Mà kiên nhẫn các bạn không có thì phạm ngã làm việc mà thôi, nói bậy nói bạ, trách móc người này, trách móc người kia, hiểu không tới, thấy không rõ, cứ cho chuyện của mình làm là phải mà chuyện người ta là quấy. Cái đó là tự giam mình trong cái phạm vi hạn chế. Làm sao mình trở về với mọi trạng thái thương yêu, mà để hưởng cái cảnh đời đời ở Bề Trên ?

024- DIÊN HỔNG

Nói chữ diên hống ở thế gian làm sao hiểu được ? Người thiên giác mới thấy rõ. Khai thông cái thận thủy thì cái hỏa hầu nó mới xuất phát đưa lên trên bộ đầu, rồi nó phóng quang ra, mới thấy rõ cái diên hống. Nên nhiều khi các bạn thiên trong mê, ngồi thiền mấy tiếng đồng hồ thấy một cái sáng lạ thường, đó là cái diên hống xuất phát. Nhưng mà người không thiên làm sao cắt nghĩa cái sự diên hống cho người ta thấy ?

Cho nên, nhiều người họ chê thẳng đó tu ngu, ngồi hoài cả đêm để làm gì ? Vì nó thấy cái đó, nó sung sướng. Mà cái đó đem lại sự thanh nhẹ trong cơ tạng của nó và lập lại sự bình an cho nội tâm của nó, nó mới ngồi thiền. Chớ nó cũng một phần trí thức, cũng phần

ăn học, cũng biết khôn, biết so đo, biết suy tính, chứ nó không phải ngu muội.

Cho nên, những cái danh từ này mà đi nói với người thường không ai hiểu. Mà phải nói với những người kêu bằng thực hành, mà nói cũng không được nữa. Tâm thức nó mở rồi, tới lúc đó nó tu, rồi nó mở tới đó nó mới hiểu cái này, nó hiểu cái danh từ. Cho nên, Bề Trên cũng không biết lấy cái gì tả, chỉ dụng cái sáng suốt mà để độ cho người mà thôi.

D

025- ĐẠI AN XÁ KỶ BA

Đại An Xá Kỳ Ba là kỳ này, kỳ mạt kiếp để cho mọi người khắp cả thế giới được học cái bài Sanh Ly Tử Biệt. Mà chính Việt Nam là đứng hàng đầu để thực hiện cái bài vở cho Càn Khôn Vũ Trụ. Thì Thượng Đế đã sắp đặt những cái bài vở khó khăn như vậy thì luôn luôn phải có hỗ trợ, phải có luồng thanh điển, phải có chư vị sắp đặt làm việc. Mà những người đó đã vượt qua kỳ một, kỳ hai của sự sửa đổi cả Càn Khôn Vũ Trụ.

Cho nên, kỳ một là con người sanh ra không có sự phức tạp như bây giờ, nó sống rất đơn giản. Nó sống rùng rùng sống rú, nó cũng sống trong kỳ một, nó không có ngán và không có sợ. Rồi tới cái kỳ hai, nó cũng có sự tiến hóa hơn, văn minh hơn kỳ một, nói về vật chất.

Rồi tới kỳ ba này, nó lại văn minh hơn nữa. Bây giờ các bạn thấy đứa con nít bây giờ khôn hơn con nít hồi xưa. Các bạn thấy, nó đi từ kỳ một, chuyển kiếp phần hồn. Rồi phần hồn kỳ này con nít nó khôn. Có đứa mười mấy tuổi nó nói chuyện như người lớn, thông minh. Mà cái khôn ngoan con người lại có cái xảo trá, cho nên, cái sự xảo trá đó nó sẽ đi tới sai lầm và tiêu diệt tất cả phần hồn. Cho nên, Thượng Đế phải chặn lại và để giáo dục và ân xá kỳ ba này khuyến khích con người phải hiểu Nhân Đạo, rồi tiến tới Thiên Đạo.

Cho nên, Nhân Đạo thì Thượng Đế đã cho vật chất đầy đủ. Chế độ tự do có đầy đủ vật chất. Mà nếu còn sai lầm thì bị gì ? Bị một cơn khủng hoảng về tâm linh.

Rồi nhiên hậu mới trở về cái ý thức của chính mình và hiểu rõ Thượng Đế đã làm gì. Và chúng ta quá trình ở Việt Nam chúng ta cũng đầy đủ tự do, đầy đủ vật chất nhưng mà quá tham lam. Cho nó một bài học. Thành ra bây giờ mọi người thấy rõ rằng giải nghiệp là gì. Không nhờ sự tham lam của chính mình, bây giờ đâu có thức giác, bây giờ đâu có thấy sự thương yêu là quan trọng. Mỗi một người Việt Nam bỏ xứ sở quê hương, có nói dóc, nói này nói kia nói nọ, nhưng mà cũng nghĩ đất nước, cũng nghĩ quê hương, cũng nghĩ chuyện thương yêu, muốn giúp đỡ những người như chính mình, những người đau khổ. Đó là gì ? Học hàn gẫu những sự thương yêu mà thật sự phát tâm.

Cho nên, nhiều bạn ra đây đi làm không có bao nhiêu tiền, mà bắt được cái thơ bên nhà nó nói thiếu này thiếu kia thiếu nọ, cũng chạy ùng ùng mua đông mua tây, mua chút đỉnh, rồi cũng gửi quà. Mình nhìn ăn đi, nhìn bớt đi, để cho người khác trong cơn đau khổ. Đó là gì ? Các bạn đang thực hiện cái bài thương yêu mà phát tâm thực hiện như vậy. Hỏi cái bài học của Thượng Đế an bài nó quý không ? Mà nếu chúng ta chịu tu và chúng ta ý thức được, thì có phải ân xá không ? Phải Thượng Đế ân xá không ?

Cho chúng ta có cơ hội để tiến triển về tâm linh, không dùng vật chất để lôi cuốn chúng ta làm điều sai quấy nữa. Thì lúc đó các bạn mới thấy rằng hồng ân của Thượng Đế nằm ở chỗ nào. Có cắt nghĩa ra thì mới có hiểu, còn nếu không cắt nghĩa thì không bao giờ hiểu.

Cái gì là hồng ân của Thượng Đế ? Thượng Đế là ai ? Cái thằng Thượng Đế, cái mặt nó ra sao vậy, khen thằng Thượng Đế. Mà thằng Thượng Đế đó chính là phần hồn của bạn, ở ngay trung tâm đang quản lý bộ đầu, đang quản lý cái ngón chân của các bạn và trách nhiệm với Càn Khôn Vũ Trụ. Thì cái Tiểu Thiên Địa này ai làm vua ? Phần hồn bạn làm vua, rồi Thượng Đế của Tiểu Thiên Địa. Rồi các bạn tu lên, xuất phát đi lên thì hòa hợp với Đại Hồn.

Lúc nào, giờ phút khắc nào các bạn cũng sống với Thượng Đế, sống trong thương yêu thì các bạn được đối đãi hẳn, thương vợ vô cùng, thương con vô cùng. Khi các bạn ý thức được bạn là Thượng Đế thì vợ các bạn cũng Thượng Đế, mà con bạn cũng Thượng Đế. Mà ý thức bạn là Phật, thì con bạn cũng là Phật, vợ bạn cũng là Phật. Thực hiện sự thương yêu vô cùng rõ ràng.

026- ĐẠO TÂM

Khi thực hiện thương yêu vô cùng, rồi các bạn đi trong cái quân bình rồi, thiện ác các bạn minh rồi, nó mới có cái đạo. Trong cái thiện có ác, trong ác có thiện, các bạn minh rồi, thì cái luồng thanh điển trung tâm bộ đầu xuất phát ra, nó hòa cảm cả Càn Khôn Vũ Trụ. Lúc đó các bạn mới có cái đạo tâm, cứu độ người, dẫn giải cho người ta hiểu. Mình biết ăn một bát cơm được ngày nay của Thượng Đế, là ngọc điển của Thượng Đế,

thì mình phải tu để hòa hợp với thanh điện. Rồi mình mới đóng góp vô cho cả Càn Khôn Vũ Trụ, không vụ lợi cá nhân, hành trì, sáng suốt để trao đổi cho những người còn yếu hèn cho họ tiến hóa.

027- ĐAU KHỔ

Cái đau khổ mà người phàm thường than vãn là đau khổ. Còn người đạo luôn luôn sống trong đau khổ để tìm chơn lý. Chúa trong đau khổ, Phật trong đau khổ, Quán Thế Âm trong đau khổ mới có Ngài. Còn người thế gian đau khổ là than, cầu xin Trời Phật. Là vì sao ? Vì tham. Lòng tham bành trướng tới chừng nào thì cảm thấy sự đau khổ nhiều chừng nấy. Mà lòng tham tiêu diệt rồi thì chẳng còn đau khổ.

Cho nên, người tu thu hẹp phạm vi không còn tham lam, kể cả sự ăn uống không có cái vấn đề thích ăn, nhưng mà ăn là để cứu độ vạn linh, hòa hợp nhứt thể, để khai triển lên hòa đồng với Càn Khôn Vũ Trụ. Con thú, con vật, cái rau, cái cỏ, nó cũng muốn cầu tiến. Mà cầu tiến ở đâu ? Nó phải qua cái Tiểu Thiên Địa này nó mới có cái cơ hội tiến hóa. Cho nên, khi mình có ý thức mình ăn rằng có trách nhiệm, mình thấy đó là đau khổ, đó là sự đau khổ, mà sau cái khổ là gì ? Là cái sướng.

Rồi chuyển hóa trong Tiểu Thiên Địa này và chúng ta là người tu Pháp Lý Vô Vi, chúng ta phải hành trì hóa

giải cho chúng nó đồng tiến như Chủ Nhân Ông, trong hạnh ngộ, để hiểu cái chơn giác của Bề Trên. Thì sau cái đau khổ này nó đi tới cái gì ? Sung sướng đời đời vô tận.

Còn người phạm ở thế gian, chỉ có cái tham không mà than khổ. Còn đạo, phải đi trong khổ mới là đạt được sự vĩnh cửu đời đời. Cho nên, các bạn tu gặp tai nạn, cái chuyện thường tình không nghĩa lý gì. Chúa còn bị nạn, Phật còn bị nạn, mới lưu danh tại thế, mới có cơ hội tiến hóa.

Đ

028- ĐÀU THAI

Phần hồn chúng ta là một điểm linh quang, phân ly bởi Thượng Đế, giáng sanh thế gian. Thì khi đầu thai thì thành thai noãn, đó là Bề Trên đã quyết định rồi. Bởi vì cái phần đó sau sự ân ái giữa cha mẹ và phối hợp với thời gian của Càn Khôn Vũ Trụ, di chuyển và cấu tạo thành một cái cơ thai. Cho nên, nó ở cái từng số nào, điểm quang nào, được qui định hết. Cho nên, những phần hồn nào sẽ nhập vô đó, cũng như nó vào cái lớp học.

Cho nên, cái người phá thai là sẽ bị tội. Cái thai là một cái trường học để cho phần hồn tiến hóa. Cho nên, chúng ta không nên phá thai khi nó đã thành tựu rồi, không nên. Nó thành hình tượng không nên phá thai. Nếu mà phá thai đó là gây tội lỗi, ác nghiệp. Bởi vì

chúng ta đã có một cơ cấu để học hỏi. Tại sao chúng ta không cho những phần hồn khác để có một cơ cấu học hỏi ? Chúng ta lại trốn tránh trách nhiệm xây dựng của Thượng Đế, của Càn Khôn Vũ Trụ. Đó là chúng ta có lỗi.

Cho nên, các bạn phải hiểu rõ, khi đã thành thai, phải cố gắng học cái bài đó, để tiến tới, không nên phá thai. Còn không thì chúng ta phải ngừa khi có thai. Vì sự quyết định của Bề Trên nó phối hợp cả Càn Khôn Vũ Trụ, quyết định của Thượng Đế, của tình thương, của Mẹ tình thương cả thế giới xây dựng một cái cơ cấu cho một linh căn xuống đây học hỏi.

029- ĐỊA NGỤC

Địa ngục là gì ? Ở đâu ? À, muốn hiểu địa ngục là gì, ở đâu. Thiên đàng cũng do tâm, mà địa ngục cũng do tâm, ở nơi tâm của các bạn mà thôi. Nếu cái tâm của các bạn mà hướng về chơn tâm thanh điển sáng suốt thì các bạn thấy ở thiên đàng rõ ràng. Mà nếu cái tâm của các bạn tăm tối, đấu tranh, muốn hơn thiên hạ thì lần lần các bạn giáng xuống địa ngục, bực bội trong mình.

Luồng điển đó, tâm linh đó bị hạ, hạ cấp, hạ tầng công tác, cũng làm việc về đời mà về cái tánh chất sân si, buồn hận, đó là địa ngục. Cho nên, địa ngục trần gian mà chúng ta đã thoát ra khỏi, thấy rõ so đo từ chút, từ

ly, nhỏ mọn từ chút, eo hẹp từ chút, không có quảng đại.

Mà địa ngục là gì ? Trùng trị, là nơi trùng trị. Nếu phần hồn mà chết rồi xuống địa ngục, là đi vô trong cái chỗ trùng trị, bị trùng trị, không còn giáo dục bằng lý lời khuyên giải, cũng như được nghe qua những lời thuyết pháp chỉ bị trùng trị, giam hãm, giày xéo từ ly, từ tí, để cho phần hồn nó thức giấc. Nên địa ngục là cái chỗ trùng trị mà thôi. Chỗ đó tăm tối vô cùng.

Bây giờ con người của chúng ta, chúng ta dòm những người, bảo đảm là nó phải xuống địa ngục, các bạn dòm thần sắc của nó và ngôn ngữ của nó đều là sai trái mà không hay, tâm linh mất hẳn, tranh đấu hơn thua với thiên hạ. Rồi nó tưởng nó là hay. Nó tự giam nó. Nó bị kẹt ở trong cái thế tối tăm, không lối thoát, buồn tủi, đòi tự tử. Cái đó là đi xuống địa ngục.

Cho nên, Ông Trời đã cho nó một cơ thể tự động phát triển vô cùng mà nó không biết thì nó phải giam nó rồi. Giam đâu ? Giam trong địa ngục. Ngay nó còn sống đây này, phần điển nó không có nữa. Nó không còn tâm linh. Nó nghĩ một câu nào cũng là eo hẹp trong ghen ghét, buồn tủi, hờn giận, thấy rõ ràng. Nó không có ngoại cảnh thì nó không có sống được, là nó mất tâm linh.

Còn nó hướng về tâm linh nó, nó thấy : "Tôi phải sống với tôi nhiều hơn", thì nó được giải thoát. Giải thoát đâu còn địa ngục. Mà nó nếu không có ngoại cảnh thì

tôi chết, không có tiền tôi chết, không có tình yêu tôi chết, cái đó là nó đi xuống địa ngục. Tâm linh đâu có, sự sáng suốt không có, phải xuống sự tối tăm, mà tối tăm không có bàn bạc nữa, tối tăm chỉ trừng trị nó mới tiến hóa. Cho nên, địa ngục là chỗ trừng trị mà thôi.

030- ĐIỂN HÓA VĂN

Không có điển thì không có văn chương. Cái thằng khùng nó viết chữ đâu có ra. Các bạn nắm cái viết đây, trong cái ý các bạn là cái điển chứ gì ? Mà các bạn tu thanh nhẹ thì câu văn, hành văn của các bạn khác rồi. Có điển nó mới hóa văn. Chứ không phải văn hóa điển đâu. Mà các bạn không có tư tưởng dồi dào, không có thanh điển này kia kia nọ, đổ các bạn học ra chữ. Tâm linh các bạn thiếu cũng học dốt, học không nổi.

031- ĐỘNG LOẠN

Động loạn là mình chỉ tự giới hạn lấy mình và thu hút ngoại cảnh, sát nhập vô trong cái ngũ tạng, ngũ kinh chúng ta, rồi làm cho nó rối loạn, nó biến tới động loạn. Thì trong đó bàn đầu mình thích, thích ghê lắm, thích yêu, thích tiền bạc, thích của cải, thích làm giàu. Sau cái thích đó, mật thiết rồi nó mới phản, nó phản lại thì trở nên nó động.

Trước khi hai người chưa thương yêu, thích, mỗi ngày không gặp mặt thì buồn, nhưng mà thương yêu, ở chung với nhau, cọ xát rồi thì nó lại động loạn, gây gổ. Cái gì mà bên ngoài chúng ta thâm thập vô nhiều mà chúng ta không có cách giải quyết, sửa chữa. Đối với người tu thì sống trong động loạn mà không động loạn, mới là tu. Tu tại thị là vậy. Sống động loạn mà tâm không động loạn. Vì sao ? Vì người ta đã có cái cách.

Như chúng ta Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền định là hóa giải cái trược, lưu cái thanh. Cái động chẳng qua là trược. Nhưng mà cái trược nó xâm nhập vô trong lỗ chân lông, trong tư tưởng của chúng ta, thì chúng ta hóa giải liền. Thì nó trở về gì ? Trở về thanh tịnh.

Trong cái động loạn, nó trở về thanh tịnh, mà trong cái động đạt được cái thanh tịnh mới là thật sự thanh tịnh. Còn khi không nhảy ra, tôi thanh tịnh, thì động một chút, tôi trở về động, không phải thanh tịnh. Trong cái thanh tịnh nó có động, mà trong động nó có thanh tịnh.

Cho nên, chúng ta tu ở trong động. Các bạn Soi Hồn, đó là động đó. Pháp Luân là động đó. Rồi tới Thiền Định nó mới đi tới tịnh. Bịt cái lỗ tai nó ồ ồ chạy đó, làm Pháp Luân nó ồ ồ, ẹc ẹc, đó là động. Nhưng mà rồi nó đi tới thanh tịnh. Trong cái động nó có cái tịnh mà trong cái tịnh nó có cái động. Là khi không chúng ta cứ lo vun bồi về tịnh mà chúng ta không hiểu rõ nguyên căn của cái động, từ cái động đi tới cái tịnh.

Nếu không có động, không đi tới cái tịnh bảo đảm được. Vì chúng ta ở trong động, chúng ta vượt qua rồi, bao nhiêu nghịch cảnh chúng ta vượt qua rồi, thì nó có xuất hiện đi nữa, chúng ta cũng thấy rõ. Trong sự động mà chúng ta đạt được tịnh mới là Chơn Tịnh, Chơn Pháp. Tu tại thị là ở chỗ đó, hữu ích ở chỗ đó. Còn chúng ta tu tại chùa, thanh tịnh, mà thét ra gặp động cái chúng ta bị lôi cuốn luôn, cũng như sóng gió bão táp nó lôi cuốn, nó kéo ra khơi luôn, rồi than Trời trách Đất.

Còn cái này chúng ta luôn luôn ở trong động loạn, ở trong trước mà giải được trước thì nó đi tới thanh và trong động mà giải được động thì nó đi tới tịnh. Động tới cực động là tịnh chứ gì nữa. Cho nên, các bạn bàn đầu tu, rồi sau lên ngồi thiền Soi Hồn, nghĩ tầm bậy tầm bạ, đủ thứ hết, cả đêm, bao nhiêu công chuyện trong đầu óc nó xuất hiện. Đó, rồi một hồi nào đó, các bạn mê rồi, nó quên hết, thì phải trước kia phải từ trong động không ? Mà bây giờ mình vừa Soi Hồn, vừa nhắm mắt là nó mê, nó quên tất cả những chuyện đời. Nó đi tới gì ? Đi tới chỗ tịnh. Mà nhờ động nó mới đi tới tịnh.

Động loạn, đó mình rước vô nó động loạn, như tôi cắt nghĩa bên trên đó. Chúng ta không rước vô, không có động loạn. Chúng ta cho cái ngoại cảnh đó là quan

trọng, là phải đem sự động loạn cho chúng ta. Mà chúng ta hóa giải đi ra để hòa hợp, để ý thức được trung tâm của mọi trạng thái đều được tiến triển như ta thì chúng ta thanh tịnh.

Cái phần thanh điển chúng ta hòa hợp với tất cả. Cái lý nào cũng đúng, mà để xây dựng cái trung tâm của chính nó, chính mọi trạng thái, thì chúng ta thanh tịnh. Còn chúng ta động là tại vì sao ? Tại vì bất minh mà thôi. Không chịu hòa cảm với thiên hạ là mình động, mà hòa với thiên hạ rồi tịnh. Mình thấy lấy cái tình thương và đạo đức làm hàng rào cho tâm linh, sống đời đời trong thanh tịnh, sung sướng biết là bao nhiêu.

Tại sao phải vun bồi sự động loạn mà chuốc lấy sự đau khổ, buồn tủi ? Để làm gì ? Nghèo nàn quá bạn ơi ! Uống lẩm bạn ơi ! Chúng ta ở thế gian, không nhiều thì ít, cũng ăn gạo, cũng ăn mấy chục năm rồi, của Ông Trời mấy chục năm rồi. Các bạn chả làm được gì, xưng danh này, xưng danh kia, xưng danh nọ, nhưng mà bản thân cũng chưa cứu, tánh tình cũng chưa sửa. Phải sửa được tánh bạn, bạn mới thấy rõ cái sự sai quấy chính bạn đã làm. Rồi bạn ăn năn trong nháy mắt, thì bạn cũng trở nên một vị Phật, một vị Thượng Đế, một vị Siêu Giác. Chớ có thua ai đâu ?

Cho nên, người tu về Pháp Lý đạt được rồi, là không có dám, không dám chê ai hết. Bởi vì ai họ cũng có cái hay của họ. Mà không nhờ cái sự tầm tối và kích động của họ thì làm sao mà tạo ra Phật, Tiên, Thượng Đế

được ? Nhờ những cái phần tử đó, nó chưa hiểu nó, mà giờ mình hiểu mình thì mình mới thấy rõ nó đang ở trong cái sự động loạn đau khổ. Mà nếu nó trở về thanh tịnh thì mình không ăn của gì của nó mà sao mình mừng ? Tự nhiên mình mừng. Con người động loạn đau buồn mà trở nên thanh tịnh vui tươi, thì cả gia đình sung sướng vô cùng, bạn ơi !

Của bạn không có giá trị bằng tâm linh của bạn. Từ cái động loạn mà bạn đạt tới cái thanh tịnh, gia đình và xung quanh các bạn, bạn bè, sung sướng, vui lắm, thương yêu các bạn vô cùng. Thì lúc đó các bạn mới thấy rằng các bạn có cái của vô cùng tận nếu các bạn thanh tịnh.

032- GIÁC NGỘ

Chữ giác này là biết được, ngộ được, gặp phải, kêu bằng giác ngộ. Ngộ đạo cũng vậy. Biết được sự quân bình của thiện ác, kêu bằng ngộ đạo. Còn cái giác ngộ, mà lấy cái gì tạo ra cái giác bây giờ ?

Cho nên, người Việt Nam cũng học trước, tôi vượt biên, tôi bỏ xứ tôi ra tôi đi. Rồi đi đâu đây ? Gặp những cơn sóng gió nguy hiểm lần lần tôi giác. Tôi mới thấy sự sai trái, tôi ở trong giữa mặt biển, mà tôi đi như thế này nguy hiểm quá, có thể chết bất cứ lúc nào. Chỉ biết cầu Trời Phật cứu tôi, chứ chẳng ai cứu tôi vì chiếc ghe tôi không đủ tiêu chuẩn, quá nguy hiểm, giác lần, giác lần, tìm hiểu.

Mà trong cái cực độ nó mới giác, trong khổ cực các bạn mới giác. Cho nên, tu thiền là khổ hạnh thì các bạn mới giác. Mà trong cái giác đó các bạn mới ngộ. Mà mỗi người ngộ một kiểu khác. Hiểu được sự sai lầm của chính mình và hiểu sự huyền diệu của bên trên đã cứu độ mình, mới thấy rõ cái đạo là giá trị, sự quân bình của thiện ác. Cho nên, thiện chúng ta cũng không bỏ, mà ác chúng ta không bỏ. Hai cái đó phối hợp thành một chơn lý vô cùng, kêu bằng giác ngộ. Biết được và ở trong cái hoàn cảnh đó mới ý thức ra cái sự việc.

033- GIẢI NGHIỆP

Cái giải nghiệp, người Việt Nam lại thấy rõ hơn hết. Các bạn trước kia có tiền có bạc, có này có kia có nợ, bây giờ các bạn năm, bảy người ở. Mượn người này làm cái gì, mượn người kia làm cái gì, là thiếu nợ người ta đó. Mà thiếu nợ đó là cái nghiệp. Nó theo nó đòi hoài.

Còn tiền bạc các bạn để đó một đồng đó đâu có dám xài. Khi các bạn không có dám xài tiền bạc, không làm chuyện phước đức, thì các bạn là người gì ? Người giữ tiền. Giữ tiền là nó kẹt vô trong cái nghiệp. Mà các bạn buông bỏ hết, cái cơ hội này, các bạn ra đi với hai bàn tay không, rồi các bạn nhớ cái sự nghiệp hồi xưa, các bạn nói thôi chết cho rồi.

Rồi từ cái ý tâm của các bạn nghĩ chuyện chết, không có phần đâu nữa, tui tuổi lớn rồi xin việc làm mà họ không cho, sống không nổi nữa, ở chế độ này sống không nổi nữa, chỉ có tự tử chết thôi.

Rồi các bạn thấy không ? Chúng ta thấy rõ là trước kia chúng ta tạo của cải và chúng ta là người giữ của, bây giờ chúng ta mất của chúng ta buồn.

Nhưng mà chúng ta có tu rồi chúng ta mới thấy rõ rằng giải nghiệp. Của đâu có làm tôi mạnh được ? Tôi thiên, tôi sửa bộ óc tôi, tôi cho bộ óc tôi được nghỉ. Tôi Soi Hồn, khôi phục cái thần kinh nhẹ nhàng. Tôi làm Pháp Luân, làm cho ngũ tạng tôi được khôi phục, ổn định,

tôi mới thấy rõ rằng một giấc mơ, tôi đã tự giải được nghiệp. Tôi không còn bận rộn về của cải nữa, nhưng mà hằng ngày tôi chỉ bận rộn sự phát triển của tâm linh của chính tôi. Phải các bạn đã đổi từ cái của thế gian lên tới của thiên đàng ? Cái của trường cửu bất diệt mà các bạn không mất.

Tâm các bạn không nghĩ chuyện mưu mô lường gạt thiên hạ để làm giàu. Không có chuyện đó. Thì các bạn đã giải nghiệp rồi. Nhờ giải nghiệp, nhờ mất của mà chạy ra đây, rồi tâm tư các bạn được tu rồi các bạn mới thấy nhẹ nhàng. Mà thấy nhẹ nhàng rồi, mới kêu bằng giải được cái nghiệp chướng.

Trước kia các bạn có xe, có tiền, có bạc, có nhà có cửa, có vợ có con thì các bạn thấy tạo được cái nghiệp. Mà ngày nay các bạn tu được rồi, thấy vợ bạn cũng không phải của bạn, bởi vì nó có sự sống, có sự sanh, sự diệt của chính nó. Con bạn cũng không phải con bạn nữa. Nó cũng có sự sanh sự diệt và chính nó có quyền quyết định. Còn tôi đây, thể xác này cũng không phải của tôi, trong sanh có diệt. Vậy thì tôi giữ cái gì đi ? Tôi phải giữ cái sáng suốt để tôi đi.

Cho nên, tôi phải hướng thượng để tôi hóa giải, thì cái nghiệp căn tôi đâu có còn. Còn nếu mà tôi làm con người, tôi lo cho đứa này, tôi lo cho đứa kia, tôi lo cho đứa nọ, mà tôi khinh khi nó, là tôi là người có lỗi, bởi vì nó có một cái ý chí tự động tấn thối do nó quyết định. Mà tôi còn ôm lấy nó để tôi lo là tôi động rồi. Mà

chính bản thân tôi không tiến, làm sao tôi lo cho người ta, tôi tạo thêm nghiệp ?

Mà về đây, tới đây rồi các bạn đi ra một mình đó, ngồi đó bạn muốn lo, lo không được. Mà bạn có cái pháp tu thì bạn thấy rõ là giải nghiệp. Còn không có cái pháp tu, không thể nào các bạn thấy rõ giải nghiệp, mà thấy đau đớn vô cùng, khổ cực vô cùng. Những cái kỷ niệm nó cứ triền miên trong giấc ngủ, tôi không ổn, nhớ quê hương, nhớ người thương yêu, rồi lo cho thiên hạ. Phải động không ? Phải nghiệp không ? Bây giờ các bạn ý thức rõ rằng cái nghiệp là cái cục đó nó kéo mình, nó bắt mình cứ suy nghĩ cái việc đó hoài, đó là cái nghiệp. Nghiệp là khổ đó bạn.

Rồi bạn hết rồi, bạn không suy nghĩ, bạn thấy tất cả mọi người đang là học viên của Căn Khôn Vũ Trụ thì nó sẽ tiến cho nó. Chúng ta phải tiến cho chúng ta. Thì lúc đó các bạn thấy rõ Thượng Đế đã làm việc cho mọi người và các bạn rõ các bạn được giải nghiệp bằng cách nào và sẽ không còn nghiệp nữa.

034- GIẢI THOÁT

Bây giờ tôi muốn tu giải thoát mà các tầng trong cơ tạng không mở làm sao giải thoát ? Cho nên, người thiên tại sao hít ra hít vô để làm gì ? Chớ lấy chiếc đĩa thọc vô trong đó cho nó mở ? Không ! Phải dùng cái

thanh khí điển hòa hợp của Trời Đất nó mới mở những cái sự lỗ bịch kẹt ở bên trong.

Rồi mở từ ly từ tí, mở tới hòa đồng, mở tới bộ đầu, nó mới xuất ra ngoài kêu bằng thoát khỏi cái cảnh địa ngục trần gian, là chúng ta đã tắm tối bao nhiêu năm rồi. Bây giờ chúng ta tu rồi thấy nó giải thoát ra. Giải thoát không còn sầu muộn nữa, không còn sự sân si ganh ghét nữa, mà thấy sự sung sướng triền miên về với chúng ta.

Chúng ta thực hiện sự cứu độ thương yêu vô cùng. Những người đó là những người có tâm tư được giải thoát rồi, không dụng phàm tâm nữa mà so đo, không dụng lý đời nhưng mà dùng tâm đạo, luôn luôn xét xử với sự quân bình, lợi, hại, thiện, ác, trong tối có sáng, trong tử có sanh, trong sanh có tử. Đó, mới kêu bằng giải thoát được, lúc đó nhẹ nhàng rồi.

035- HÀ SA

Hà sa, nhắm mắt thấy hột, hột, hột, đó là cát trên Trời. Mà trong bản thể chúng ta cũng có hà sa. Nếu chúng ta tập trung rồi, chúng ta thấy rõ có hà sa.

Nhắm mắt là thấy. Do đâu có ? Do cái công phu, nó khai triển ra thì nó thấy chớ có gì đâu ? Còn không chịu công phu, không chịu sửa ở bên trong, làm sao có hà sa ? Nó từ một hột điển, một hột điển, một hột điển lóng lánh, lóng lánh, lóng lánh nhắm mắt thấy, mà mở mắt cũng thấy nữa.

H

036- HẠ GIỚI

Cái hạ giới như tôi đã nói rồi. Người mới tu đang thanh lọc hạ giới, phải có Pháp Luân mới thanh lọc hạ giới. Những sự trược ô của tình dục của hạ giới này, phải dùng Pháp Luân mới chuyển nó lên bộ đầu được nhưng mà không dày công không làm được.

037- HẠ THỪA, TRUNG THỪA, THƯỢNG THỪA, SIÊU THƯỢNG THỪA, VÔ THỪA

Hạ thừa, thượng thừa, trung thừa nó cũng vậy. Bởi vì hạ thừa là bên dưới này, các bạn làm Pháp Luân thét rồi cái điển này nó lên lên lên, càng ngày nó phải thừa tiếp vô Trung giới. Rồi từ Trung giới nó thanh lọc. Chớ

nhiều khi các bạn tu, tu tới đó nó buồn. Rồi tới đó một thời gian, cái điển nó hòa cảm rồi nó thấy nhẹ. Nhẹ nó phải đi lên. Nó lên bao nhiêu từng khu ốc ở trong này, nó đi lên.

Hạ thừa nó mới thừa tiếp lên tới trung thừa. Rồi từ trung thừa nó mới thừa tiếp lên thượng thừa. Đó, cho nó rõ ràng phải thấy. Từ từ đi lên, rồi nó thoát ra khỏi bản thể, nó siêu thượng thừa.

Mà tới siêu thượng thừa phải học rồi nó mới tới đại định vô thừa. Không có thừa tiếp mấy cái đó nữa, tự động rồi, mình sống yên rồi.

038- HẠ TRÍ, THƯỢNG TRÍ

Con người sống trong hạ trí chỉ có dục, không có dục hầu như chết, buồn. Đó là chỉ áp dụng hạ trí mà thôi. Còn thượng trí chỉ có giải, giải cho nó sáng suốt, thực hiện Bi Trí Dũng.

Các bạn nhìn một bữa ăn được, các bạn qua được thì các bạn cũng sung sướng lắm. Huống hồ cái dục mà các bạn lần lần dẹp được rồi, các bạn thấy thanh nhẹ nhiều lắm, tâm thức các bạn cởi mở lắm. Thì các bạn đã thử nhiều lần, những người tu về Vô Vi càng ngày càng thử càng thấy tôi không dục tôi thấy tôi thanh nhẹ sung sướng, mà tôi dục tôi thấy tôi bản thân. Rốt cuộc rồi nó rã rệu cơ thể tôi, điển tôi nó mất, không có sáng suốt.

Cho nên, cái hạ trí, bành trướng cái hạ trí chỉ có đấu tranh và tham dục mà thôi. Còn khai triển được thượng trí chỉ có giải thoát và tiến hóa.

039- HÀNH HƯƠNG

Cái cuộc hành hương. Đó, các bạn đã lâm vào trong một cái thể xác của Tiểu Thiên Địa này, là để học hỏi chớ có gì đâu? Sanh, lão, bệnh, tử, tham, sân, si, hỉ, nộ, ái, ố, dục nó cứ đi đi lại lại, đi đi lại lại cho các bạn mình. Rồi các bạn mới ý thức được rằng ngoài cái sự này lại còn cái sự siêu nữa. Ngoài bản thể này thì tôi là nguồn cội, tôi đâu có phải có bấy nhiêu đây. Nguồn cội tôi là ở chỗ vô cùng giáng sanh. Bây giờ tôi phải trở về với chỗ vô cùng giáng sanh, thì cái cuộc trở về đó là cái hành hương, đi về. Hành là đi, hương là điểm cho nó sáng suốt để đi, không phải đi trong tăm tối. Đi trong sáng suốt kêu bằng hành hương.

040- HÀO QUANG

Thì người tu mà có hào quang, cái hào quang đó do trung tim bộ đầu mà do cái Pháp Luân Thường Chuyển, Soi Hồn, rồi nó khứ trược lưu thanh, rồi dần dần cái thanh nó tụ hóa, trụ sanh, diễn tiến lên trên. Cho nên, trung tim bộ đầu của người tu về Pháp Lý, bàn đầu nó uớt nhột nhột ngay trung tim bộ đầu, chỗ Hà Đào Thành đó, như là có con gì rờ trên đầu chúng

ta. Nhưng mà lâu lâu rồi, nó sẽ tiến triển, thanh nó thừa thanh tiếp trên đó điều luyện một thời gian. Rồi lúc đó các bạn nhắm mắt thì các bạn thấy sáng suốt, hào quang bao vây cả bộ đầu, thì các bạn thấy cái tượng Phật nó y như bạn, không có sai.

Cho nên, cái hào quang của Thượng Đế là vô cùng tận. Thì chúng ta đi tiến tới thanh về Phật, là chúng ta là người con ngoan của Thượng Đế, hiểu ý của Thượng Đế. Chúng ta phải học nhiều hơn để hòa cảm lên trên hư không, mới tiến về đời đời vô tận, mới trở về nguồn cội chớ không phải chúng ta dùng ý niệm. Và chúng ta phải thực hiện mới có hào quang. Nếu các bạn không thực hiện, không có hào quang.

Cho nên, con người có hào quang, tu tại thế mà đặc pháp có hào quang, xuất ngôn đều là hợp lý, sâu rộng, cởi mở, làm cho tâm can của mọi người được phần khởi và nhẹ nhàng. Nghe qua âm thanh người thì thấy nó nhẹ nhàng. Ngồi bên người thấy hình như được giải thoát. Đó mới xác nhận rõ rằng người đó đã có hào quang và có một sự quyền năng siêu diệu có thể cứu độ tâm linh. Khi chúng ta gặp Người là tất cả những sự thắc mắc đều được giải tỏa. Đó là mình thấy rõ hào quang cứu độ nhân sanh.

Còn hào quang của Thượng Đế là vô cùng tận, còn siêu diệu gấp triệu lần nữa. Cho nên, chúng ta ráng tu để đi tới đó rồi chúng ta hưởng cái hào quang vô cùng tận, đời đời, bất diệt.

Cho nên, tất cả tôn giáo ở thế gian đã nói rằng phần hồn là bất diệt. Tất cả tôn giáo đều nói nhưng mà chưa ai chứng minh được sự bất diệt đó. Cho nên, các bạn tu rồi các bạn thấy chính các bạn có hào quang. Nói đâu phải đúng đó, khai triển vô cùng và cái tâm tư cứu độ người không có số đo, không có tính bất cứ một cái gì, luôn luôn chơn tâm thường trụ, tiến giải minh bạch, hào quang sáng suốt. Đó mới là hào quang.

041- HIẾU

Hiếu, lòng hiếu thảo đối với cha mẹ. Hiếu là sao ? Hiếu là con người phải hiếu nguyên lai, do đâu sanh ra mình, do đâu sanh ra con người. Có Trời, có Đất, có phối hợp, có Càn Khôn Vũ Trụ, có vạn linh cấu kết nó mới tạo thành một con người, tạo thành một cái thánh thai. Rồi xuống đây nhập xác trần trọc ở thế gian.

Thì cái chữ hiếu này đặt để làm gì tại thế ? Sanh ra thôi chứ cần gì phải hiếu. Nhưng mà chữ hiếu này là để cho nó thực hiện, nó nhớ cha, nhớ mẹ nó, để nó nhớ nguồn cội và nó đi về dễ dãi hơn. Dù cho nó không tu nhưng mà biết thương yêu cha mẹ nó thì cái tâm nó cũng được Bề Trên chứng. Mà chứng tâm rồi thì nó gì ? Nó được cứu độ. Trong lúc nó lâm chung, nó được nhẹ nhàng hơn và sẽ học qua những cái khóa nhẹ nhàng và văn minh, tiến triển, thông minh hơn ở về sau.

Còn con người tu tuyệt đối phải dùng chữ hiếu. Đối với cha mẹ, không được nghịch. Bởi vì cha mẹ là thể thiên hành đạo. Chúng ta nên tuân theo những lời dạy bảo. Không có ai yêu con bằng cha mẹ. Không có ai thương con bằng cha mẹ. Người tình của các bạn không thương bạn bằng cha mẹ. Mà nếu các bạn có con rồi, các bạn mới hiểu rằng tình thương của cha mẹ đối với con bằng cách nào, sâu đậm bằng cách nào. Lúc đó chúng ta mới hiểu rõ. Còn người tu về Pháp Lý tuyệt đối phải hiếu thảo. Nếu các bạn không có tính chất hiếu thảo, các bạn không có tính chất hy sinh thì làm sao các bạn tiến về đạo pháp ? Phải có hiếu thảo mới có óc hy sinh, mới có hy sinh thì mới có tiến hóa.

Khi các bạn chấp nhận những gì cha mẹ đòi hỏi hay là gây phiền phức các bạn, các bạn có cơ hội học nhẫn, rồi các bạn thực hiện từ bi. Không có thua lỗ đâu. Cha mẹ luôn luôn thương con, đòi hỏi là dạy, giáo dục và đưa con tiến hóa. Nhiều người không hiểu, nói cha mẹ hành hạ con. Không đâu ! Nó có cái duyên nghiệp và an bài để cho nó học hỏi, cho nó tiến hóa.

042- HỒI QUANG PHẢN CHIẾU

Hồi Quang Phản chiếu. Nếu mà chúng ta không xuất phát ra, làm sao mà chúng ta lấy được cái ánh sáng, rồi mới trở về giáo dục cái Tiểu Thiên Địa này, mở tâm mở tánh ? Kêu bằng phải xuất phát ra thừa tiếp cái sáng suốt ở bên trên, rồi mới phản chiếu trở lộn lại thì

sửa tâm sửa tánh, rồi càng tu nó đi tới minh tâm kiến tánh là vậy.

043- HỒN, VÍA

Còn hồn. Hỏi chứ các bạn không có hồn ? Nói con người đâu có hồn, có thể xác chết rồi đèn tắt rồi thôi. Nói thiệt chứ người Việt Nam chúng ta có chứng minh rất nhiều. Chết rồi mà cầu hồn nó còn về nó nói này, nói kia, nói nọ, nói tôi bị đau khổ, tôi bị lạnh lòng, tôi bị giam hãm dưới địa ngục. Có chớ, những người lớn tuổi đã có chớ, đã có chứng minh rất rõ những điều đó.

Rồi bây giờ hỏi các bạn, kiến thức của các bạn đem để trên bàn được không ? Bạn có kiến thức, bạn làm ơn ôm cái kiến thức các bạn đặt lên trên bàn. Không được ! Khi các bạn ôm không được cái kiến thức thì các bạn không có bao giờ dùng vật chất để tượng trưng được cho cái phần hồn được, mà phải dùng cái ý chí, tri giác của các bạn, rồi các bạn thấy rằng có phần hồn chủ trương, điều khiển cái Tiểu Thiên Địa này, trong cái ý chí các bạn có.

Nếu không hồn làm sao lấy ai điều khiển cái xác này ? Chủ trương chứ, là phần hồn. Chủ trương là gì ? Sự sáng suốt. Mà nếu không có sáng suốt làm sao các bạn điều khiển cái bản thể này ? Cái thể xác này ? Thể xác này là ô trược và chậm tiến. Phần hồn trong nháy mắt là hiểu cái việc đó rồi. Đó là hồn.

Còn cái vía. Khi mà các bạn quyết định rồi thì tay chân phải làm. Bạn nói tôi đi giặt áo. Có hai tiếng thôi thì nó phải đi ra ôm cái này, lựa cái kia, làm cái nọ. Đó là cái vía, nó lệ thuộc của cái hồn và cái sáng suốt.

Giặt cái áo, phơi rất khô, ủi rất đẹp, bạn lên thấy hãnh diện, nhẹ nhàng, nhưng phải nhớ rằng ban đầu cái lệnh chỉ có giặt áo thôi. Nhưng mà nó biến ra bao nhiêu công chuyện, rồi nó thành tựu cũng là trong sáng suốt. Thích, thích cái áo này bạn vô. Tôi cắt nghĩa rất đơn giản, rất tầm thường cho các bạn hiểu. Không phải người truyền pháp mà phải nói những cái văn chương hay và vá vúi, lượm vô trong cái sự sáng suốt của người khác về nói cái đó là hay. Không phải đâu ! Phải ở trong cái thực tế. Cấp nào nghe cũng phải hiểu, phải rõ.

Còn những phần tử còn vun bồi tự ái, tưởng mình hay hơn, thì người đó họ chỉ thua lỗ mà thôi, họ không tiến lên được. Cho nên, tôi cắt nghĩa rất rõ ràng. Đó là cái vía. Cái vía là lệ thuộc để làm việc cho sự chủ định của phần hồn.

Cho nên, cái bản thể của các bạn cũng như một quốc gia, có tổng thống, cũng có thủ tướng, cũng có nhân viên làm việc đầy đủ. Vạn linh phối hợp thành ra một con người. Cho nên, chủ trương của các bạn vô cùng. Ai ăn hiếp, ai động bạn một chút là bạn không chịu. Ngủ cả đêm cũng ngủ không được, nghĩ cái cách trả thù, eo hẹp. Đối với những người tri giác, cao thượng, không có nghĩ việc đó. Tội nghiệp cho những người đã

đối xử mình sai và thương yêu cho một ngày kia họ thức giấc. Họ có hiểu họ, họ mới hiểu mình. Mình phải dày công và xin gởi điển thiển lành và cứu độ cho người. Phải thương yêu người nhiều hơn thay vì ghét người và hại người.

Bởi vì một cơ thể của con người trong đó có hồn có vía. Sự qui định của Thượng Đế gởi xuống đây làm việc, nó là một vị Thượng Đế. Mình không nên nghĩ cái chuyện giết nó hay là hại nó. Nếu mình có cái óc giết nó hay là hại nó là mình mang tội liền. Tôi nói các bạn phải suy nghĩ cái đó quan trọng nhứt. Bạn muốn giết ai hay là hại ai, bạn là người có tội. Chắc chắn như vậy. Mà bạn thương yêu, cứu giúp, thì bạn mới giải thoát. Những cái gương thế gian đây là dạy cho con người tiến hóa. Mà phải nhớ rằng phần hồn của các bạn vô cùng tận, thì các bạn không nên tự giam hãm trong cái chỗ eo hẹp, trả thù, nhỏ mọn, ghen ghét, không sử dụng trong người tu về Vô Vi được.

Phải hết sức thương yêu. Mình đi trước thiên hạ, đạt được cái sáng suốt đó, phải hỗ trợ cho người đi sau. Đó là phận sự và nhiệm vụ của mình. Hết sức thương yêu để cảm động lòng người. Xây dựng trong chu trình tiến hóa. Cộng tác và góp tay cho Thượng Đế để tiếp tục chu trình tiến hóa, sửa đổi quả địa cầu này, sửa đổi cả Càn Khôn Vũ Trụ.

044- HỒNG ÂN

Ở thế gian nghe hồng ân lạ quá, hồng ân ban bố, hồng ân chỗ nào đâu ? Nhưng mà nói thiệt là chúng ta giáng sanh ở trong bụng mẹ chỉ có một giọt máu đào, gom trong cái điển đó, phân ra âm dương, tạo thành một cái thể xác ở ngày nay. Đó là Thượng Đế đã ban cho chúng ta một cái hồng ân, có một cơ thể, có một Tiểu Thiên Địa, có một thể xác để trừ trì mà học hỏi mà tu tiến.

Mà chúng ta tu rồi, chúng ta mới thức, biết là sự hồng ân của Đức Thượng Đế đã cho chúng ta, đã ban cho chúng ta một lần một, có hành lý, có giọt máu đào đó mà ngày nay chúng ta sống. Từ một giọt đó, mà ngày nay bành trướng ra một thước mấy, hai thước, mập với ốm, này kia kia nọ, cãi cọ với thiên hạ. Mà dòm lại trước kia các bạn thành tựu có chút xíu à. Có một điểm, chỉ có một giọt máu đào đó thôi. Rồi bây giờ tiến triển ra, thành ra kế hoạch này, kế hoạch kia, kế hoạch nọ, rồi giận đầu này, giận đầu kia, giận đầu nọ. Có chút đó thôi, nhưng mà bây giờ nó bành trướng tới vậy đó. Rồi từ cái kích động và phản động này nó mới đi tới cái sáng suốt, rồi mới qui tụ về cái thánh thai, là thanh điển. Rồi mới xuất phát ra. Bên mình tu nói là Mô Ni Châu xuất phát ra vậy đó, nó mới sáng suốt.

045- HUỆ

Người ta nói rằng “Pháp Luân Thường Chuyển huệ tâm khai”. Thì có chùi rửa thì nó mới sáng suốt. Huệ là gì ? Sáng suốt mở ra. Nội tâm nội tạng của các bạn càng ngày càng sáng suốt là mở huệ ra. Kêu bằng phát huệ, huệ tâm, huệ can, huệ trong ngũ tạng đều phát hết, rồi huệ nhĩ, huệ tỉ, huệ thiệt đều mở hết. Rồi khi mở rồi là nó chỉ qui một có cái sáng suốt mà thôi. Tôi nghĩ thì tôi cũng hiểu cái đó, hiểu là thấy chứ gì ? Thấy là sáng suốt chứ gì ? Nghe cũng vậy, cũng hiểu, hiểu là thấy, thấy là sáng suốt. Mà nói ra đây, cái âm thanh cũng hiểu và cũng sáng suốt. Mà dòm ra đây cũng thấy và cũng sáng suốt, mà suy nghĩ rồi cũng qui về sáng suốt, chỉ có một.

Nhưng mà phân ra ngũ giới, vì ở thế gian tạo ra cái cảnh ngũ hành, thì phải có cái ngũ giới ứng phó với ngũ hành. Thì bây giờ chúng ta tu rồi nó mở huệ. Nó mở huệ rồi nó mới hòa hợp với ngũ hành hiện tại của Càn Khôn Vũ Trụ. Mà hòa hợp được rồi thì nó có cái bàn đạp để đi tiến lên. Cho nên, các bạn Soi Hồn, Pháp Luân đó là khai triển và nó mở huệ. Rồi cái huệ đó, nó sau này nó hòa hợp với cái cả Càn Khôn Vũ Trụ thì nó đó là cái bàn đạp đi về để dãi chớ đâu có cái gì khó khăn.

046- KIM CAN

Cho nên, ở trong sách nó có “Kim Can, Kim Can Huệ Mạng”. Nhưng mà khi mà chúng ta muốn hiểu rõ cái Kim Can là phải hiểu được cái Tiểu Thiên Địa và hiểu phần điển của Tiểu Thiên Địa mới hiểu Kim Can. Nhiều người nghe Kim Can sợ lắm, Kim Can Kinh. Cho nên, người ta đọc Kim Can là ma nó nhập, nó dựa lên, hỏi tên gì nó xưng Kinh Kim Can.

Mà Kim Can đó ở đâu ? Do cái kim và mộc cấu tạo. Kim là ở đâu trong thể xác ? Là thuộc về cái phổi. Can là thuộc về gan, về mộc. Hai cái đó nó phát triển. Mà hai cái đó là một cái khí giới tiến hóa của trong cái Tiểu Thiên Địa này. Mà nếu các bạn mà hiểu được cái kinh mạch của Kim Can thì các bạn thấy có thanh tịnh. Cho nên, trong Kim Can Kinh, những người tu thanh nhẹ rồi mà đọc cái Kinh Kim Can thấy nó chạy trong mình. Mà khi các bạn đạt được điển rồi, các bạn mới rõ Kim Can. Mà rõ Kim Can rồi chẳng còn ma quỷ gì nhập được hết. Các bạn nắm được chủ quyền của một khí giới sáng suốt để hóa giải tất cả những chuyện gì xâm chiếm bên trong.

Kim Can Huệ Mạng là vậy. Kim Can, rõ được Kim Can rồi, huệ là mở thấy cái mạng môn của mình. Phải có người gác chó, phải có Kim Can thủ chó. Nếu không có khí giới thì ngoại xâm nó hại chúng ta được. Cái phổi các bạn thuộc về kim, cái gan các bạn thuộc về mộc. Mà trong cái kim và mộc tương hội là biến hóa, biến chế cái này, biến chế cái kia, biến chế cái nọ. Có

K

cái dao, phải các bạn chuốt được một cái cây nhọn không ? Để cầm cự và bảo vệ thể xác không ?

Cho nên, phải rõ cái nguyên căn của luồng điển mới làm được một cái khí giới để bảo vệ thể xác, mà trù trì ở đó mà tu. Cho nên, Kim Can Kinh, nhiều người hiểu và có thanh điển, đọc ra thấy nó mở tâm trí, mở tạng, mà để giữ vững mà tu vậy thôi. Còn nếu mà hai phần đó chúng ta yếu, họ chuyển một cái là nhập vô trong bản thể liền.

Cho nên, người đời không hiểu cái nguyên lý của Kim Can Kinh, rồi dùng Kim Can Kinh để ngồi đọc, bởi vì cho những cái chất đó xâm nhập vô, rồi dựa lên, rồi cục cựa, rồi mượn cái âm thanh sẵn có mà nói ra chuyện này chuyện nọ chuyện kia, xưng danh.

047- KIM ĐƠN

Kim đơn là khi các bạn thiền, ngồi thiền là các bạn nấu và luyện, co lưỡi răng kẽ răng, nấu và luyện. Thì cái đó nó là đi trở về, nhờ cái chất sắt, chất kim ở trong phổi mà nó chuyển hóa lên, rồi nhờ cái hỏa can mà nó nấu thành, nó luyện thành.

Cho nên, các bạn ngồi thiền rồi các bạn mới có cái cam lồ để uống, kê bằng “Luyện đơn”, “Luyện kim đơn.” Ngồi thiền đó là đang luyện kim đơn đó. Cho nên, cái kim đơn này là vô giá. Nó vô giá mà tùy theo trình độ thiền giác của người mà thôi.

048- KINH VÔ TỰ, VÔ TỰ CHƠN KINH

Vô Tự Chơn Kinh là Kinh Vô Tự. Kinh Vô Tự là ở đâu ? Ở đâu các bạn tìm ra Kinh Vô Tự ? Cái thể xác các bạn là cái Kinh Vô Tự mà các bạn chịu luyện, chịu khai thông thể xác. Trong kinh A Di Đà cũng nói rất rõ, đều là trong mình mình hết mà không chịu học. Rồi nói tôi học chữ là tôi giỏi rồi, tôi viết ra được ít chữ giỏi lắm. Nhiều người học thiệt giỏi tới luật sư, tới ông đại sứ, đứng ra họp khắp thế giới. Nhưng mà tới giờ phút lâm bệnh, tiếng gì cũng nói ra không được hết. Tiếng Tây cũng quên, mà tiếng u, tiếng gì cũng không biết, ngồi câm đó. Hỏi có không ? Có chứ. Tôi nói ra phải có bằng chứng. Tôi đã từng trị những cái bệnh đó mà. Mà cuốn lịch sử của người, trước kia là giỏi lắm, một nhà ngoại giao danh tiếng, nói năng lưu loát, nhưng mà giờ phút này, không nói được một câu, không mở được miệng, mắt cứ trao tráo nhìn. Hỏi tại sao ? Tại sao giỏi như vậy mà bây giờ lại không điều khiển được mình ? Tại mất tâm linh. Không chịu lo trước, thì giờ phút đó sẽ gặt hái cái bệnh đó.

Còn chúng ta tu đây là ở trong Kinh Vô Tự. Chúng ta học không có chữ nhưng mà phân lý. Luồng gió thổi tới cũng là giáo dục cho chúng ta tiến hóa, để cái tâm thanh tịnh và sáng suốt. Vô Tự Chơn Kinh là như vậy. Các bạn ngồi đó nghe tiếng gió, nghe tiếng động, đâu có viết ra chữ ? Hỏi loài người phân ra người Việt Nam, người Tàu, người Tây, người Mỹ, hỏi chứ cái sấm sét ở trên Trời đó nổ một cái đùng, hỏi thằng Mỹ nó nói gì ? Nó cũng nói sấm sét. Hỏi thằng Việt Nam,

nó nói sấm sét, hỏi thằng Tàu, nó cũng nói sấm sét. Thì ba thằng cũng một sự hiểu biết mà thôi. Có cái gì đâu mà phân cách lẫn nhau ? Mà tại sao lại phân cách lẫn nhau ? Vì ngu muội, không hiểu. Chà ! Tôi là người học tiếng Tây mà, rành một cây, Anglais (tiếng Anh) giỏi thiệt giỏi, rồi Anglais cũng nói gì ? Cũng nói cái bàn cái ghế, cũng nói sấm sét là cùng chớ gì ?

Cho nên, cái ý chí sáng suốt của các bạn, các bạn vun bồi thì các bạn ở trong Kinh Vô Tự. Mà trong Kinh Vô Tự đó là giải tiến tâm linh các bạn, không còn nghèo nàn và bị che lấp bởi một từng tạm bợ của thế gian.

Chớ đừng cho mình là một người trí thức là đầy đủ đâu. Chưa đâu ! Còn ngu muội, các bạn ơi ! Những nhà ngoại giao lưu loát mà tới giờ phút thọ một cái bệnh rồi, không nói năng được, không đi đứng được. Hỏi chớ ông đó dốt hay là người học giả ? Có chớ bạn. Có cơ hội các bạn nghe lời tôi rồi các bạn sẽ đi chứng kiến. Có cơ hội cho các bạn gặp. Chính tôi đã gặp rất nhiều và tôi đã trị rất nhiều. Và tôi cũng đã khuyên thẳng những phần hồn đó cho họ thức giấc. Tôi đã làm điều đó tôi mới nói ra. Nếu không làm, không bao giờ tôi nói điều đó.

049- KỲ THỊ TÔN GIÁO

Kỳ thị tôn giáo là lấy phạm ngã thì nó phải kỳ thị tôn giáo rồi. Cái tâm nó trước, nó chỉ biết dâm dục là quý

rồi, tiền bạc là quý rồi, chuyện mặt tiền của nó là phải rồi, thì nó là phạm ngã, nó trần trọc.

Tôn giáo là gì ? Tôn giáo là đề cao sự sáng suốt để dẫn tiến tâm linh. Thì nó kỳ thị tôn giáo là tại vì nó mất tâm linh.

050- KHÔNG HỌC MÀ BIẾT

Không học mà biết đó là đã học Kinh Vô Tự mới biết chứ. Các bạn có thiền, rồi các bạn thấy, trong cái thần thức của các bạn nhận thức được các bạn mới biết chứ ? Cho nên, cái đó là học Kinh Vô Tự, không học mà biết.

K

051- LẬP CÔNG BỒI ĐỨC

Lập công là chúng ta làm, phát tâm làm những cái gì hữu ích và cần thiết thì chúng ta làm, không hữu ích, không cần thiết chúng ta không làm, mới bồi được cái đức tánh tốt.

052- LINH CĂN

Linh căn là nếu con người không có linh căn là người khùng rồi. Mỗi người đều có sự linh căn là sáng suốt đó. Mà cái linh căn đó là phần hồn đó, hiểu biết, nghị là phải có. Đó là linh căn, chủ trương trong bản thể, cũng có thể nói nó là phần hồn.

L

053- LINH TẠI NGÃ, BẤT LINH TẠI NGÃ

Linh cũng do tui. Nếu tui vun bồi sự sáng suốt thì tui hiểu, còn nếu tui không vun bồi sự sáng suốt thì cũng như không có tâm linh.

Mà người ở thế gian nó có linh căn, mà nó không chịu vun bồi thì nó là gì ? Nó là người sân si và đấu tranh thôi, ghen ghét thôi. Nó tạo ra những cảnh đê hèn cho chính nó mà nó không hiểu. Tăm tối mà nó không minh, nó tưởng là nó hay hơn thiên hạ. Chậm tiến mà nó không biết, nó tưởng là nó tiến bộ. Cho nên, khổ vậy đó, cho nên, nói không hết. Sách vở không ghi

chép được. Cho nên, các bạn tu ở trong cái Kinh Vô Tự, đạt tới thanh tịnh là đủ rồi, bao nhiêu đó đủ rồi.

054- LINH TỬ

Linh Tử, trong "Tâm Đạo Giải Chân Lý", Cha gọi là Linh Tử. Linh Tử là một linh căn như tôi nói đó. Tất cả cái con kiến cũng là Linh Tử của Ngài. Nó biết mưa, nó biết trốn, nó biết nóng, nó biết lạnh thì người thế gian cũng vậy, là một Linh Tử.

055- LÝ LUẬN

Còn lý luận ở thế gian, lý luận là luôn luôn bị giới hạn. Còn thanh tịnh là vô giới hạn. Cái chuyện lý luận nó giới hạn, như hồi nãy giờ tôi nói chuyện này kia kia nọ cho các bạn, cái phần tư tưởng của các bạn nó đã giới hạn làm sao hấp thụ được những cái gì tôi muốn nói ?

Đó là trình độ, lý luận ở thế gian tùy theo trình độ mà hiểu biết lẫn nhau thôi. Nhưng mà cũng nhờ cái lý luận đó để hiểu một phần nào để thức giác. Chớ sự thật của nó là thanh tịnh, thanh tịnh là đủ rồi. Tôi nói bạn thanh tịnh, bạn không cần biết chữ nghĩa gì hết, trên Trời nổ cái đùng, các bạn cũng biết là sấm sét. Mà nhờ các bạn hiểu được sấm sét thì các bạn lý luận được. Mà lý luận là tạm mà thôi, chớ cái thực chất nó

không phải. Thực chất của người tu là chỉ có thanh tịnh mà thôi.

056- LONG HOA, LONG VÂN

Long Vân là một cái cuộc thay đổi, chuyển động mạnh, thay đổi cả quả địa cầu, nhiên hậu mới tới Long Hoa.

Long Hoa là một cuộc vui tụ hội của Tiên, Phật. Còn Long Vân là một cuộc hành lộ để đi tiến tới. Long là sự di chuyển, Vân trong tụ tan. Nó rõ rệt như vậy.

L

057- LỤC CĂN, LỤC TRẦN

Lục Căn Lục Trần, có người cắt nghĩa ở bên ngoài, mắt thấy tai nghe này kia kia nọ là Lục Căn. Không phải đâu ! Lục Căn là nguyên căn cấu tạo về sự tri giác và thể xác con người và nằm hẳn ở trong Nam Mô A Di Đà Phật.

Mà Càn Khôn Vũ Trụ cũng ở trong Nam Mô A Di Đà Phật. Nam là lửa, Mô là không khí, A là nước, Di là phát triển, Đà là màu sắc, Phật là linh cảm. Thì cọng cỏ nó cũng cần sống, nó cũng có Lục Căn và Lục Trần. Sáu cái bên ngoài có thể xô ngã nó nếu nó không vững. Mà nếu ở bên trong Lục Căn nó vững thì nó sẽ hòa hợp với sáu cái bên ngoài.

Cho nên, các bạn niệm Nam Mô A Di Đà Phật trong cái pháp này để cho các bạn ý thức rõ Lục Căn. Mà cái Lục Căn này là đi về tới Đại Định, chứ không phải Lục Căn như người ta cắt nghĩa là chỉ có một góc thôi, không thấy rõ điều đó. Còn cái Lục Căn mà tôi vừa nói đây là nó phát triển vô cùng tận.

Cái gì ở thế gian không có sáu cái đó không có bao giờ phát triển được. Cho nên, các bạn tu phải ý thức. Cho nên, tôi khuyên các bạn niệm Phật, Niệm, Thường Niệm, Vô Biệt Niệm thì các bạn mới thấy.

058- LỤC PHỦ NGŨ TẠNG

Trong cái lục phủ nó cũng chuyển của sáu luồng điển kia. Còn cái ngũ tạng ở đó là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ ở bên trong. Mà sáu luồng điển tôi vừa cắt nghĩa ở bên trên là lửa, nước, không khí, phát triển, hào quang, linh cảm. Nó bao vây cái ngũ tạng mà để cho ngũ tạng vận hành và di chuyển cái cơ thể. Còn lục phủ nó bao vây ở bên ngoài.

Khi mà các bạn niệm được Nam Mô A Di Đà Phật, nó khai thông rồi thì sáu cái đó là trung tâm quan trọng của cái Tiểu Thiên Địa. Mà niệm thông rồi thì thuộc về Lục Thông. Sáu cái đó thông là Lục Thông.

Mà khi các bạn thông được sáu cái đó rồi thì thiên biến vạn hóa, vô cùng tri giác, thì mới đi tới cái Lục Tâm Thông. Đệ tử của nhà Phật nó phải có cái sự thanh nhẹ

đó nó mới hấp thụ được cái lời giáo huấn của Ngài. Một chữ của Chư Phật, Chư Tiên, một chữ của thanh điển nói ra đáng ngàn vàng. Càng suy luận càng mở, càng thiền càng thanh tịnh, càng thiền càng học thêm.

059- LUYỆN ĐẠN

Luyện đạn là cũng như luyện đơn đó. Các bạn tu mỗi đêm co lưới răng kề răng mà tuyệt dục, đó là luyện đạn.

L

060- MẤT TÂM LINH

Thế nào kêu là mất tâm linh ? Cũng như con người rõ ràng, mắt mũi tai miệng mà cứ oán trách người ta mà không biết oán trách mình là nó mất tâm linh chứ gì ? Thượng Đế cho nó xuống để sửa nó, chớ đâu phải kêu nó đi sửa người ta đâu ?

Cho nên, các bạn đã thấy rõ không ? Chiến tranh, bom nguyên tử liệng rầm rầm đâu có sửa được ai ? Việt Nam, CBU (Cluster Bomb Unit : Bom chùm là một loại vũ khí không điều khiển chống người và chống vật chất do Hoa Kỳ phát triển trong những năm 1950/1960) nổ rầm rầm, súng ống bắn rầm rầm, sửa được ai ? Tánh ai nấy giữ chớ đâu có gì đâu ? Súng ống cũng không làm gì được. Mà tâm linh cho nó sửa để cho nó tiến hóa, chớ không có phải là người khác sửa nó được. Mà họ đem vật chất, họ đem đi sửa tâm linh làm sao sửa được ?

061- MẬT NIỆM HƯỜN TINH

Mật Niệm Hườn Tinh, chúng ta mật niệm, chúng ta không có phụng phí. Khẩu khai thần khí tán. Tinh Khí Thần có trụ thì mới có ngôn ngữ. Mà chúng ta cứ niệm hoài, la lô om xùm thì nó tán. Còn mật niệm nó mới hườn tinh. Chúng ta mật niệm rồi chúng ta mới hườn cái chất tinh, tinh vi sáng suốt, hườn tinh não hải. Mật

niệm rồi nó diệt dục, rồi nó mới hườn tinh nã hải, vun bồi cho cái bộ óc thanh nhẹ và quân bình.

062- MỘNG MỊ

Thế nào là mộng mị ? Thế nào là xuất vía ? Thế nào là xuất hồn ? Cái mộng mị là nằm chiêm bao, thần kinh suy nhược, nghĩ cái việc đó, đa tình, đa cảm, rồi nằm đó tưởng sai cho thiên hạ, nó sanh ra sự mộng mị, chiêm bao. Cái đó là bất chánh.

063- MỞ TRÍ

Mở trí nói về điển quang thức giác chơn lý, mở trí là tui đã nói rằng trung tim bộ đầu. Ngoài bộ đầu này, mình có một cái sự sáng suốt, mà cái hào quang đó, mình thấy rõ ràng bao hết cả bộ đầu mình. Nó mới thức giác chơn lý, lúc đó nó mới hiểu chơn lý, nó hiểu một cách mau lẹ, vừa động là biết, vừa động là mở, chỉ có điển mới mở trí được. Còn về suy tư thế gian là bị mê trí chứ không có mở trí.

064- NIỆM

Niệm là gì ? Niệm để làm gì ? Tại sao phải niệm ? Bởi vì con người của các bạn là chỉ dùng ý chí điều khiển thể xác. Mà ý chí của các bạn không có tập trung, thì cái ý chí của các bạn đâu có vững ? Mà dùng ý chí để niệm. Chớ không phải mở miệng niệm mà khẩu khai thần khí tán, rồi bịnh hoạn cả đồng, rồi trách ông Phật, nói tôi niệm ông hoài mà ông không cứu tôi.

Còn cái niệm này khác, co lưỡi răng kè răng, ý niệm trong lúc chuyển, vận hành tất cả những cái ngũ hành trong cơ tạng. Khi các bạn co lưỡi, răng kè răng, thần kinh các bạn chấn động, chấn động lực nó tăng gia mạnh hơn, rồi cái nước miếng nó chuyển chạy là thậm thủy được lọc. Mà ý chí các bạn sẽ được tập trung. Phải dùng ý niệm. Niệm, rồi quen rồi nó đi tới Thường Niệm, rồi Vô Biệt Niệm, không có niệm cái gì khác chỉ nhớ có sự sáng suốt mà thôi, là đi tới thanh nhẹ rồi. Kêu bằng Niệm, Thường Niệm, Vô Biệt Niệm là vậy.

065- NIẾT BÀN

Thế gian nghe Niết Bàn, "Chùng nào tôi mới tới Niết Bàn ? Trời ơi ! Ông Phật ông mới tới Niết Bàn, chớ tôi làm gì tới Niết Bàn ?". Thưa các bạn, các bạn không sửa các bạn, làm sao mà các bạn được nhẹ ? Người ta nói tôi đi 747 trên không trung, nó bay ồ ồ nhẹ quá. Mà mấy cái người mới nghe qua : "Trời ơi ! Chùng nào

tôi mới có tiền tôi đi 747 ? Tại sao Thượng Đế lại cho có sự bất công bình như vậy ? Cho kẻ có người không ?". Mà cái thằng có được, cái thằng đó khổ trước rồi nó mới được đi. Mà các bạn không chịu khổ như nó, làm sao mà các bạn đi được 747, đi được máy bay ? Thí dụ vậy.

Cho nên, mình phải hành trì khổ, rồi điều luyện cho nó quân bình. Rồi cái phần hồn xuất ra, kêu bằng tự túc, không ỷ lại nơi ai nữa. Cũng như người con cho đi học, ngày nay nó tự túc sống, nó không có đòi hỏi cái gì của cha mẹ nó, thì nó báo hiếu cho cha mẹ nó.

Cho nên, ông Phật là một người có hiểu thảo, sửa mình để trở về Niết Bàn tự túc, tự sống. Cho nên, Phật chỉ tới Niết Bàn mà thôi. Còn muốn học nữa phải trở về với nguồn cội, với Thượng Đế, phải trở về mọi trạng thái. Còn Phật ở Niết Bàn có một trạng thái thôi, còn phải trở về mọi trạng thái nữa nó mới thực hiện Đại Từ Bi.

Người ta nói Phật quan trọng. Phật đâu có gì quan trọng, là con người thanh điển, minh định, hiểu và quân bình tư tưởng thiện ác, minh thiện minh ác, không xưng ta là thiện, rồi cũng chẳng làm điều ác, chỉ lo tu, trung dung trong tiến hóa mà thôi.

066- NGŨ KHÍ TRIỀU NGƯƠN, TAM HUÊ TRỤ ĐÁNH

Ngũ Khí là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ ở trong mình, chua, cay, chát, đắng, mặn, nồng. Nó Triều Ngươn là nó thanh, nó cứ đưa lên.

Các bạn ngồi đó, ăn uống vô thì nó cứ đưa lên, đưa lên, lên lên lên thì nó qui ngươn, tụ lại, nó mới sáng suốt. Còn đói quá, mệt quá, nằm yên một chỗ thì cái sáng suốt nó cũng mất đi.

Tam Huê Trụ Đánh là ở trung tim bộ đầu, Tinh Khí Thần mà sáng suốt lên rồi, trụ rồi. Thì trụ đánh lên trung tim bộ đầu, lúc đó mới thấy điển.

N

067- NGŨ SẮC NGŨ QUANG, HUYỀN SẮC HUYỀN QUANG

Ở trong bản thể mình nó có kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Ngoài quả địa cầu này cũng kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Rồi trong cái kích động và phản động, nó thành ra Ngũ Sắc Ngũ Quang, Huyền Sắc Huyền Quang.

Huyền Quang là trong cái ý thức nhắm con mắt mà thấy, rõ, rõ, rõ, trong cái huyền diệu, trong cái sáng suốt. Cho nên, người thiền có thể ngồi được mấy tiếng đồng hồ là nó nhẹ nhàng như vậy.

068- NGŨ UẨN GIAI KHÔNG

Chúng ta tu khai thông ngũ tạng. Thì bộ đầu, chúng ta có cái pháp Soi Hồn để mở cái bộ đầu đi lên trước. Trung ương, thượng bất chánh thì hạ tắc loạn. Bộ đầu mà không chịu tu, bắt ở dưới tu cũng vô ích mà thôi. Chúng ta cứ Soi Hồn để cho nó xuất phát lên. Rồi cái ngũ tạng cũng kéo lên, thì trong lúc đó cái bộ đầu cũng hầu như giải thoát rồi, nhẹ rồi. Ngồi đó có rờ bộ đầu mới thấy bộ đầu. Không rờ bộ đầu, chỉ giữ cái sáng suốt thôi.

Bởi vì ngũ uẩn của các bạn qui tụ có cái sáng suốt. Mắt thấy, rồi cái lỗ tai nghe cũng hiểu, cũng thấy, cái miệng nói rồi cũng hiểu, cũng thấy, cái lỗ mũi ngửi cũng hiểu, cũng thấy, bộ óc nghĩ cũng thấy. Rốt cuộc là chỉ có một cái thấy là sáng suốt thôi. Cái đó là sáng suốt. Ngũ Uẩn Giai Không là đi tới cái giữ cái sáng suốt rồi.

069- NGUYÊN LAI BỔN TÁNH

Linh căn mọi người xuống thế thì đều có nguyên lai. Mà nguyên lai cái bổn tánh đó cho chúng ta thấy là tham, sân, si, hỷ, nộ, ái, ố, dục cũng là cái tánh chất của Thượng Đế. Mà Thượng Đế là nơi rộng ra để hóa giải, còn mình lâm phải trong cái tánh chất của Thượng Đế nhưng mà mình không biết sử dụng, thành ra mình bị u ơ, bị kẹt. Chớ nguyên lai bổn tánh thì ai cũng như ai hết, hiểu được rồi thì phát triển vô cùng.

070- NHƯ LẠI

Như Lại là nguyên căn. Mình nguồn cội tới đây, rồi mình phải trở về Như Lại Tạng, là phải trở về cái nguyên căn tánh chất thực tế của Thượng Đế, mới là biết được sự Như Lại, không có động loạn nữa. Nó như vậy là như vậy, nó sẽ sáng suốt trở về như vậy.

Cho nên, tôi có những thí dụ rằng. Các bạn lấy miếng nhôm bỏ dưới đất nó sét rồi, các bạn lấy giấy nhám các bạn chùi rồi nó thế nào ? Nó là trở về cái Như Lại của nó. Bây giờ bạn tu thì bạn là gì ? Như Lại.

071- NHỨT BỐN TÁN VẠN THÙ, VẠN THÙ QUI NHỨT BỐN

N

Nhứt bốn tán vạn thù mà vạn thù qui nhứt bốn đó. Nguyên căn chỉ có cái sáng suốt, hào quang vô tận từ ở trên phân tán xuống con người, rồi nó phân ra ông A, ông B, ông C, đủ thứ hết. Mà ông nào cũng biết tiến, biết thoái, cũng ôm cái máy "automatic" (tự động) đi cùng hết trội. Biết tự quyết định ăn hay là không, tiến hay thoái vậy thôi, nó phân tán ra khác nhau. Rồi nói tui đạo này khác, Thượng Đế là khác, mà thiệt không có cha, không có mẹ, đâu có mình.

Cha mẹ sanh mấy anh em, mỗi người tánh tình khác nhau, nó tán vạn thù rồi. Hai vợ chồng đẻ ra năm đứa con. Năm đứa con đẻ bao nhiêu. Rồi từ con, cháu, chắt

nó để bao nhiêu, để bao nhiêu. Nó tán vạn thù rồi nó phân tán ra.

Mà phải qui nhứt bốn là tất cả ý thức cũng có bấy nhiêu đó thôi Sanh Trụ Hoại Diệt. Qui nguyên có một. Nhưng mà thế gian phân ra. Ông này ông triết gia, ông này ông Phật, ông này ông Thánh, bà này là luật sư, ông kia là giỏi quá, làm gì lung tung, ông kia là kỹ sư, bà này là bác sĩ. Phân ra vậy nhưng mà ông bà nào rồi cuộc rồi cũng phải qui nguyên. Vạn thù qui nhứt bốn, cũng có một cái giải thoát là quan trọng, là hạnh phúc mà thôi.

072- NHỨT LÝ THÔNG, VẠN LÝ MINH

Nhứt Lý Thông, Vạn Lý Minh, một cái cơ thể này mà các bạn khai thác được, thì cái cơ thể khác cũng vậy đó thôi.

Nó cũng nằm trong cái nhứt lý, rồi vạn lý cũng muôn hình vạn trạng cũng có bấy nhiêu đó thôi. Nếu bạn khai thông được cái Tiểu Thiên Địa này thì tất cả các bạn hiểu hết, Nhứt Lý Thông, Vạn Lý Minh.

073- ÔNG TU ÔNG ĐẮC, BÀ TU BÀ ĐẮC

Ông tu ông đắc, bà tu bà đắc thì ông có tu là có tu bổ, sửa chữa lấy ông thì ông mới được, mà bà có tu thì bà mới được, chứ không có ông tu giùm bà, mà bà tu giùm ông không có cái vụ đó, không có cái vụ lợi dụng.

074- PHÀM NGÃ

Cái phàm ngã là sự giới hạn, kêu bằng phàm ngã. Cũng như cái tánh của người nó sân, giận, tôi giận, tôi phải đánh anh đó, là tôi bị giới hạn. Còn phần trí vô cùng tận, không bao giờ người ta đi đánh người đó, không bao giờ người ta gây lộn người đó, không bao giờ người ta làm phiền người đó. Thì người ta mới kêu bằng người tu sáng suốt và đẹp được phàm ngã mới trở lại chơn ngã.

Người chơn ngã không bao giờ bị giới hạn bởi. Cho nên, người có chơn ngã, người ta luôn luôn thực hiện trong từ bi tha thứ. Cũng như Jésus Christ chẳng hạn, bị đóng đinh, Ngài cũng thực hiện tha thứ. Cho nên, cảm động lòng người tại thế tới ngày nay.

Rồi tới Phật Thích Ca cũng vậy, tu ở trong rừng. Ngài lấy cái chơn ngã, Ngài mới sống với thú dữ nổi. Còn nếu mà Ngài lấy cái phàm ngã, thì phàm ngã nó sẵn rồi, nó giết, nó vật Ngài trong một giây phút, đâu có còn sống. Bởi vì Ngài kiên trì trong chơn ngã để hóa giải cái phàm ngã, là phần điển Ngài rút cái trược điển đi, thì cái phàm ngã nó không có lôi cuốn Ngài được nữa, vượt khỏi sức hút của phàm trần.

Còn phàm ngã còn ở trong giới hạn của phàm trần, kêu bằng phàm ngã. Cho nên, cái phàm ngã, cái tánh của người hay gây gổ nhưng mà rốt cuộc không đi đến đâu, bị giới hạn.

Còn phàm ngã là những cái chuyện kêu bằng bị giới hạn không. Tất cả đều là ở trong giới hạn, kêu bằng phàm ngã. Giận chồng, giận con, sân si, nhỏ mọn, yếu hèn, tâm tánh không khai triển, mà tự xưng mình là giỏi, hay hơn người khác và cho địa vị của chúng ta là cao hơn người khác. Cái địa vị và càng xưng mình cao hơn chừng nào thì là thấp hèn chừng nấy.

Thượng Đế đã làm việc cho các bạn rất nhiều. Chỉ có Thượng Đế mới có quyền xưng là Ta đây. Nhưng mà Ngài đâu có thường xưng cho các bạn thấy đâu ? Hai mươi bốn trên hai mươi bốn lo lắng cho các bạn, dìu dắt các bạn, để cho các bạn ý thức. Các bạn tu về thanh tịnh chơn ngã rồi, các bạn mới thấy rằng sự vô cùng thương yêu của Thượng Đế đã vì mình. Thì lúc đó cái phàm ngã nó tiêu diệt. Ánh sáng tới thì bóng tối nó phải đi.

Còn những người mà chưa đạt tới được, thì rất dễ, nói chuyện là biết rồi. Giận người này, phê người kia, là cái người đó là người phàm thôi, tầm thường. Dù cho có học thức nhưng mà tánh không đổi thì cũng vô dụng, không có phát triển nổi. Cho nên, căn cứ trong lẽ lối nói ta sẽ làm này làm kia làm nọ, rốt cuộc đếm đi đếm lại làm được mấy việc thành ? Tự hại lấy mình thôi.

Cho nên, cái phàm ngã là nó nguy hại lắm. Mà cả bầu trời thế giới hiện tại đang mê lầm trong cái phàm ngã. Tưởng là mình có trình độ là phàm tánh. Còn biết tu sửa để học hỏi thì nó mới tiến tới chơn ngã được.

075- PHÀM TÂM

Còn cái phàm tâm rất rõ ràng. Cái phàm tâm là eo hẹp đó, như tôi thường cắt nghĩa ở bên trên. Sự eo hẹp tưởng là mình cao, tưởng là mình hay, tưởng là tôi học giỏi. Cái tưởng đó là phàm đó bạn, còn cái hòa đồng mới là cái chơn. Quân bình mới là chơn.

Còn bạn luôn luôn bất thường, chỉ trích người này, chỉ trích người kia, chỉ trích người nọ, là cái phàm tâm giới hạn mà thôi. Bạn làm sao có lực lượng sửa đổi tâm tư của người khác. Thượng Đế tới ngày nay còn phải bỏ biết bao nhiêu nhọc công mà chưa dạy được con người tiến hóa tới tốt độ. Hỏi chú trí thức cù lần của bạn, bạn làm sao mà bạn dạy người ta được.

Bạn chưa biết bạn, bạn chưa hiểu bạn là bạn là cù lần mà thôi, linh xình mà thôi, lý luận bất thông mà thôi. Rồi đâm ra đau khổ, rồi đâm ra thề thốt, rồi đâm ra tự tử, rồi đâm ra cái chuyện bất minh, không đóng góp được cho xã hội, không đóng góp cho tình thương. Rồi lý luận sai bét, dẫn mình vô trong sự giam hãm, không tiến triển được, tạo ra đau khổ cho chính mình, uống của của thế gian và uống của của Ông Trời, xấu hổ biết là bao nhiêu.

Cho nên, nhiều người phải đựng đầu cho thiệt nặng rồi nó mới thức giấc, nó mới vô chùa, rồi nó cạo trọc đầu, rồi nó đi tu. Mà đảng này chúng ta có cái cơ hội tu như thế này. Luyện sức khỏe đi, rồi mới minh tâm

kiến tánh, mới hiểu mình. Chứ còn cái ý ghen tương đó là tà đạo, biết có một bên, không biết hai bên.

Còn quân bình thiện ác phân minh thì đâu có nghĩ chuyện ghen tương tà đạo nữa, đâu có eo hẹp, bay bổng lên hòa hợp cả Càn Khôn Vũ Trụ làm sao có sự eo hẹp ? Ở đâu tôi cũng sống, ở đâu tôi cũng chỉ quan trọng cái sự thương yêu và tha thứ mà thôi.

076- PHẢN BỐN HƯỜN NGUYÊN

Phản BỐN HƯỜN NGUYÊN là phải trở về với mình, trở về với sự sẵn có đời đời của chính ta, mới kêu là Phản BỐN HƯỜN NGUYÊN. Người tu tại thế, tại sao chửi họ, họ không giận ? Bởi vì họ đã Phản BỐN HƯỜN NGUYÊN rồi, họ đã tránh khỏi mình lâu rồi, mà mình đi tới mình mới đá đấm họ ăn chung gì, đánh đâu có tới. Xé thịt họ chứ đâu có bắt được cái hồn họ.

Cho nên, Jésus Christ đã cho chúng ta thấy đóng đinh giết Ngài, mà Ngài không chết đó. Ngài đã Phản BỐN HƯỜN NGUYÊN rồi. Ngài đâu có cần cái chuyện thể xác tạm bợ nữa. Cho nên, Ngài đâu có đau khổ. Cho nên, người đời thấy cảm động. Trời ơi ! Ông này bị đóng đinh mà tại sao ông lại cũng chịu thôi. Ông học, thực hiện cái từ bi nhưng mà ảnh hưởng tới mấy ngàn năm tới bây giờ. Mọi người tưởng tới Ngài, mọi người lại thấy sự cảm động của phần hồn.

Cho nên, chúng ta thấy những người tu đã khổ, đã khổ hạnh, đời cũng như đạo, khổ nạn nhiều lắm, bị tù tội để thử thách, bị đủ chuyện để thử thách, mới kêu bằng học hỏi.

Học Kinh Vô Tự mà không cho thực hành làm sao mà học được ? Không bị người ta giày xéo, làm sao các bạn thấy sự tinh tấn là chánh ? Cho nên, bài học chúng ta đâu phải học chữ. Học Kinh Vô Tự mà phải thực hành. Trong cái dốt mà khôn ở chỗ đó các bạn. Các bạn tu rồi các bạn khôn dữ lắm, khôn hơn nhiều người biết chữ nữa. Nhiều người biết chữ họ chưa biết họ, bởi vì họ chỉ sống với sự vá víu của chữ nghĩa, của sách vở mà thôi, còn cái thực chất của họ không bao giờ họ hiểu được.

077- PHẬT TỬ

Phật tử là người ta nói rằng tui tu theo ông Phật, tui là con của ông Phật. Người ta đặt ra Phật tử là vậy đó, tui tu theo ông Phật là tu cái đường lối sáng suốt đó. Tôi con của ông Phật là nói về trần gian, thế gian thôi. Còn ở bên trên không có cái đó. Bên trên mà tu tới đắc đạo, không không gian, không thời gian thì Phật nào cũng như Phật nấy. Phật là quân bình, bình đẳng, phát triển tự do trong thanh giới.

078- PHƯỚC ĐỨC

Phước Đức là thế nào ? Phước là chúng ta đã có một cái thể xác, đi đứng ngồi nằm, thông minh và chúng ta phải sử dụng sự sáng suốt chúng ta để ảnh hưởng và để giúp cho những người khác. Chúng ta không có vụ lợi. Rồi nó mới tạo ra cái Đức.

Cho nên, Đức Thích Ca Ngài có làm cái gì đâu. Ngồi thiền vậy mà người ta nói ông đó phước đức quá. Người ta kêu bằng Đức Thích Ca. Người ta nhìn nhận ông đó làm cái việc đó phải, anh hùng thế giới, dám gan bỏ cái cảnh sẵn có của mình, xa hoa mình mà đi vô trong rừng tu với thú dữ. Chứ ông này, ông đã làm điều gì ? Nếu ông không ảnh hưởng được con thú, con thú nó giết ông rồi, con ma nó giết ông rồi, con quỷ nó giết ông rồi. Ông ngồi trong cái rừng rậm đó mà ông vẫn sống và ông trở về ông thuyết pháp cho chúng sanh hiểu Tứ Đại Giai Không, qui nguyên hườn hư là chánh pháp.

Cái Đức là mười phương. Chử Đức là thiên địa, luồng điện Bề Trên, luồng điện ngũ hành hợp tác, Vũ Trụ hấp thụ, mà mười phương Trời bốn phương Phật, nhứt tâm nhìn nhận cái việc đó đúng mới là kêu bằng Đức. Chứ không phải tôi có tiền tôi cho người ta là Đức. Chuyện đó là áp phe, đâu phải Đức. Cái Đức không phải vậy.

Đức là sửa mình để ảnh hưởng cho họ và họ thức giác, họ trở về với họ, mới kêu bằng tạo được cái Đức. Cái

Đức đó mình cũng chưa nhìn nhận đâu. Cứ làm tới, làm tới, như Đức Phật cũng không có nhìn nhận đó là Đức. Nhưng mà người khác dòm, phân đó là Đức. Là các nơi, các giới đều nhìn nhận cái việc làm đó là phải, anh hùng thật sự. Nhìn nhận đó là anh hùng, biết sửa mình là anh hùng, biết cách mạng bản thân là anh hùng. Còn cách mạng quần chúng là dễ quá, dùng thế lực giết hại người ta, nhưng mà rốt cuộc giết hại được ai ? Cách mạng quần chúng dễ hơn là cách mạng bản thân. Các bạn nhớ, thiếu gì cách mạng gia đã nói câu nói này.

Cho nên, cái Phước Đức, thế gian không thấy nhưng mà chỉ làm để đi tới. Mình hiểu mình nhiều chừng nào thì mình thấy rõ cái Phước. Rồi mới khai thông được mình, mình ảnh hưởng được người khác. Lúc đó mới rõ cái Đức. Còn không thực hành, không hiểu Phước Đức, các bạn học chữ để chơi thôi. Tôi dám phê bình các bạn. Học hết chữ để chơi mà thôi. Vá víu nhưng mà không vô và không phát triển. Bởi vì các bạn không sử dụng sự sáng suốt của các bạn, làm sao các bạn thấy rõ cái ý nghĩa của văn tự ? Cho nên, vẫn là bị kẹt, dù có ăn học nhưng vẫn bị kẹt.

079- QUAN ÂM

Nếu mà chúng ta tu được rồi chúng ta mới thấy rõ Ngài hơn. Chúng ta đạt được sáng suốt thì chúng ta mới thực hiện từ bi giúp đỡ người khác. Mà chúng ta đạt được sáng suốt, khi các bạn thiền sáng suốt rồi, các bạn mới dòm xuống thấy sự sai lầm của chính bạn, bạn mới sửa. Còn Quan Âm cũng vậy. Ngài được sáng suốt, Ngài mới đi cứu độ quần sanh. Mà trong lúc người nào mà ngộ được Quan Âm là người đau khổ vô cùng mới được ngộ cái đó.

080- QUÂN BÌNH TƯ TƯỞNG

Quân bình tư tưởng là gì ? Như tôi đã nói rằng. Thiện, trong thiện nó có ác, mà trong ác nó có thiện, các bạn phải minh. Trong sanh nó có tử, mà trong tử nó có sanh. Trong có nó sẽ có cái không mà trong không nó có cái có. Mình người Việt Nam thấy rõ trong có nó không. Hồi trước các bạn làm nhà cửa, tiền bạc, dự trù tương lai tôi hưởng nhân. Không, hết rồi ! Rồi trong không nó lại có. Ra đây nó lại có đó. Thì các bạn học được cái bài có trong không mà không trong có rồi, thì tư tưởng các bạn là quân bình chứ gì nữa. Mà đi tới thiền nữa, rồi giác nữa là Phật chứ gì nữa.

Quân Bình Thiền Giác là Phật chứ gì nữa. Rồi làm sao mà để đạt được Quân Bình Thiền Giác ? Thì chỉ có công phu thôi, chỉ có Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định. Là công phu để làm gì ? Để trị bệnh mình. Công phu

này là trị bịnh và đem lại sức khỏe cho chính mình, chớ đâu có giúp được ai. Bạn cứ lo sửa mình thôi giúp bạn. Rồi còn chuyện đòi kiếm ba đồng tiền đó, bạn thấy đồng tiền đâu có nghĩa lý gì, ối thôi ai làm gì làm, nhưng mà cũng muốn khuyên họ để họ biết lấy họ, đừng để họ đi vùi sâu trong cảnh đau khổ, tội nghiệp.

Vì vậy, mà chúng ta phí công nói đi nói lại, nói hoài, nói đạo chúng ta thích nói, mà nói chuyện đòi thấy nó mệt bởi vì cái đó nó không cần thiết đối với tâm linh nữa. Người đạt tới tâm linh đâu có cần thiết cái chuyện thương yêu tạm bợ ở thế gian, chuyện tình dục hao phí vô ích, người ta không muốn là vậy. Chớ nói thương yêu tạm bợ anh anh em em, họ đâu có ưa. Họ nói về đạo là để cứu rỗi tới cái cảnh đời đời.

081- QUI NGUYÊN

Qui nguyên đó là chúng ta phải qui về cái phần thanh điển. Nguyên lai từ hư không xuống, chúng ta phải qui nguyên.

082- SÁNG SUỐT

Sáng suốt, tôi đã cắt nghĩa rồi. Nó hội tụ tất cả là con người nó sáng suốt và hòa đồng với tất cả thì con người nó mới sáng suốt. Cái sự sáng suốt các bạn bây giờ các bạn nói ra đây và thấy và nghe đều là động. Nhưng mà bên trong ý thức cái việc đó sau khi các bạn nói hay trước khi các bạn nói đó là sáng suốt.

083- SẮC BẤT DỊ KHÔNG, KHÔNG BẤT DỊ SẮC

Sắc bất dị không, không bất dị sắc. Cho nên, trong cái sắc nó có cái không, mà trong cái không nó có cái sắc. Người đời đâu có thấy. Khi mà bạn thấy được cái sắc rồi, bạn bị mê trong cái sắc, thì bạn đâu có thấy cái không. Mà cái sắc đó từ trong cái không ra. Nếu mà không có hư không đâu có tạo ra màu sắc.

Nhưng mà người đời không hiểu, rồi nói lung tung, rồi cắt nghĩa không nổi. Chứ cái màu sắc này chúng ta dòm thấy nó cũng hư không tạo ra hết, nhưng mà nó phải trở về trong không. Rồi trong không nó sẽ có, nó kêu bằng đời đời bất diệt.

S

084- SIÊU THƯỢNG THỪA

Còn cái siêu thượng thừa là chỉ có thanh điển xuất phát khỏi bộ đầu, mới ý niệm được siêu thượng thừa. Siêu là vượt khỏi sức hút của hồng trần, kêu bằng siêu. Thượng thừa là xuất phát lên trên để thừa tiếp sự sáng suốt của bên trên mà hóa giải.

085- SINH TỬ

Xuống thế gian đây, sinh ra trù trì trong cái cơ thể này để học hỏi. Rồi tử là cái gì ? Cái bản thể này diệt thôi chứ cái hồn không có diệt. Ta bỏ trường ra đi thôi, để đi qua một cái trường khác. Trong sanh có tử, mà trong tử có sanh là vậy.

086- SỐNG ĐỒNG TỊCH ĐỒNG SÀNG, CHẾT ĐỒNG QUAN ĐỒNG QUÁCH

Sống đồng tịch đồng sàng mà chết đồng quan đồng quách, đó là chỉ có Hồn và Vía mà thôi. Hỏi chớ có vợ chồng nói bây giờ mà anh bỏ em là em có nước chết. Thì chết, thì một mình chết, chứ đâu có phải ông chồng nhảy vô chết với mình đâu hay là con vợ nhảy vô chết với mình đâu. Cho nên, Hồn, Vía mới sống đồng tịch đồng sàng, chung nhau trong cái cảnh vui, cảnh buồn. Rồi chết đồng quan đồng quách, chung trong một cái hòm. Hồn Vía chung trong một cái hòm.

Chứ còn vợ thế gian, chồng thế gian đâu có ông bà nào mà chung trong một hòm chôn nhau đâu, không có.

087- SỬA TÁNH LẬP HẠNH

Thì chúng ta tu thiền đây là bắt đầu sửa tánh rồi. Hồi trước các bạn hung hăng đi đây đi đó, nhưng mà bây giờ các bạn ngồi thiền một tiếng, hai tiếng, rồi các bạn là bắt đầu sửa tánh rồi. Sửa tánh nó sáng suốt rồi, các bạn mới lập hạnh, thấy muốn cứu người, thấy muốn giúp người, thấy cái chuyện đời nó là giả, các bạn mới giúp đỡ người, các bạn không có tiếc của nữa, lập hạnh và sửa tánh. Mà sửa được tánh mới lập được hạnh. Thì cái tánh là nhờ cái tu thiền này nó mới sửa tánh được. Nó kèm chế được cái tánh hung hăng, ô trược, tiến hóa tới thanh nhẹ.

088- TAM BÀNH LỤC TẶC

Tam Bành Lục Tặc là ở trong bản thể này. Tam giới này nó ô trược thì nó sẽ bành trướng, rồi nó tạo cho cái Lục Tặc là Lục Căn ở trong đó nó thành ra động loạn, sanh ra cái tánh dữ dằn, muốn hơn thiên hạ, là sống trong Tam Bành Lục Tặc.

089- TAM GIÁO TÒA

Dưới Thượng Đế có Tam Giáo Tòa, để giáo dục và để cảnh cáo. Cái Tinh Khí Thần của con người làm sai ở thế gian. Vì Tinh Khí Thần không biết điều luyện cho nên, bắt buộc làm sai lầm, thì lúc đó Tam Giáo Tòa phải chuyển điển hay là cảnh cáo bằng hình thức này, hình thức kia, hình thức nọ. Vợ chồng đụng đầu cũng là Tam Giáo Tòa đang xử một việc gì. Người tu đang bị hành cũng là Tam Giáo Tòa đang dìu dắt và cho nó tiến hóa. Đó là vì lệnh của Thượng Đế mà dạy dỗ và giáo dục cho nó.

090- TAM MUỘI HỎA

Cái Tam Muội Hỏa là cũng là trực điển của Tinh Khí Thần ở bên dưới. Nó phối hợp thành một cái hỏa tam muội. Nó nóng, nó mạnh, nhờ cái đó, con người mới có sức mạnh làm việc, chống trả, đánh đập, trị tà. Đó

là kêu bằng tạo thành cái bằng môn tả đạo, là do cái hỏa tam muội.

091- TAM THỂ PHẬT

Tinh Khí Thần hợp lại là Tam Thể Phật, hợp lại như thể là Phật, không động, vô danh, chớ có gì đâu.

Trong "Thượng Đế Giảng Chơn Lý", Cha có nói : "Tam Thể Phật tương đương với Chúa Ba Ngôi bên trên Thiên Chúa Giáo ".

Cái đó là nói về phần ở trên, còn nói bây giờ ít như thế căn bản là Tam Thể Phật là Tinh Khí Thần có trụ được không ? Tinh Khí Thần bất trụ mà hiểu cái câu, đọc cái câu này thì còn lạc xa nữa, lâm vô trong mê tín. Tam Thể Phật là Tinh Khí Thần, tam thể trụ rồi mới thấy rõ, nên lo tu mới quan trọng.

092- TÂY DU KÝ

Tây Du Ký cũng như là Tôn Ngộ Không, Sa Tăng, Trư Bát Giới, đó là trong bản thể của mình ở đây thôi. Tam Tạng là về phần hồn. Tôn Ngộ Không là phần trí. Trư Bát Giới là thuộc phần vía đó thôi. Rồi Sa Tăng là cái ý, ác ý đó, tâm tối. Thì tất cả là những người tu thiên, nó mở rồi. Nó mở rồi, rồi nó mới giờ không biết làm

sao mà để diu dắt cho người ta tu. Cho nên, đặt ra một cái truyện ly kỳ rất hay.

Mà khi các bạn xem Tây Du Ký rồi, các bạn thấy nó đưa hồn các bạn đi từng giai đoạn một. Trời ơi, ông Sa Tăng đang bị phỉnh nè, bị con gái nó cám dỗ nè, tôi cũng vậy nè, bị con gái cám dỗ làm động thì tôi phải mau mau niệm Phật. Cái trí tôi cứ chuyển lung tung, cái nào tôi cũng tò mò, cái nào tôi cũng muốn phá, cái nào tôi cũng muốn hơn. Đó là cái trí tôi.

Rồi cái vía tôi thì mê man. Rồi cái ý tôi nó động loạn, nó muốn phá đầu này, phá đầu kia, phá đầu nọ, nó cũng hùn vô cái chuyện hung hăng, cộng tác vô trong cái chuyện hung hăng. Rồi người phân ra trong cái Tây Du Ký, các bạn xem thứ tự của người hành đạo đã thành công, rồi bạn xét tất cả qui nguyên vô trong bản thể bạn, là nó có hết. Mà khi qui nguyên vô trong bản thể bạn, bạn chỉ cười và sửa tánh. Nó mở rồi. Cho nên, cái Tây Du Ký nhiều người mê lắm, đọc mê lắm.

093- TÂM ĐĂNG - HƯƠNG ĐĂNG

Tâm đăng là gì ? Đăng là gì ? Đăng là sáng suốt. Mà cái tâm các bạn sáng suốt người ta kêu bằng tâm đăng. Người ta lấy cái danh từ để cho mình hiểu.

Cái hương đăng cũng vậy, là cũng như sáng suốt. Mà các bạn phải vun bồi, phải thấp thì nó mới có, chứ

không thấp làm sao mà có sáng suốt. Phải làm, phải hành nó mới có.

094- TÂM TÂM TƯƠNG ỨNG

Tâm tâm tương ứng là sao ? Xuất hồn là cái hồn các bạn được điều luyện rồi, sáng suốt rồi. Sự sáng suốt ngộ sự sáng suốt, thì hóa giải những gì của các nơi các giới nó cũng đi đồng nhất, tâm tâm tương ứng.

Cho nên, cái sự sáng suốt của một vị Tiên mà ngộ một vị tu thiền ở đây thì tâm tâm nó tương ứng rồi. Nó có thể chuyển tiếp lời nói từ ở trên đó xuống và lời nói từ ở dưới này nó có thể chuyển tiếp lên trên. Kêu bằng tâm tâm tương ứng.

095- TÂM ĐẠO

Trong khổ, thiếu thốn, khao khát sự công bằng mới đi tìm gì ? Tìm sự quân bình, kêu bằng tâm đạo.

096- TỀ LUÂN HƯ CẢNH

Tề Luân Hư Cảnh là ngay chỗ lỗ rún của chúng ta đây, là Tứ Hải Qui Gia. Khi các bạn thiền, làm Pháp Luân thanh nhẹ rồi, các bạn thấy cảnh này, cảnh kia, cảnh nọ, thấy cảnh biển, cảnh sông này kia kia nọ, Tề Luân

Hư Cảnh, chứ không có thật cảnh. Tu tới Hư Không Đại Định mới kêu bằng thật cảnh. Mình là cảnh đó mới là thật cảnh.

097- TẾ ĐỘ VONG NHÂN

Còn mình mà không có tu thiền, mình đâu có điển thiện lành mà tế độ vong nhân. Cứ đem bánh đem trái cúng đó, tế độ nào được. Không được ! Mình tu, mình tập trung, mình phát tâm, mình mới tế độ được. Còn không có phát tâm, không có tế độ được.

098- TIÊN ĐỒNG NGỌC NỮ

Tiên đồng ngọc nữ là hồn là vía đó. Đúng đắn nó như vậy. Xuống thế gian là tiên đồng. Vía là ngọc nữ, là ở ngoài mạo diện tươi đẹp đó là ngọc nữ đó. Mà nó nguyên căn từ ở trên là tiên đồng, ngọc nữ.

099- TIẾN HÓA

Tiến hóa là từ cái giới này, bởi vì ngày nay chúng ta làm người, mà chúng ta không chịu phát triển sự thanh cao thì bữa sau cái luồng điển của chúng ta không nhẹ, chết rồi thì nó chuyển vô trong cái chỗ thấp hèn, con thú chẳng hạn. Đâu phải con thú là không

T

biết nóng, biết lạnh. Con thú biết nóng, biết lạnh, con thú biết thương yêu. Nó là một con người tự tiêu hao, luồng điện nó càng ngày càng nhỏ, càng eo hẹp. Còn chúng ta vun bồi sáng suốt thì chúng ta đâu có phải lâm vào cảnh đó ở tương lai.

100- TIỂU THIÊN ĐỊA

Tiểu Thiên Địa là nó cũng bao gồm trong cái khối kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, ngũ tạng lục phủ nó cũng như cái bầu trời thế giới vậy. Nó có trên có dưới, có thượng, trung, hạ đầy đủ.

101- TIN VÀ ĐỨC TIN

Tin, thế nào là sự tin, đức tin ? Phải thấy, phải thực hành, phải tự chứng nghiệm mới kêu bằng tin và đức tin. Còn bắt buộc người khác tin là phạm tội. Không có bắt buộc người ta được. Người ta tin là người ta phải thực hành và người ta thấy rõ người ta mới tin. Còn bắt buộc người ta tin, đó là phạm tội. Không thể bắt buộc người ta, để cho người ta tiến hóa, không nên bắt buộc người ta tin. Và tự người ta ý thức, bởi vì trình độ nó phải đi tới, nó đang học, nó không tu theo pháp nhưng mà nó vẫn tu. Nó làm con người là nó tu chứ. Nó có nhân đạo của nó mà.

102- TỊNH ĐỘ

Tịnh độ là các bạn đi tới chỗ thanh tịnh rồi các bạn mới gởi tư tưởng thiện lành, mới độ giác cho thiên hạ được. Phải cho thanh tịnh mới đạt được.

103- TÔI TẦM TÔI

Ta tu ở đây là tôi tầm tôi. Chính tôi thực hiện để tôi hiểu tôi, chứ tôi không phải tôi tu là để hiểu người khác. Tu hiểu người khác là bàng môn tả đạo rồi, làm thầy bói ăn tiền người ta là mang tội thêm nữa. Còn tôi tầm đạo là tôi hiểu tôi, để tôi sửa tôi, tôi tiến hóa.

104- TỤNG KINH

Tụng kinh là các bạn Soi Hồn đó là các bạn tụng đó, cho những cái thần kinh nẻo hóc của bộ đầu của nó khai triển ra, nó mở ra. Bởi vì tụng là buộc, các bạn vô đọc kinh phải buộc không ? Rồi các bạn Soi Hồn này là cũng bắt buộc nó phải khai thông. Ta tụng để hiểu lý. Ở trong chùa là tụng để hiểu lý, mà cái này là các bạn Soi Hồn tụng để mở ra là hiểu chơn lý.

T

105- TUỒNG HÁT

Đời là tuồng hát rõ ràng. Việc này Thượng Đế đã sắp, người này đối diện người kia, người kia đối diện người nọ, người này theo người này, người kia theo người nọ, trong cái hỉ, nộ, ái, ố, một tuồng hát.

Rồi trong đó nó cũng có tham, sân, si. Rồi coi thử kếp nào hay, kếp nào thông minh. Cái người nào đóng tuồng xứng đáng, thực hiện như từ bi thì cái căn nguyên người đó nhẹ. Khi mà hát hết cái tuồng rồi, được chấm điểm. Bây giờ chúng ta đang sống đây là đang làm tuồng nè. Mà chúng ta làm tuồng hay, làm tuồng thực hiện tình thương và đạo đức, thì cái ngày chúng ta ra đi chúng ta được chấm, được nhẹ hơn, được chấm điểm.

106- TỨ TRỤ HÒA PHÂN

Tứ Trụ Hòa Phân là trong bản thể chúng ta, Đông, Nam, Tây, Bắc đều có một vị đang trụ trì và giữ cái thế sống cho Tiểu Thiên Địa. Cho nên, tứ trụ, nó phải có tứ trụ. Hòa phân là nó giữ giải để tiến hóa cho cái cơ thể này được bảo vệ cho phần hồn được tu. Tứ trụ này nếu mà chúng ta tu thức giác rồi thì chúng ta ngộ bốn đứa con ta cũng là bốn vị tướng trong thể xác này. Mà nói cho người phàm họ không hiểu và họ chấp, họ nói là nói bậy. Thì chỉ thực hành mới thấy chứ bây giờ không biết nói làm sao.

107- TỨ XA LỘ

Cái Tứ Xa Lộ của Tiểu Thiên Địa là trong đó nó có bốn cái luân xa nhỏ ở dưới, phía dưới. Mà trong đó là nó phân ra nó làm trong cái hỏa nặng, cái chỗ nặng không. Trong đó để cũng như là hành hạ những cái phần hồn mà chúng ta ăn, con thú này kia kia nó đem xuống, và nó chuyển giải rồi nó thanh lọc cho nó thức giác lần lần để nó đi lên. Cái bản thể chúng ta cũng có địa ngục vậy. Trong cái tứ xa lộ đó là để dạy, để phân ra thứ tự, để giáo dục tiến hóa.

108- TỶ KHEO

Tỳ kheo là mỗi một bộ phận tim, gan, tì, phế, thận là có người nhân viên làm việc. Mỗi bộ phận 250 vị thì tổng cộng 1250. Nó đang theo các bạn, các bạn theo ma, nó theo ma, các bạn theo Phật, nó theo Phật. Các bạn khai thông các bạn đi để các bạn hưởng cái chuyện đời đời, mà các bạn còn cố chấp hoài thì nó đâu có thấy mấy cái này. Mà nghe cái chữ này các bạn còn ghét thêm nữa, là vì các bạn chưa có trình độ để thông cảm và hiểu.

109- THẢ LỎNG BỘ ĐẦU

Thả lỏng bộ đầu là chúng ta tu rồi, có điển rút thì chúng ta thả, chúng ta giữ nó mà làm gì ? Trong mê có

tĩnh, cứ việc thả lỏng nó. Khi các bạn nói chuyện cũng thả lỏng nó. Các bạn biết rằng có cõi trên bắt các bạn từ ở trên xuống, thì các bạn cứ thả lỏng để đi về.

Càng thuyết thì càng minh, càng thuyết thì càng sáng suốt. Cứ thả lỏng đừng có hãm trì trong cái tâm đòi và lý đòi, thành ra các bạn cắt nghĩa cái gì không được. Cứ thả lỏng để nó nói thao thao bất tuyệt rồi mình là người học trước, chứ không phải là người đó học, mình không có làm thầy ai hết, mình chỉ nói để học, mình là người học trước.

110- THANH QUANG ĐIỂN LÀNH

Thanh Quang Điển Lành là cái sự sáng suốt vô cùng thanh nhẹ của Thượng Đế chuyển hóa cho tâm linh con người. Mà nếu người đó nó không có sự sáng suốt hỗ trợ cho nó, thì nó không có bao giờ nói được về cái giới Thượng Đế, không có đặt điều nói được. Bây giờ anh kêu một người mà không có tu, kêu nó đặt điều nói mà điển giải viết ra những cái câu, những cái chữ như thế này là nó viết không nổi, biết đâu mà viết. Đã thanh và sáng suốt mà kêu bằng trần ngập tình thương, đó là điển lành.

111- THẦN GIAO CÁCH CẢM

Cái thần giao là trong cái lúc thiền mà hai bên được biết với nhau, nhưng mà cách sự cảm giác của thể xác

thôi. Nhưng mà cái thần giao nó chỉ có một. Cho nên, nhiều người thiền với nhau gặp nhau có gì nói đầu. Tao lo tao tu, mày lo mày tu, có gì đầu mà nói.

112- THẦN THÔNG

Thần thông là cái sự hiểu biết mà thông suốt mọi sự việc mới kêu bằng thần thông.

113- THẤT TRÙNG HÀNG THỌ

Thất Trùng Hàng Thọ, nó có bảy loại cây trong bản thể mình. Cho nên, trong cái Kim Can Kinh là nó khai triển cái Thất Trùng Hàng Thọ và luôn cả Thất Trùng La Võng. Ở trong đó nó có cây và nó có kim và nó có mộc. Nó khai thông bảy tầng lớp, bảy lớp cây và bảy lớp gân. Xương chúng ta đây, rồi gân bao bọc trong cái Tiểu Thiên Địa này.

Rồi còn Càn Khôn Vũ Trụ đó là nó có cái khí điển của ngũ hành nó chuyển, để nó hỗ trợ cho cái cây, nói ở bên ngoài. Còn bản thể chúng ta đây là có xương, có gân mà chúng ta không khai thông, thì đâu có biết cái La Võng là cái gì. Võng là đường gân, còn Hàng Thọ là xương chúng ta đây.

T

114- THẾ GIAN VÔ NAN SỰ, BÁ NHẪN THÀNH KIM THỊ THÁI HÒA

Thế Gian Vô Nan Sự, Bá Nhẫn Thành Kim Thị Thái Hòa, ở thế gian có gì mà khó giải quyết đâu mà nhiều khi các bạn cầu nhau. Thiếu thanh tịnh thôi, các bạn thanh tịnh thì cái gì cũng giải quyết được. Các bạn học nhẫn và các bạn hiểu được cái luật sanh tử. Cái việc đó sanh ra vậy thì các bạn cứ nghĩ rằng có sanh là có diệt. Nó khởi ra việc đó rồi nó sẽ tiêu, chứ các bạn cần gì phải lo. Nó có chửi bạn rồi rồi cuộc rồi nó cũng huề. Các bạn lo sửa đi, đừng dành thì giờ để tranh chấp mà đau khổ.

Bá Nhẫn Thành Kim Thị Thái Hòa. Học cái nhẫn, cái gì mình cũng phải đặt chữ nhẫn, rồi thì nó cũng xong. Mình tin tưởng rồi nó cũng xong. Thành kim là thành ra một cái giá trị. Lúc đó chúng ta đâu có người thù trong tâm mà đâu có người thù trước mắt nữa, là thái bình hòa hảo rồi.

115- THÍCH CA MÂU NI PHẬT

Thích Ca Mâu Ni Phật, Thích là thích ca tụng. Nói cho rõ tiếng Việt Nam còn dễ cắt nghĩa hơn, là thích, tôi thích ca tụng cái đạo màu, mà tôi thực hiện và tôi đã thấy ánh sáng hư không. Còn Thích Ca Mâu Ni, người thế gian dùng Thích Ca Mâu Ni để làm việc cho người thì sai rồi. Rồi lấy luôn cái chữ Thích mà làm họ nữa

càng sai nữa. Rồi đặt sự huyền diệu để lòa mắt phàm, lấy vải thưa che mắt thánh. Sự thật là tu rồi các bạn thích ca tụng cái đạo màu, sửa để tiến tới vô cùng tận, kết tinh trở về cái thánh thai mới đi về cái không không gian, không thời gian, phá chấp, phá mê, mới đạt tới Phật tánh.

116- THIÊN ĐÀNG

Thiên đàng là gì ? Ở đâu ? Ở trong tâm thôi. Cái tâm ta quân bình, sáng suốt, nhẹ nhàng, đó là thiên đàng, biết thương yêu, cởi mở. Còn cái tâm chúng ta không chịu mở, cái tâm đó không bao giờ các bạn tới thiên đàng được đâu. Mà chính thiên đàng là cái tâm mình là chánh. Cái khởi hành ở trong tâm. Nếu tâm các bạn không sửa, không quân bình thì không bao giờ có thiên đàng.

117- THIÊN MÔN

Còn thiên môn ở trong bản thể, trung tim bộ đầu cũng gọi được thiên môn. Mà khai thông thận thủy cũng gọi là thiên môn. Ở trong đó nó có nhiều giới. Trong cái Tiểu Thiên Địa nó có nhiều giới. Là cái cửa để tiến lên trên Hư Không Đại Định. Trên đỉnh đầu xuất phát ra mà dưới trái cật cũng có cái là thiên môn, cũng mở ra được hết. Trái cật mà hư thì bộ đầu không có làm việc,

T

ngơ ngơ ngáo ngáo, tâm thận bất hòa, đâu có làm được. Nhưng mà cái thận mạnh, thì bộ óc nó mới khai thông.

118- THIỆN GIÁC

Cái Thiện là trọn lành. Cái phần hồn các bạn được qui tụ rồi, sáng suốt rồi, mới hiểu biết sự sai lầm từ tiền kiếp và sự sai lầm ngay ở kiếp thế gian này mình cũng nhìn nhận là sự sai lầm của chính mình, mới kêu là người thiện giác.

119- THÓI QUEN

Cái thói quen là ở trong cái thích nó mới tạo ra cái thói quen. Tôi thích cái này, tôi thích cái kia, tôi thích cái nọ, rồi nó quen. Còn chúng ta đi vô phá mê, phá chấp, không còn cái thói quen nữa. Nói rộng, ở đâu cũng được, sống cách nào cũng được, không có chấp.

120- THỪA VỠ HÓA VẤN

Thừa vỡ hóa vấn là chúng ta ở thế gian học ác trực. Người nào cũng có ác trực, cũng có cái lòng bất chánh suy nghĩ đối với người khác. Đó là ác trực. Hóa

văn là khi đạt được cái luồng điển rồi mới thực hiện
nhẫn và từ bi. Thì lúc đó viết văn khác nhau.

121- THƯƠNG AI HƠN HỌ, THƯƠNG MÌNH HƠN AI

Thương ai hơn họ mà thương mình hơn ai. Rốt cuộc
các bạn thấy không ? Mình nói mình đem tâm thương
người đó, nhưng mà người đó, khi mà họ thức giấc rồi,
họ thấy họ phải thương họ nhiều hơn. Như ngày nay,
các bạn tu các bạn thương các bạn nhiều hơn. Các bạn
là yêu đời, thương cái thể xác này, thương cái tổ chức
huyền vi của Trời Phật đã ban bố các bạn. Các bạn
thương Thượng Đế nhiều lắm, thương Đấng Cha lành
nhiều lắm. Thì các bạn thương các bạn. Thì khi mà họ
tu họ thức giấc, thì họ phải thương họ.

Thương mình hơn ai ? Có ai thương mình bằng mình
không ? Vợ mình nó thương mình, nó nói đôi môi vậ
thôi, tạm trong cái thích dục vậ thôi, chứ còn cái sự
thật là mình phải thương mình nhiều hơn. Mình phải
lo tu, để lo dọn gánh mà đi, chứ giờ phút lâm chung
vợ con có giúp được mình đâu. Cho nên, có cái câu
" Thương ai hơn họ, mà thương mình hơn ai " .

T

122- THƯỢNG GIỚI

Thượng giới là khi mà làm Pháp Luân được lên trung tim bộ đầu rồi, cả ngày các bạn cứ nghĩ cái chuyện tiến triển đi lên thôi, thành nó quên cái dục.

123- TRIẾT LÝ

Triết lý thế gian, cái triết lý thế gian là khác, triết lý thế gian là nó eo hẹp, nó giới hạn không, nó nói cho hợp cái lý để giúp cái công chuyện đó cho nó, chớ còn nó không có nói và để cho người ta ý thức được họ và họ phải trở về với họ. Còn cái tu về điển, cái triết lý của điển là cũng như miếng kiếng để rọi cho người ta thấy, dơ chỗ nào thì tự chùi đó thôi. Còn cái triết lý của thế gian nó chỉ giới hạn. Còn cái thanh điển là nó vô giới hạn. Cho nên, nhiều người trí thức không có phục những cái lời giải này. Nhưng mà tu thiền rồi sẽ thấy, những người trí thức tự thấy và không biết nói sao cho người ta biết được.

124- TRUNG GIỚI

Trung giới là quyết định. Trung giới là nơi làm việc cho trên và dưới. Cái chỗ đó là cái cơ quan chỉ huy. Mà Trung Thiên cũng là cơ quan chỉ huy của Càn Khôn Vũ Trụ. Và cái con tim các bạn đây là chỉ huy trên đầu và dưới ngón chân các bạn đều là quản lý do phần hồn ở

trong Trung Thiên, Trung Giới, cái nơi làm việc, chỗ đó xuất phát, vừa Địa Tiên, vừa Thiên Tiên. Đi lên là Thiên Tiên mà đi xuống là Địa Tiên.

125- TRUNG TÂM SINH LỰC CÀN KHÔN VŨ TRỤ

Trung Tâm Sinh Lực Càn Khôn Vũ Trụ là trung tâm của chúng ta, bộ đầu đây. Bây giờ nói cái bộ đầu các bạn nó có nhiều cái huyết phía bên tay mặt, phía bên tay trái, hai đường gân giữa trung tâm đó mà chuyển hóa hai bên này. Mà nó đứt một bên là liệt một bên. Đứt bên tả thì liệt bên hữu, mà đứt bên hữu thì liệt bên tả. Nên nhiều người bị dư máu đứt cái đó là thôi không có cách nào trị hết.

Mà bây giờ chúng ta hướng về trung tâm, thì cái bách hội này nó trung tâm, mà hướng thẳng về sinh lực của Càn Khôn Vũ Trụ thì chúng ta được bố hóa, được thông suốt và chúng ta được sống với vạn linh dễ dãi hơn và mọi trạng thái chúng ta thấy rất dễ hòa hợp. Chúng ta không có nghịch một ai, không bao giờ có thù, luôn luôn thêm bạn mà bớt thù.

T

126- TRUNG THIÊN

Trung thiên, cõi trung thiên là gì ? Ở đâu ? Trung giới như đã cắt nghĩa hồi nãy rồi. Trung thiên thế giới làm

việc, trung tâm sinh lực của cả Càn Khôn Vũ Trụ. Mà chỉ có tu mới đi tới đó, chứ bây giờ ngồi nói ai biết. Chỉ có tu mới đi tới. Trung giới cũng vậy, cũng là Trung Thiên thôi.

127- VẬT CHẤT

Cho nên, trước kia Đức Phật cũng nói rằng một hạt cát là cả một Càn Khôn Vũ Trụ. Nếu mình hiểu cái nguyên lý của hạt cát cũng như tôi giảng ở bên trên rồi. Các bạn nghe để mà hiểu. Thì nó phải đi từ giai đoạn một. Rồi bây giờ chúng ta thấy hồi trước chúng ta dốt, chúng ta bước vào đời thôi thì chúng ta phải học cái chữ A trước chứ gì ? Ngày nay chúng ta đọc ra câu chữ là chúng ta nhờ biết được chữ A.

Thì chúng ta đã làm hạt cát rồi. Rồi lần lần nó đi tới cái này, cái kia, cái nọ, rồi mọi trạng thái, nó biến thành một trí thức và thâm góp mọi trạng thái của sách vở của đời. Còn chúng ta tiến về sự trí thức vô cùng của Thượng Đế thì chúng ta phải học Kinh Vô Tự, là chúng ta phải hòa hợp với thật sự nguyên căn của mọi trạng thái, của kim thạch, của thảo mộc, của vạn linh.

128- VÔ MINH

Vô minh là tại không hiểu mình mà thôi. Nếu hiểu mình, tu để hiểu mình thì nó dẹp cái vô minh rồi, nó thuộc về mình.

129- VÔ THỪA

Vô thừa là không cần dựa nương một cái gì, tự động có thể phát triển, kêu Đại Định Giới, kêu bằng Vô Thừa.

130- XÁ VỆ QUỐC

Xá Vệ Quốc là gì ? Là chúng ta biến cái Tiểu Thiên Địa động loạn này, biến thành một cái Xá Vệ Quốc là mình tự bảo vệ lấy mình để tiến hóa, không làm sự phiền hà cho một người khác.

131- XẢ THÂN CẦU ĐẠO

Xả thân cầu đạo là chúng ta phải tu, phải giải cái trược khí này, nó lưu thanh cái bản thể này, nó mới đi tới cái đạo pháp, chứ không phải bỏ nhà ra đi là xả thân cầu đạo. Cái đó trật rồi. Xả thân cầu đạo là xả những sự trược ô trong cái Tiểu Thiên Địa này và nó đi tới sự sáng suốt nó mới rõ cái đạo, kêu bằng xả thân cầu đạo.

132- XUẤT HỒN

Thế nào gọi là xuất hồn ? Khi chúng ta tu mỗi ngày khai triển một chút, mỗi ngày khai triển một chút, cho đến nỗi các bạn thấy có điển rồi, biết điển rồi, thì nó sẽ trụ. Mà sau khi trụ rồi, các bạn nói tôi tu hồi nào tới giờ tôi không thấy xuất hồn, mà một ngày đó các bạn thấy từ ở trên kia dòm xuống thấy bản thể. Thì lúc đó các bạn thấy là tôi đã đi từ bao lâu, ngày nay tôi mới tới đây. Cho nên, không cho các bạn thấy liền trong một lúc. Nếu các bạn thấy liền trong một lúc các bạn

bỏ đời. Bởi cái nghiệp các bạn, bạn phải gánh, nghiệp vợ con các bạn, bạn phải gánh, bạn phải lo giải quyết.

Vợ con, gia đình không hòa nhã, không tiến triển, làm sao các bạn tu được đạo pháp gì mà nói cho thiên hạ nghe ? Các bạn học có cái nhẫn đối với gia đình mà học không nổi, làm sao mà các bạn chịu nổi cái sự ở bên ngoài tấn công các bạn ? Rồi nói các bạn đem cái pháp đi độ người ta là độ làm sao được ? Cho nên, phải cho sự khổ khe. Các bạn có nhiều sự khổ khe của gia cang, thì các bạn mới thấy giá trị của sự thanh tịnh, mà để giải quyết những sự mà các bạn cho là nan giải. Dù các bạn học gì học, giỏi gì giỏi nhưng mà cái chuyện gia đình là cái chuyện nan giải nhất.

Mà chỉ có tu, hành trì mới cứu độ được. Chớ nó cũng như là tứ quý vậy. Mùa này cũng bệnh, mùa kia cũng bệnh, có gió có sương là có bệnh, là có cái tật. Mà bây giờ mình là người phải sửa cái tật trong gia đình, cho nó điều hòa thì nhiên hậu mình mới ảnh hưởng bên ngoài được là vậy.

Mà thế nào là xuất vía ? Cái hồn nó ổn định thì cái vía nó không có làm gì, nó rảnh thì nó xuất. Nó xuất là nó lo dọn đường cho cái hồn để đi lên, bởi vì ý chí của hồn nó nói "Tôi phải xuất khỏi bản thể" thì cái vía nó phải đi, cho nên, nhiều khi các bạn ngồi hay nằm thấy nó xuất ra nó bay nó lộn ngược, lộn xuôi, đó là cái vía nó đi chơi. Còn cái hồn là khác. Cái hồn phải nghiêm trang, phải học hỏi, xuất ra đi ở trên cao, dòm lại thấy thể xác và quyết định những cái gì đều là sáng suốt.

133- XUẤT VÍA

Thế nào là xuất vía ? Chủ Nhân Ông chịu tu, phần hồn chịu tu, thì cái vía rảnh. Cũng như ông chồng ổng tu, ổng dễ dãi thì cái bà vợ bả đơn giản cho ông ăn ngày hai buổi cũng được. Rồi bà cũng rảnh, bà cũng đi đây, đi đó, bà cũng đi chơi được, cũng nhẹ hơn phần lo lắng. Còn nếu mà ông chồng cứ khắt khe đối với người vợ hay là người vợ khắt khe đối với người chồng thì cái vía đâu có rảnh. Chủ Nhân Ông mà khắt khe thì cái vía đâu có rảnh, nó bị bận rộn thì mặt mày của nó không có bao giờ tươi đẹp, càng ngày càng già nua xấu xí. Còn người ta chịu tu thì cái phần hồn nó thức giấc, thì cái vía nó nhẹ. Cái vía là bề ngoài mà thôi, mặt mày nó tươi vì Chủ Nhân Ông không có đòi hỏi sự bận rộn của bên ngoài nữa, nhưng mà Chủ Nhân Ông tự sửa để ảnh hưởng bên ngoài.

134- YÊU THƯƠNG

Yêu thương là khi mà các bạn không tu, không phát triển được cái tâm điển, làm sao mà các bạn yêu thương được? Cái điển, trước khi các bạn yêu thương là các bạn phải phóng cái điển lành cho họ, để tâm tư họ thức giấc, họ biết họ là quý, họ trở về với họ, bạn mới thật sự yêu thương họ. Còn bạn ôm hôn hít, cái đó không phải yêu thương. Để độ cho họ hiểu họ kìa, mới là yêu thương. Mà muốn độ cái đó là mình phải tu, mình phải biết yêu thương mình, nhiên hậu mới ảnh hưởng cho người khác tự yêu thương, đó mới là chơn chánh.

PHẦN 2

TỪ NGỮ TÂM LINH

135- ÁC TRƯỚC

Chuyện ác trước là cái tham dục nó tạo ra ác trước. Tham dục nó tạo ra con người ác trước. Cái ác trước là nó muốn che chở và ích kỷ để cho nó thụ hưởng mà thôi. Cái sự tri giác của nó rất eo hẹp, nó biến thành cái ác trước. Ác trước ở trong đó là độc tài rồi. Mà mỗi người đều học qua cái ác trước, rồi nó mới đi tới cái thiện giác. Xuống thế gian người nào cũng ác trước hết. Có đứa con nít nào không tham không ? Ham ăn, nó không phải hiền đâu ? Rồi nó học cái ác trước.

Rồi tới con người lớn lên đi nữa thì cũng muốn lấn hơn, muốn chức cao, quyền lớn. Đó cũng là ác trước rồi. Nó đâu có sống trong bình thản, nó hướng về ác trước để cai trị. Vì nó tưởng nó là đời đời tại thế, không bị tiêu diệt, đi trong sai lầm. Nếu nó biết nó sẽ bị tiêu diệt trong định luật sanh lão bệnh tử thì nó không dám. Cho nên, nhiều người làm tới thượng thọ rồi mới xuống tóc đi tu, thức giác thấy mình sai, hồi xưa có mà. Bây giờ, nhiều người tới đây tu cũng vậy, chán ngán cuộc đời rồi và thấy rõ cái tâm mình ác không tốt, thấy mình vun bồi sự trước mà mình có cơ hội sửa cho nó đến thanh, thì mình tới học cái pháp này để cho nó thanh. Nhưng mà phải cố gắng nó mới có thanh, chứ không phải bước vào mà nó có thanh đâu. Cho nên, phải thực hành cho kỳ được nó mới thấy rõ hơn.

09-11-1980 Nanterre, Pháp

136- BÀNG MÔN TẢ ĐẠO

Bàng môn tả đạo là chỉ đem cái ảo thuật cho mình thấy và uy hiếp tinh thần của đối phương. Nó không có hòa giải nhưng mà nó có cái tinh thần uy hiếp. Nếu anh không tin tôi, anh sẽ bị chết, nếu anh không dùng cái bùa này anh sẽ bị tai nạn. Đó là bàng môn. Kêu bằng uy hiếp. Còn cái hóa giải để đi tới bình đẳng mới là Phật. Phải nhớ cái lý thuyết nào mà không hóa giải đi tới bình đẳng không nên tin và bị kẹt, bàng môn là vậy. Cho nên, chết hết cả đám là vậy.

12-06-1980 Montréal, Canada

Bàng môn tả đạo rất tinh vi, cũng nói Phật lý nhưng mà rốt cuộc phải lệ thuộc. Cái chiều hướng nào mà thấy mình còn lệ thuộc cho đó là bàng môn. Còn mình Vô Vi mình tu chỉ có đi lên thôi. Bây giờ anh nói là cây đèn của anh để ở đây thì nó chỉ sáng chói ở chỗ này thôi, nhưng mà anh đưa cao trên "plafond" (trần nhà) này nó sẽ rọi cho tất cả mọi người. Càng tu càng cao thì càng thấy tất cả, mục đích nó mới thích hợp vào cái chơn linh vô cùng. Không nên lệ thuộc bởi một cái gì.

Cho nên, ông Thích Ca đã chứng minh cho chúng ta rằng, Ngài đi tu không có lệ thuộc một ai. Dù có những

thầy rất hay, rất nổi tiếng tại quốc gia Ngài ngự nhưng mà Ngài không xin tu. Ngài nhứt định không lệ thuộc, Ngài đi ra rừng tự tu để đắc pháp. Thì chúng ta phải đi cái con đường đó mới cứu rỗi mình và ảnh hưởng người khác, còn lệ thuộc không được. Cho nên, chúng ta có cơ hội trau dồi sửa đổi nên trau dồi sửa đổi mới được, nhưng mà lệ thuộc một ai không được.

30-06-1980 Montréal, Canada

137- BÁT CHÁNH ĐẠO

Trong Bát Chánh Đạo nó phải hòa Đông Nam, Tây Nam, Đông Bắc, Tây Bắc, nó mới phát triển đều đặn lúc đó hào quang nó mới phát sáng được. Chứ còn nếu mà chúng ta tu một phương hướng không bao giờ chúng ta tiến triển. Cho nên, ở thế gian nó chia ra nhiều môn phái. Có những môn phái lay sư ở hướng Nam, có những môn phái lay sư ở hướng Tây, những môn phái lay sư ở hướng Bắc. Còn ở đây chúng ta Đông, Nam, Tây, Bắc và Đông Nam, Tây Nam, Đông Bắc, Tây Bắc đều phải khai thông, thông thiên văn đạt địa lý nó mới đạt tới chơn pháp. Cho nên, phải hành triển mới có cái đó. Nếu không chịu hành triển không có.

Cho nên, bây giờ chúng ta thấy Bát Chánh Đạo ở đâu ? Dòm lại cái Soi Hồn và cái Pháp Luân, cái Thiên Định là nó khai thông tiến tới Bát Chánh Đạo. Không có nơi nào nó bỏ, không có nơi nào mà nó từ chối không học.

Nó phải tiến triển để hòa cảm bên trên thì lúc đó nó mới được chứng minh đi lên.

Cho nên, nếu mà chúng ta tu, nói ở tôi chỉ theo ông sư của tôi và ông sư tôi lạy hướng Tây thì tôi lạy hướng Tây, ông sư tôi lạy mặt trời thì tôi lạy mặt trời, thì mình chỉ có một hướng một thôi thì chừng nào mới tiến về bát chánh được ? Bởi vì Đông Nam, Tây Nam, Đông Bắc, Tây Bắc là chánh hướng mà nó cũng là cái bát quái trận để giam hãm tâm linh và giáo hóa tâm linh học hỏi, tiến triển theo chiều hướng phát triển vô cùng.

Cho nên, chúng ta tu, là phải tu nơi bộ đầu mới là khai triển bát chánh. Cho nên, chúng ta có cái pháp Soi Hồn để cho bộ đầu triển khai rồi nó mới hòa hợp với cái bát chánh ở bên trên. Đó, chúng ta bị giam hãm bởi cái đó rồi, bị bao vây bởi cái đó mà chúng ta không phát triển lên hòa hợp với cái đó làm sao chúng ta tiến. Cho nên, nó có cái pháp Soi Hồn để nó khai thông cái bát chánh.

Hỏi : Cái Bát Chánh Đạo có thể hiểu là 8 cái huyệt trong mình mình được hay không ?

Đáp : Cái đó cũng được, cái đó là 8 cái huyệt đó cũng được, nhưng mà cái này là cái chánh hơn, về điển nó chánh hơn. 8 cái nút ở bên trên nó chánh hơn. Thì nó mới phát triển tới sáng suốt được. Còn nói ở trong mình thì nó giới hạn. Thành ra con người ta suy luận thét trong lúc người ta chưa có trình độ người ta bị

tâm tối. Cho nên, mình phải đưa rút lên trên bộ đầu đi lên.

Cho nên, chúng ta tu phải bắt trung ương tu trước. Còn trung ương không có tu, thì ở dưới không bao giờ tu tiến nổi. Cho nên, nhiều người ở thế gian cũng tu, cũng tụng kinh, cũng niệm Phật, cũng này kia kia nọ, cũng la lô nhưng mà rồi không biết cái gì, bị kẹt ở chỗ đó. Cũng độ, độ cho cái tâm nhẹ chút vậy. Nó chưa có dám dũng tiến. Mà tu về bát chánh thì nó phải dũng tiến.

Rồi, cái bát chánh của chúng ta tu ở đây là bát chánh Nam Mô A Di Đà Phật. Cái bát chánh này của trong cái Tiểu Vũ Trụ mà nó cũng liên can với cái Đại Vũ Trụ. Mà cái bát chánh này để làm gì? Để kiểm soát công phu của mình có tiến bộ không. Nếu mà công phu có tiến bộ rồi anh niệm tới đâu nó chạy tới đó, niệm tới đâu chạy tới đó, anh biết nó đang tới chỗ nào rồi.

Trong đó cái tà khí mỗi đêm mà mình làm mà nó chạy, thì mình không bị áp đảo bởi ngoại cảnh nữa, tự khai thông lấy mình. Thì cái đó là bát chánh của cái Tiểu Vũ Trụ. Còn cái bát chánh ở bên trên quan trọng hơn. Cho nên, cái bát chánh ở bên trên mà khai thông mở rồi thì mình thấy rõ hào quang rồi. Mình kiếm Đức Phật để dãi. Mình ở trong cái học trình của Chư Phật, thì giờ phút nào mình cũng được dự khóa, mà người ta thuyết giảng ở xa nhưng mà ở đây mình cũng lĩnh hội được, bước về bát chánh thì mới thấy. Bây giờ chúng ta tu ở đây có Niệm Bát Chánh và cái Soi Hồn

cũng khai về bát chánh, ngũ uẩn đó, ngũ uẩn giai không rồi nó trụ hóa trên bát chánh.

Cái đó là cái bát chánh đó là siêu phàm, siêu thượng thừa, cái đó nó phải dày công lắm mới tới cái chỗ đó. Nói thì chút xíu thôi nhưng mà hành rồi lúc đó mới thấy rằng cái sự quan trọng không phải là ở dưới trong thể xác này nữa, nó không còn lưu trú ở trong này nữa, nhưng mà chỉ làm việc ở đó thôi và hướng thẳng về Trung Tâm Sinh Lực.

1980-07-05 Montréal, Canada

138- BI TRÍ DŨNG

Cái dũng này không phải là dũng tới đánh lộn với người ta, dũng thanh tịnh để thăng hoa đi lên.

Còn cái từ bi là thành đạo mới thực hiện được từ bi. Cho nên, chúng ta từ bi thương yêu giúp đỡ người nào mà chúng ta không bao giờ tính tới, không cho người đó hiểu là chúng ta đã giúp đỡ họ.

Cái trí là cái trí sáng suốt thanh nhẹ vượt khỏi không gian và thời gian, chớ không phải trí như trí phàm mà để lường gạt thiên hạ. Ở thế gian cũng dùng Bi Trí Dũng, cũng dùng ba cái đó nhưng mà dùng khác. Cho nên, nó cũng nói nó từ bi nhưng mà giúp anh thì tôi phải lời cái gì nó tính trước để nó gạt mình. Ở thế giới tự do có cái đó.

Còn trí là tôi phải khôn hơn thằng đó, tôi gạt thằng đó, đánh cờ bạc ăn thằng đó, cái đó là người trí.

Còn dũng là thằng nào dám liều nhảy xuống chết, thằng đó là dũng. Cũng như ra đánh một trận giặc thằng đó dám tiến tới chết, thằng đó là dũng, dũng của đời.

Trí nó lợi dụng cái dũng đó mà quảng cáo kéo người khác đi chết luôn, rốt cuộc là nó hưởng. Nhưng mà nó thấy cái mặt thế gian thực hiện Bi Trí Dũng nó tưởng là đúng. Nhưng mà đối với thiên đàng là nó sẽ bị tội. Thành ra Thượng Đế có làm sẵn cái địa ngục cho những người dịch sai nguyên lý của Thượng Đế để cho nó học khổ cho nó thức tâm và nó không lợi dụng những cái gì Thượng Đế đã ân ban cho nó.

30-12-1981 Paris, Pháp

139- BỐ HÓA

Bố hóa là giải cho những người xung quanh ta từ trước tới thanh.

03-05-1993 Khóa Big Bear, Hoa Kỳ

140- BUÔNG BỎ

Cho nên, con người là cơ hội cuối cùng. Các bạn mấy chục năm ở thế gian này các bạn có một cơ hội cuối cùng để nghe pháp và thực hiện cho kỳ được buông bỏ đi rồi các bạn sẽ tới. Tự nhiên cái luồng điện thanh cao từ bên trên giáng lâm xuống thế gian, kêu các bạn buông bỏ đi. Buông bỏ ngay trong tâm thức của các bạn, chớ không phải bỏ nhà bỏ cửa đi đâu.

Cái tâm thức của các bạn không được ghen ghét và không được tranh chấp nữa, bỏ cái đó đi, là Đấng Cha Trời đã nhắc biết bao nhiêu lần chúng sanh không biết. Bỏ nó, bỏ ngay trong tâm thức, rồi mới đem cái đó trở về được. Chớ không phải bỏ nhà bỏ cửa, rác rến đâu có ăn chung gì cái đó. Cái đó không ăn chung gì. Tâm thức của chúng ta không tranh chấp, thì các bạn sẽ sống trong cái cảnh nhàn hạ và các bạn tiến hóa về nơi nhàn hạ rõ rệt.

Cho nên, tôi nhắc bao nhiêu triệu lần, nhưng mà nhắc rồi đó rồi chút nữa nó cũng quên.

30-09-1986 Khóa 3 Thiền Viện Qui Thức, Pháp

Buông bỏ trong tâm thức là mình tu, điện năng đâu đó nó quân bình, nó không có dính dấp chuyện đời và nó không có đem chuyện đời vào tâm để ghi chép bất cứ chuyện gì. Đến là đến không đến là thôi. Nó quân bình, là nó có luật rồi, tới là nó chỉ giải thôi nó không có thu. Nó quân bình !

04-07-1996 Khóa Sống Chung Huntington, Hoa Kỳ

141- CÔNG PHU CÔNG QUẢ CÔNG TRÌNH

Công Phu là đêm đêm mình phải đung giò Công Phu.

Công Quả là phải biết lo cho cái cơ tạng từ ăn uống tới suy tư, đó là Công Quả. Chớ không phải đâm đầu đi chùi ghế cho người ta là Công Quả đâu. Công Quả là sửa cái cơ năng này nó có cái trật tự.

Rồi Công Trình chúng ta là mỗi đêm mỗi tưởng về xứ Phật, chúng ta không có lưu lại thế gian nữa. Công Trình đó nó mới đi tới đích.

11-09-1994 Santa Ana, Hoa Kỳ

Một Công Trình, như tôi đã nói rồi là một kỳ công. Khi các bạn mà dọn mình muốn tu, đó là một Công Trình đó bạn. Bây giờ tôi phải làm thế nào ? Tôi mang tứ quan mắt mũi tai miệng, tôi phải đối đãi với người ta thế nào ? Rồi tôi phải tu thế nào thấy bên ngoài, từ bên ngoài mà tôi đem vô bên trong rồi tôi phải lược giải nó, tôi phải sửa nó, tôi phải cải tiến bên trong bằng cách nào ? Nó là một Công Trình tu học đối với đời cũng như đạo, đối với gia cang cũng phải là một Công Trình, mà đối với Tiên Phật chúng ta là một Công Trình để tiến tới chỗ đó.

Như hôm rày nói thì Công Phu, Công Quả, Công Trình đâu có nói ngoài cái lẽ đó đâu mà hỏi. Hôm rày có nói bao nhiêu công chuyện đó Công Phu, Công Quả, Công Trình, là một cái kỳ công của các bạn. Các bạn sắp đặt con đường đi cho chính bạn, tùy trình độ mà tiến hóa, không có vượt qua trình độ của các bạn được và không có hủy trình độ của các bạn được. Cho nên, chúng ta phải có Công Trình để tiến hóa.

Cho nên, chúng ta tu, chúng ta phải lập hạnh, nó đủ các phương diện kết hợp, kết hợp thành một Công Trình. Chớ không phải Công Trình nói hai chữ Công Trình. Không ! Nó nhiều chuyện lắm. Càng tu càng thấy càng rõ cái Công Quả, Công Trình của chúng ta. Cho nên, tôi nói gọn có một câu “Làm một việc cho tất cả mọi việc”. Các bạn cố gắng tu thành đạo, đó là có Công Quả, Công Trình ở trong đó hết, trọn vẹn.

Cho nên, Đức Thích Ca đã làm Công Quả, Công Trình. Mà mấy người đâu có thấy Đức Thích Ca làm Công Quả đâu. Có chớ, Ngài tu, Ngài ôm cái xác phàm Ngài tu. Ngài chuyển hóa cho cái xác phàm càng ngày càng minh, trí tuệ càng ngày càng sáng suốt, hào quang càng ngày càng bộc lộ để cho chúng sanh chiêm ngưỡng. Đó là cái Công Quả của đại chúng đang hưởng bây giờ. Là Ngài đã làm, mà làm cho Ngài nhưng mà kỳ thật là làm Công Quả cho tất cả chúng sanh trong ba cõi, do trì kỳ chí thành đạo của Ngài. Trong đó cũng Công Phu, Công Quả, Công Trình hết. Ngài làm có một việc cho tất cả mọi việc.

Cho nên, ngày hôm nay chúng ta cũng đi vô trong Công Phu, Công Quả, Công Trình. Các bạn lo tu nè, lo làm Pháp Luân Thường Chuyển nè, đem cái Pháp Luân Thường Chuyển của cả Càn Khôn Vũ Trụ mà ứng dụng vô ngũ tạng của các bạn và chuyển tiếp cái Pháp Luân Thường Chuyển của Mẫu Mẹ ở trên Trời rút các bạn đi lên, của Thượng Đế rút các bạn đi lên. Cả một Công Trình lớn lao vô cùng, giải thoát cho kỳ được để hướng độ tha nhân. Thấy rõ ràng cái công việc chúng ta đang làm nằm ở trong ba cái giới đó, Công Phu, Công Quả, Công Trình, không có sai lạc.

05-05-1986 Khóa 3 Thiền Viện Vĩ Kiên, Hoa Kỳ

142- CỬU DƯƠNG QUAN

Con bò nó còn phải cày ứ hơi và nó còn phải bị làm thịt rồi nó mới được trở lại con người, mọi hình phạt. Mình tu thì mình cũng đã qua những cái kiếp đó rồi. Mà bây giờ tu đi lên sự thử thách còn dữ hơn ở thế gian nữa. Tới cái cửu dương quan đó là lửa nó đốt thiêu. Bước vô đó là thiêu không còn gì hết, tưởng là chết hết rồi nhưng mà ra được rồi là hồi sinh lại.

Đi lên thì phải qua cái lửa đốt. Cửu dương là chín lần dương điển đốt vô phải thiệt tiêu, tiêu liền tại chỗ.

Thì bây giờ phải tu ở dưới này mới có trình độ. Ta nói đó là ta nói những người cao ở bên trên, chứ không phải người ở thế gian đi lên được đâu. Có nhiều người

tu 300 năm chưa biết được cái chỗ đó. Vô tới đó là thử thách.

Cái nhà mình cũng là cái lò lửa. Bây giờ con ở bên này vậy chớ có pháp thủy truyền cho con này kia, kia nọ được chớ con về tới bên đó coi. Lửa đốt mình không, mình chịu nổi không ? Vô liền, đốt nữa, phải chịu, đừng có sợ. Cứ nghĩ mình tu, có làm cái gì làm, giữ cái hồn thôi. Những người mà xuất được lên trên là khổ lắm chớ đâu có phải sướng đâu, không sướng bằng người thế gian đâu. Rồi sau cái khổ là mới thấy họ sướng, là họ nhẹ. Người có ý chí tu thấy mặt mày họ thơ thới. Mà người không có ý chí tu thấy mặt mày họ nặng trịch, họ ôm cái sầu muộn lo âu gì đó bất chánh, trần trịch.

10-12-1983 Montréal, Canada

143- CỬU HUYỀN THẤT TỔ

Cửu Huyền là chín lớp siêu sinh của gia cang chúng ta.

Thất Tổ là hiện tại đang bị trầm luân tại thế này, mà chúng ta còn chưa có hiểu. Gặp mặt mà cũng không biết, rồi làm thịt ăn đái. Ông ngoại, ông nội cũng sát luôn. Tội lỗi vô cùng mà không hay.

Cho nên, ngày hôm nay chúng ta thức giấc rồi chúng ta không làm điều đó, để chúng ta tiến. Để cho cái Thất Tổ này nó được siêu sinh như Cửu Huyền kia, tui mới

thấy rõ vậy. Cửu Huyền chúng ta được thanh tịnh, được tu, được nhẹ mới chuyển cho chúng ta đi tìm đạo để tu.

Rồi tu để chi ? Để độ Thất Tổ hiện tại đang bị giam hãm, kẻ ở địa ngục, người ở thế gian. Ở các tầng, màu da, dân số ở trên mặt đất này mà chúng ta không có hiểu và không có tìm ra. Vì sao ? Vì sự tầm tối ngu muội.

Ngày hôm nay chúng ta có cái pháp rồi, tu mở sáng ra chúng ta mới thấy té ra Cửu Huyền Thất Tổ tui, tui phải lo. Bề Trên đã lo cho tui, Cửu Huyền tui đã lo tui, bây giờ Thất Tổ tui đang lâm loạn tại thế này tui phải tu để tui độ. Tui là phải thắp cái đèn lồng tui để làm thành cái ánh sáng dẫn đường cho những người chưa biết đường đi.

16-05-1986 Khóa 4 Thiền Viện Vĩ Kiên, Hoa Kỳ

Cửu Huyền Thất Tổ là sự liên hệ của phần hồn của chúng ta, từ nhiều kiếp không bao giờ đứt bỏ được bởi sự liên hệ giao cảm mà trù trì trong nội thức của mọi người, có cha mẹ, có tổ tông mới có chúng ta chứ không có khi không mà nhảy xuống thế được. Cho nên, sự luân hồi của các bạn tại thế xương chất đồng như núi. Bây giờ mới ngộ được cái pháp tu và để tự giải thoát. Chứ nếu không thì các bạn cũng nghĩ rằng

tôi ở tốt để kiếp sau tôi làm ông nhà giàu vậy mà thôi chớ không nghĩ tới về nguồn cội. Bây giờ quý vị biết được căn nguyên của mọi người là nguồn cội từ thiên đàng giáng lâm xuống thế gian. Cho nên, quý vị không nên nhàm lẫn và cầu xin để kiếp sau luân hồi tại thế nữa. Đó là một đường lối trì trệ và lạc hậu nhất mà những vị đã thành đạo, Bề Trên ban chiếu cho chúng ta mà chúng ta không nhận được thì rất uổng.

16-08-1981 Inglewood, Hoa Kỳ

144- CHÁNH GIÁC

Thực chất của sự sáng suốt phần hồn là nhất trần bất nhiễm, không có bị dính những cái gì mà dơ dáy. Nếu chúng ta là người tu mà chúng ta vá víu nói tôi là tiên tri, tôi là biết trước này kia kia nọ, cái chuyện đó cũng là nhiễm trần mà thôi. Còn cái chuyện kêu bằng Hư Không Đại Định thanh tịnh vô cùng, cái đó mới thiệt là chánh giác về người tu học về Vô Vi.

Cho nên, nhiều việc các bạn sẽ biết khi các bạn thiền thanh nhẹ nhiều việc các bạn sẽ biết, các bạn nghĩ là có. Nếu các bạn quyết tâm thanh lọc lấy cơ tạng ăn chay thanh nhẹ và thiền rồi các bạn sẽ thấy, giai đoạn đầu. Nó hay vô cùng và mở cho các bạn mà do cái kỳ công xây dựng và cái khả năng tu luyện của chính bạn, bạn mới thấy rõ.

25-10-1981 Montréal, Canada

145- CHÁNH NIỆM

Chánh niệm, muốn biết được cái chánh niệm phải biết cái chánh khí. Con người không có chánh khí con người không có sống, không có quân bình, không có sáng suốt. Khi chúng ta có chánh khí, biết được chánh khí chúng ta mới dùng ý niệm. Cho nên, đấng này không có mở khẩu khai thần khí tán. Cho nên, ban đêm các bạn dùng ý niệm đó là các bạn xây dựng trong con đường chánh khí.

Trước khi các bạn đi làm có công việc gì, bắt tay vào việc làm các bạn ý tưởng đến Nam Mô Ngọc Hoàng Thượng Đế hay là Nam Mô A Di Đà Phật thì nó tự rồi. Khi mà các bạn đã công phu ban đêm không nhiều thì ít nó cũng gặt hái được một phần thanh. Chúng ta đem phần thanh cất nơi thanh trước khi chúng ta làm việc trước thì chúng ta không có bị mất.

Thì cái đó mới kêu bằng chánh niệm. Rồi từ từ từ từ làm rồi cái phần sáng suốt đó nó sẽ gia tăng và sau khi nó gia tăng rồi thì việc làm của bạn là ở trong nguyên lý của Thượng Đế, trong nguyên lý của Nam Mô A Di Đà Phật. Lúc đó kêu bằng Thường Niệm và Vô Biệt Niệm là làm cái gì cũng nằm ở trong Nam Mô A Di Đà Phật, cũng lửa, cũng không khí, cũng phát triển, cũng màu sắc, cũng linh cảm. Lúc đó chúng ta thanh tịnh hiểu rồi. Cho nên, khi chúng ta làm việc cực nhọc hết nhưng mà vui vẻ vô cùng.

15-11-1980 Nanterre, Pháp

Hỏi : Thừa Thầy, trong danh từ Phật Giáo có nói về bát chánh đạo trong đó thì có chánh tư duy, chánh ngữ, chánh niệm, chánh tinh tấn, chánh định. Thì tựu chung là có tám cái điều mà, chánh mà mình phải theo đó thì cái chánh niệm đây nghĩa là niệm trong chân chánh, nghĩa là cái tâm mình không có hướng về những cái điều sai quấy, những cái điều mà tội lỗi, thì tâm niệm luôn luôn giữ cho cái tâm mình chân chánh thì cái đó là một trong tám ngành của bát chánh đạo.

Đáp : Nghĩa là luôn luôn giữ chơn chánh chớ không phải kêu bằng niệm. Ý niệm là mình phải giữ như vậy đó, giữ cái đường lối như vậy đó, nghĩa là chánh không có làm bậy, không có chê bai ai, mà lo sửa mình mà thôi. Cái đó tốt đó chứ, còn cái này khác.

Cái này khi mà muốn giữ ý niệm thì anh phải dùng ý niệm trước. Muốn dùng chánh niệm anh phải dùng ý niệm trước, bởi ý anh có thể chuyển về tà. Cái ý anh ngồi vậy nhưng mà anh nghe thằng cha kia nó chửi anh cái, anh giận rồi, cái ý anh xẹt qua bên kia rồi. Thằng cha đó nói mặt ông này xanh, mình ghét rồi đó, cái ý nó chạy qua kia rồi. Thì bây giờ mình phải co lưới rằng kẻ rằng để làm cho cái chu kỳ nó chạy đều. Ý niệm, co lưới rằng kẻ rằng niệm Nam Mô A Di Đà Phật thì cái thức hòa đồng nó mở nó mới phá mê phá chấp, nó mới giữ cái chánh niệm. Còn nó chưa phá mê phá

chấp mà kêu nó giữ chánh niệm nó lộn xộn trong mê chấp, làm sao nó trở về chánh niệm ?

Cho nên, cái niệm Nam Mô A Di Đà Phật, anh niệm thét rồi Thượng Trung Hạ qui một rồi cái thức hòa đồng nó mở nó mới nắm được cái chánh niệm ở bên trên, tưởng là nó đến liền kêu bằng chánh niệm. Còn cái kia nói chánh niệm, niệm làm sao ? Làm sao nó đi tới chỗ chánh ? Tôi giữ, tôi giữ mà thằng kia nó cứ chê tôi hoài tôi sùng quá rồi, làm sao tôi giữ ?

Còn cái ông này ông niệm Phật, cái thức hòa đồng mở. Ông niệm thét một hồi thằng kia nó chê gì chê nhưng mà ổng thấy ổng đang phóng từ quang cho nó. Cái thức hòa đồng nó là tôi, tôi là nó. Rồi một thời nào hết. Nó chọc tôi chút thôi chớ đâu chọc hoài, chọc một thời mà.

Lúc đó nó dòm nó thấy tôi, ông này ông hiền quá nó hỏi nó học tôi chỉ nó. Tôi mới giữ được cái chánh niệm. Nó phải có đường lối, đừng có kêu người ta làm một cách không đường lối và không mở được, rồi bị kẹt luôn một đống luôn.

Nói về lý luận mà không hành. Anh lý luận cái gì chánh là giữ thôi. Nhưng mà người ta chọc tôi làm sao ? Chịu không được. Mình đi tìm phải tìm ra lẽ. Còn cái Nam Mô A Di Đà Phật anh cứ co lưới anh niệm, anh niệm anh thấy cái bọt nước là viên thuốc đang trị bệnh cho anh. Anh ăn cơm này kia kia nọ, kim mộc thủy hỏa thổ và cộng với cái dương khí hiện hành để nấu linh được

độ ngũ tạng anh, anh ngồi anh niệm thích thú. Anh đang trị bệnh cho anh mà, anh co lười rằng kè rằng ý niệm Nam Mô A Di Đà Phật có nước miếng nuốt, có nước miếng nuốt, anh đang uống linh dược.

Thì thuốc nó chế cũng kim mộc thủy hỏa thổ chứ gì ? Thì đây cũng kim mộc thủy hỏa thổ mà cộng với cái dương khí sống động của Trời Đất. Nó đang nấu thành cái bọt nước miếng anh, anh nuốt vô trị bệnh. Thì anh bỏ tất cả những cái chuyện mà người ta phá anh. Lần lần lần nó khai mở ngũ tạng anh, anh mới trở về chánh niệm chớ. Còn ngũ tạng của anh ô trược làm sao anh trở về chánh niệm được ? Chọc anh, anh giận mà, anh thấy anh làm việc cho anh thì anh không có giận.

Cho nên, cái Nam Mô A Di Đà Phật mà tôi đã phổ biến trong cuốn băng đó là trong cái nước miếng, quan trọng lắm, trị bệnh, lọc tâm thân. Lọc tâm và thân mới trở về chánh niệm. Còn tâm thân ô trược không bao giờ về chánh niệm. Muốn sử dụng hai chữ chánh niệm phải thấy, biết giá trị của chánh niệm, không có dùng lý thuyết, không có dùng giả thừa che mắt thánh được. Sự thật là sự thật. Thì anh niệm anh thấy. Anh niệm ngày đêm anh niệm niệm thét, anh thấy anh thay đổi, anh thấy sự trì trệ của anh, thấy sự tầm tối của anh, anh mới trở về cái chánh chớ. Còn anh không thấy cái tà ý của anh làm sao anh đi trở về con đường chánh làm chi ? Nó là Khoa Học Huyền Bí ở chỗ đó.

12-01-1987 Bankstown, Úc

146- CHÂN DIỆN MỤC

Chân Diện Mục là cái tánh của một người tu thoát khỏi cái cơ tạng này. "Biển cho lặn mình châu mới phát, lòng cho riêng mới gọi là thần". Cái gì lòng cho riêng ? Điển từ quang chúng ta xuất phát đi lên, lúc nào cũng ở bên trên không còn bị lệ thuộc bởi thể xác.

Cho nên, những người có tâm tu xuất phát được rồi, thấy rõ ràng, tôi không muốn trở về cái xác tôi. Khi mà cái luồng điển nhập xác rồi, phần hồn nghĩ tới thanh thoát, tưởng tới Quan Thế Âm, tưởng tới Di Lạc, tưởng tới bồ đề lai tiên cảnh, tưởng tới cực lạc thế giới, tâm thanh nhẹ, là chứng minh luồng điển đã thoát được rồi. Cho nên, cái người mới tu cố gắng niệm Phật, lo niệm Phật cho nhiều để Lục Căn Lục Trần đồng thức và đồng hành như Chủ Nhân Ông, nó hội tụ về điển lành trên trung tâm bộ đầu.

11-07-1995 Montréal, Canada

147- CHƠN GIÁC

Chơn Giác là luồng điển ngay trung tâm bộ đầu thực sự phát triển đi lên và hiểu cạn kẽ mọi sự việc, từ việc nhỏ tới việc lớn kêu bằng Chơn Giác.

17-07-2000 Đại Hội Prague, Tiệp Khắc

148- CHƠN KINH

Chơn Kinh là sự thật, sự thật mà mình không bao giờ nghĩ tới và không có bao giờ mình suy nghĩ câu đó tự nhiên nó ra, cái đó là Chơn Kinh. Trong óc tự nhiên thiền rồi nó ra sáng suốt viết không kịp, cái đó là Chơn Kinh. Mà chính mình phải học chớ không phải người khác học đâu. Mình phải học, người viết cũng phải học.

07-01-1999 Khóa Sống Chung Romrod, Đức

149- CHƠN TÀ

Ai cũng muốn biết chánh là cái gì? Giá trị của cái chánh là cái gì? Rồi muốn biết tà để tránh tà.

Cho nên, mọi người chúng ta đã thấy rõ, sống đây rồi chết thác ra ma. Xác ta là ma, xác ta là tà. Tất cả là từ tà, từ ở trong đồng bần đang voi lên và tiến lên sự sáng suốt để đạt tới cư trần nhiễm trần mới có cơ hội dâng cho những người đi trước đã khổ cực lo cho chúng ta, thế gian kêu là Phật Tiên chẳng hạn.

Thì tất cả chúng ta ai không phải tà? Qua ba tác lữ là hôi thúi rồi, bần rồi. Mà ngày hôm nay chúng ta may thay và lành thay được cái pháp giữ trung tim bộ đầu để lấy cái luồng điển đó thăng hoa đi lên để cải tiến sự ô trược này trở thành sự thanh cao hòa với thanh giới. Đó mới có cơ hội tiến tới vô cùng, là thân ngoại thân.

Cho nên, trên hành trình tu học này, Đồi Đạo Song Tu. Đồi là các bạn ở trong thể xác này, các bạn không bỏ đồi được. Đừng nói tôi tu tôi dứt khoát, tôi bỏ, tôi lên núi quần áo không đem theo, thử được không? Phải có thể gian sỏi ẩm cái thân tà này, mà để nuôi dưỡng cái thức trở về với chánh giác con đường đi của chúng ta.

Mọi người đã và đang đi. Bất cứ tôn giáo ở thế gian này, bất cứ tôn giáo nào không có một vị lãnh đạo hay là Chúa xuống ôm cái xác đem về Trời. Không! Chỉ giúp cái hồn mà thôi. Mà cái hồn phải thanh sạch, cái hồn phải thực hiện đúng đại nguyện của chính mình, thấy mọi người là mình. Thì chúng ta phân biệt chánh tà. Dù người ta có lợi dụng chúng ta. Chúng ta giữ cái con đường chánh thương yêu tha thứ thì cái tà nó cũng phải biến về chơn, vì nhu cầu khai triển của tâm linh của nó cũng muốn đạt sự thanh cao như chúng ta đã và đang đi.

Cho nên, con đường của Vô Vi đã vạch sẵn chúng ta từ trước tới thanh, từ động tới tịnh, từ ngu tới thông minh sáng suốt. Đó, nhân loại đã và đang khao khát, không phải một nhóm người này. Vô Vi là tất cả, trong cái không nó ẩn tàng trong tâm thức của mọi người, nhưng mà không chịu khám phá ra để tận hưởng.

Cho nên, Ông Trời cho cái thể xác giáng lâm xuống thế gian vô tư trong không. Nhưng mà ngày nay động rồi đâm ra tranh chấp. Kể tôi theo pháp này, người theo

pháp kia, kẻ thích xe Nhật, tôi thích Mercedes. Rốt cuộc cũng đi tới đích mà thôi.

Cho nên, đạo nào có tâm thì có thể đạt, mà không tâm thì học khổ hơn một chút. Kiếp này không thành phải luân hồi kiếp khác. Độc ác thì phải hy sinh thân xác làm con thú, hy sinh cả xương máu để cầu tiến ở tương lai. Chúng ta đã thấy rõ.

Cho nên, Vô Vi là hòa với tất cả. Nhưng mà phương pháp chúng ta hành đúng đường lối là khứ trước lưu thanh. Mà người nào rước trước giải thanh thì người đó phải lệ thuộc. Mà người nào khứ trước lưu thanh, người đó là tự tu tự tiến, tự thăng hoa.

06-07-1986 Đại Hội Vancouver, Canada

150- CHƠN THỨC

Chơn thức là sự bất ngờ nó đi đến. Cho nên, các bạn tu càng ngày càng niệm Phật rồi tưởng nhớ tới chơn thức. Mà khi mà chơn thức trụ rồi, tự nhiên nó sáng suốt.

Cái chơn thức là tự động. Bất cứ cái gì đưa đến chúng ta hóa giải được liền, rất nhẹ nhàng đó là chơn thức, chơn thức ứng hiện, chơn tâm bất diệt. Bất cứ trở ngại nào đến, càng trở ngại càng nhiều càng tốt, không có sợ sự trở ngại. Thì chơn thức mới có cơ hội quán thông mọi sự việc, tận độ mọi sự việc. Chơn thức là Như Lai

tánh của mọi người đều có, nó là ở trong vô sanh mà ra. Không có ai có thể sản xuất nó được, không có ai có thể bào chế nó được, nó tự động.

02-06-1992 Khóa Sống Chung Ronneburg, Đức

151- CHỦ THUYẾT

Chủ thuyết là mình muốn đặt vấn đề đó cho mọi người theo mình. Thì không chủ thuyết là nó có cơ hội phát triển tự nhiên của mọi tâm linh.

Chủ thuyết là đè đầu người ta, bắt buộc người ta phải đi vô con đường của mình, đó là sai. Mà mình chỉ hành để ảnh hưởng họ. Họ noi theo đó và thực hành tu tiến, giải mở tâm thức của họ, họ mới thấy có giá trị.

17-07-2000 Đại Hội Prague, Tiệp Khắc

152- CHỮ VẠN

Cái nghĩa của chữ Vạn nghĩa là nó đã đạt tới cái sự quân bình sáng suốt, mà nó chuyển hóa cái tứ đại này qui nhứt. Cho nên, chúng ta thấy luôn luôn cái bầu trời trước mắt, ngồi vậy chớ không phải ngồi ở trong nhà mà ngồi có bầu trời, nó qui nhứt rồi.

12-06-1980 Montréal, Canada

153- CHỨNG ĐẮC

Chứng đắc là Bề Trên chứng đắc. Chứng đắc cũng như là cái ngôi vị như cụ tu, cụ nhập được Niết Bàn, có trình độ nhập Niết Bàn là Phật rồi. Thì chỉ có Bề Trên người ta chứng đắc cho mình. Mình muốn hỏi rằng : “Chỗ này là chỗ gì?”. Đây là Niết Bàn, kêu bằng chứng đắc, mình tới đó, phải thường trực. Còn cái này nghĩa là cho lên tới đó rồi về để luyện thêm, rồi thường trực là nó khác, là lúc nào cũng không có thấy động loạn, hết rồi, tâm không có động loạn. Bởi vì mình còn trong đời nè, mình còn bản thể nè, mà lúc nào mình cũng không còn động loạn nữa nhưng mà mình thấy mình phải có một nhiệm vụ để truyền pháp cho người khác, để giúp đỡ người khác.

15-01-1980 Montréal, Canada

154- DỤC GIỚI, SẮC GIỚI, VÔ SẮC GIỚI

Dục giới là còn cử động nhiều.

Sắc giới là cử động về phần điển, điển trước ở trong cái Vũ Trụ này thôi.

Vô sắc giới là không không gian không thời gian.

Rồi tới định giới nữa. Hư Không Đại Định, nó là kêu bộ chỉ huy thanh quang điển lành chuyển xuống mấy giới đó.

Hư Không Đại Định là đi tới cái chỗ kêu bằng siêu, không không gian mà không thời gian mà nó còn siêu hơn nữa, chỉ huy khúc đó, ta đi tới đó thì cái đạo tự nhiên mở ra và phải làm việc nhiều hơn ở thế gian.

12-06-1980 Montréal, Canada

155- ĐẠI TỪ BI

Đại Từ Bi là sự sống của chúng ta ở đây, chúng ta thấy được ánh sáng là chúng ta mừng. Đó là ánh sáng chuyển từ Đại Từ Bi phóng quang xuống thế gian, đó là chấn động của Vũ Trụ, đại diện tâm thức Đại Từ Bi của những người Đại Giác đã tận độ chúng ta hằng ngày hằng giờ hằng phút.

13-05-1994 Đại Hội Lake Louise, Canada

156- ĐẠO ĐỨC, GIÁO LÝ

Giáo lý là một sự sáng ban ở theo từng lớp, trình độ hưởng thụ. Còn thực hành thì mới đón nhận được giáo lý. Nếu mà chúng ta đả phá giáo lý. Đó, giáo lý là đạo đức, là sự sáng suốt từ bên trên chiếu hóa xuống. Không phải người nào muốn nói giáo lý là nói được.

Cho nên, có nhiệm vụ của Thượng Đế mới có giáo lý. Thành ra chúng ta phải hành thiền là để chi ? Để lập lại quân bình. Quân bình là đạo giả. Có đạo thì tâm thức chúng ta sáng suốt. Thì lúc đó chúng ta làm việc, tự nhiên mọi người xác nhận chúng ta là đúng mới kêu bằng đức. Chớ không phải nói tôi đem đức cho người. Không ! Không nói tôi đạo đức. Không dám nói. Tôi phải học đạo, tôi phải làm lại quân bình cho chính chúng tôi.

Cho nên, nhiều người đã nghe giáo lý rất nhiều nhưng mà không hiểu rõ giáo lý là luật quân bình. Cho nên, không mở tâm ra đón giáo lý, thành ra mất đạo, thì làm sao có đức ? Mình có đạo nhiên hậu mới có đức.

Con người quân bình không ác không thiện, mình ác mình thiện mới cứu đời, giúp đời. Còn bất minh ác, bất minh thiện thì làm sao cứu đời, giúp đời ?

Cho nên, con người phải đi về con đường đạo, là luật quân bình trong nội thức, rồi mới đi tới đức. Cái đức không phải ta làm, nhưng mà mọi người xác nhận người đó làm đúng. Trời, Tam thập tam thiên chứng minh, thế gian chứng minh, Trời Đất chứng minh thì 10 phương Phật, 4 phương Trời nhưt tâm nhìn nhận người này làm việc đúng, phong cho cái đức. Chớ không phải chúng ta nói đức.

Cái đức, Đức Phật cũng chưa nói là ta đã tạo được đức. Nhưng mà người thế gian nói Đức Phật, kêu bằng Đức Phật thôi. Chứ không phải là Đức Phật xưng là ta là Đức Phật. Đức Phật chưa hề xưng ta là Đức Phật.

Cho nên, cái đức là để cho Trời Đất chứng minh. Việc làm ta cứ việc làm, học ta cứ việc học. Thì ta nhận ta là học viên Càn Khôn Vũ Trụ, là người hành đạo. Cố gắng hành như vậy sẽ đạt đạo. Rõ ta là học viên của Càn Khôn Vũ Trụ mới là một đạo giả.

27-11-1982 Paris, Pháp

157- ĐẮC ĐẠO

Đắc đạo là kêu bằng hiểu đạo, hiểu sự quân bình và tự điều khiển lấy mình được. Hiểu sự quân bình, thiện cũng như ác, xấu cũng như tốt, kêu bằng hiểu đạo. Đắc là hiểu đạo vậy thôi, chớ không phải cái đắc đạo quan trọng đâu. Cũng như bây giờ anh học đại học anh hiểu về đại học thôi ; anh học tới bác sĩ anh hiểu về cái đó thôi. Còn cái này mình học về đạo mình hiểu đạo.

09-11-1980 Nanterre, Pháp

Đắc đạo là tư tưởng quân bình, không có nhiễm trần. Nhiễm trần là sao ? Không bị trần tánh lôi cuốn nữa, mình tâm kiến tánh, hiểu những sự sai lầm tối tăm của mình, mình sửa chữa cho nó đồng đều sáng suốt, tư tưởng quân bình, thoát khỏi sự lôi cuốn của âm dương. Ở trong trung dung điểm lúc đó thì đạo hạnh thường triển. Thì lúc đó kêu bằng đắc đạo là biết đường đạo, chớ không phải đắc đạo, tôi thành cái gì.

Biết đường đạo, cái biết đường đạo đó là phải tu tới vậy đó. Chớ còn cái đắc đạo người ta tưởng là quan trọng lắm. Đắc đạo là thành chánh quả, là làm cái ghế này kia kia nọ, nó bày đủ chuyện. Ông Phật đâu có giai cấp. Ông Phật muốn chơi, muốn giỡn với mình, Ông Trời cũng muốn chơi, muốn giỡn với mình để phát triển mà mình cứ đề cao ổng rồi mình nghiêm nghị

thét rồi mình học không được cái gì hết. Nếu mà ông không muốn chơi, muốn giỡn với mình ông không có nói Phật tức tâm làm chi đâu. Tao là mày.

15-01-1980 Montréal, Canada

158- ĐIỂM ĐẠO

Điểm đạo là thường thường chúng ta làm người hay xen chuyện người ta thị phi mất quân bình. Bây giờ chúng ta trở lại quân bình rồi trong thanh tịnh. Mà trình độ càng ngày càng tu thiền lên rồi mới thấy rõ điểm đạo.

Cái đêm mà điểm đạo đó là các bạn ngồi thiền trong thanh tịnh và quên tất cả những nhà cửa thế gian, thế sự quên hết, mà cảm thấy trong một giây phút, một giây chút xíu thôi sung sướng vô cùng, chiếu rọi trong tâm can các bạn mà hằng ngày cứ lưu luyến nhớ cái đó là giây phút đã điểm đạo.

Nếu chúng ta trì niệm danh Phật A Di Đà thì chúng ta thấy rõ một luồng điện chiếu chớp nhoáng là Ngài đã điểm đạo cho chúng ta. Mà tới ngày mai thì cái tâm hồn của chúng ta nó cởi mở vô cùng và nó chỉ truy tầm đạo lý mà nó thích nghe những cái triết lý chớ không có bao giờ nó từ chối như xưa nghe tới chân lý là chán buồn ngủ, không có nữa. Là người đã được điểm đạo thì mới truy tầm chân lý và hòa tan với chân lý để đi học, tiến hóa.

Cho nên, cái giây phút điểm đạo là cái trình độ chúng ta tới, cũng như dự thi, mà đi tới thanh tịnh thì Đại Thanh Tịnh phải chiếu chúng ta. Nếu chúng ta niệm A Di Đà Phật thì A Di Đà Phật chiếu. Chúng ta tưởng tới Jésus Christ, tưởng Chúa thì cái giây phút đó là các bạn sẽ thấy nó hoàn toàn khác lạ, tươi sáng tâm hồn và thay đổi hết, có thể đập ngực nói tôi là con người mới mà không dám xưng với người thế gian biết. Đó, được điểm đạo là vậy.

Thì được trình độ nhẹ mới được cái phần thanh điển ngự trong tâm hồn của họ. Điểm là dẫn tiến cho họ, là đó là được sự liên hệ trách nhiệm của bên trên cứu vớt, hằng cứu vớt. Thì những người mà được điểm đạo không bao giờ họ lo âu trước nghịch cảnh đâu, họ thấy rằng sự tiến hóa đương nhiên phải có nếu tôi tiếp tục nữa, không có bị ngăn đoạn.

12-09-1986 Khóa 1 Thiền Viện Qui Thúc, Pháp

Điểm đạo đương nhiên phải có, nếu là cố gắng tu và đi theo đúng đường lối thì trình độ càng ngày càng thăng hoa. Đi tới giới nào thì giới đó có chứng điểm hết thấy.

Chúng ta tới Trung Thiên Thế Giới thì có Phật Sự để chứng điểm cho chúng ta, có người tới điểm đạo rõ rệt. Chúng ta tiến tới Ngọc Hoàng Thượng Đế cũng có

thì giờ điểm đạo. Không phải dễ gì vô đó nhưng mà toàn thiện, toàn giác mới có cơ hội đi tới gặp Ngài, lúc đó cũng có cơ hội điểm đạo.

Trình độ nào đều được điểm đạo hết, chớ không có không được điểm đạo. Nhưng mà cái công năng công tu của hành giả chịu tu hay là không, cố gắng tu hay không ? Dứt thất tình lục dục hay không ? Thì mới chứng minh sự điểm đạo.

Mà khi điểm đạo rồi thì cái sự thông minh của chúng ta nó khác rồi, nó thay đổi như con người mới không phải cũ, không phải như xưa nữa, không phải lồi thoi nữa. Một câu ngôn ngữ của chúng ta đều có trật tự, là chúng ta chứng minh rõ rệt là đã được điểm đạo tiến hóa. Trước kia chúng ta nói không được, hành văn cũng không được, mà suy nghĩ cái gì cũng không ra, mà ngày nay nháy mắt là biết rồi, là chúng ta đã được điểm đạo ở Trung Giới rồi.

Cho nên, cái điểm đạo này là luồng chơn điển của Thượng Đế chứng minh, chớ không phải ông thầy sơ sơ mà làm được. Ông thầy có tu khá cách mấy cũng qua cái luồng điển của Thượng Đế chuyển xuống chứng minh mới được, chớ không phải ông thầy tự đắc làm được.

Cho nên, với Thượng Đế là không còn sự độc tài nữa, kêu bỏ tất cả sự độc tài và ý lại. Thì sự chứng tâm đó do Đại Thanh Tịnh chuyển điển xuống chứng tâm cho

hành giả hành giả càng ngày càng thông minh thêm, càng sáng suốt lên thêm.

Cho nên, tu Vô Vi tôi đã nói rằng, trước khi các bạn tu các bạn dốt, các bạn ngu, các bạn sợ sệt. Sau này các bạn hết dốt, hết ngu và hết sợ sệt, cởi mở vô cùng. Lúc đó các bạn mới thấy rằng bạn là Thượng Đế trong Tiểu Thiên Địa này, mà bạn có quyền liên hệ với Đại Hồn ở bên trên.

Đ

05-07-1986 Khóa 3 Thiền Viện Vĩ Kiên, Hoa Kỳ

Điểm đạo là những vị người ta tôn kính, vị Tôn sư của họ cũng như chư Tiên, quần Tiên điểm đạo, như Phật điểm đạo. Là trình độ của các bạn tới đó rồi họ sẽ tới ảnh hưởng các bạn đó là điểm đạo. Điểm đạo là dẫn đi, chỉ đường, ảnh hưởng kêu bằng điểm.

Cũng như nhiều vị đi lên tới Phật Giới thì những vị đó xuống xưng danh là Phật Sự, con rắng tu thì Ngài đi mất. Đó là điểm. Vì trình độ mình tới đó mới là điểm, bước tới một điểm đó kêu bằng điểm đạo, là đi tới quân bình tới điểm đó kêu bằng điểm đạo. Còn nếu không quân bình thì không có được đi trong cái giới đó. Còn nặng, còn nhẹ, còn trực, còn thanh là không có đi tới đó được. Giải thoát mới đi tới đó được.

02-09-1981 Mountain View, Hoa Kỳ

159- ĐIỂN NGŨ HÀNH

Điển ngũ hành là những chuyện ở trên mặt đất này, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, kích động và phản động kêu bằng điển ngũ hành. Ngũ tạng của chúng ta cũng vậy cũng điển ngũ hành. Cho nên, chúng ta tu mà tập trung được điển ngũ hành là Chủ Nhân Ông điều khiển ngũ hành của bản thể. Rồi sau này có một cơ kêu bằng biến động, nhưng mà ngũ hành ta vẫn giữ, Thượng Đế không có rút.

12-06-1980 Montréal, Canada

160- ĐIỂN QUANG

Điển quang là sự sáng suốt của trong nội thức của chúng ta. Cho nên, khi mọi người mà tu hiểu được cái sự sáng suốt đó mới liên kết với điển quang sáng suốt của Bề Trên được. Cái điển quang sáng suốt là trong lúc các bạn đang viết thơ mà bạn nghĩ một việc này mà rồi viết một chặp cái nó ào ào nó ra những cái việc còn siêu hơn và nhẹ hơn. Cái điển quang nó chuyển hóa xuống cho cái tâm thức mình nó được mở, càng ngày càng sáng suốt.

12-06-1980 Montréal, Canada

161- ĐIỂN THANH

Điển thanh là khi mình giải tỏa cho nó thông tất cả những lỗ chân lông của thể xác thì lúc đó mình nhắm mắt mình thấy cái cơ tạng của mình nó sáng hết từ trên đầu dưới chân, cũng như “tube” đèn “Néon” vậy đó. Đó là thấy thanh rồi, trong mình có điển thanh.

Mà những người bây giờ chuyển cho họ tự dạy bằng làm thơ thi. Trong lúc mà nó làm bài thơ đó là nó có cái câu thanh và câu trực rất rõ ràng. Câu trực là nó bị đứt cái câu văn đó nghe không hay, không mở, mà cái người tu có điển đọc không thấy giải.

Cho nên, cái điển nó bồi bổ trong lúc nó hành văn để cho nó thấy thanh trực ở chỗ nào. Mà nó thích cái thanh thì nó ráng tu hơn nữa, ráng hành hơn nữa để nó trở về với hoàn toàn thanh thì lúc đó hành văn nó khỏi cần cầu xin Bề Trên chuyển cho nó. Thật sự có chuyển, lúc mà hành giả đang viết bài thơ khuyến tu thì nhiều cái điển chiếu cho nó để cho nó làm một cách thoải mái. Nhưng mà rồi nó xét lấy nó chưa có tu gì hết, thấy còn yếu quá, là tại vì nó còn trực nó phải tu nhiều hơn.

Bởi vì cái căn của nó nhẹ nhưng mà cái thể của nó trực, nó phải tu, bắt buộc phải tu phải lập lại trật tự mới đón rước cái phần thanh trở về trọn vẹn được.

12-06-1980 Montréal, Canada

162- ĐIỂN TRỰC

Điển trực nghĩa là nó làm bít tất cả những lỗ chân lông. Nó làm cho con người tối tăm và bực tức, cái đó là kêu bằng trực. Khi mà cái bản tánh sân xuất hiện, đó là trực, nó làm những lỗ chân lông không thông. Ở ngoài lỗ chân lông không thông thì ở trong ngũ tạng cũng bít, nó không có giao cảm được, nó không có thanh nhẹ được, nó là bị trực.

12-06-1980 Montréal, Canada

163- ĐỐN NGỘ

Đốn ngộ là đường tắt đi ngắn, đi thẳng, cắt đứt để đi tới thẳng thay vì đi lòng vòng.

02-06-1992 Khóa Sống Chung Ronneburg, Đức

164- ĐỒNG THANH TƯƠNG ỨNG, ĐỒNG KHÍ TƯƠNG CẦU

Cho nên, đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu, nhiều người nói mà không hiểu. Thanh khí của Trời Phật đó, chúng ta đang hít vô đó. Chúng ta ứng theo cái lời kêu gọi của Đại Hồn ở bên trên. Thanh khí điển chuyển xuống thể gian, chúng ta cảm ứng đó, chúng ta

hít vô đó là đồng thanh tương ứng. Chúng ta hít vô cái sự thanh nhẹ đó.

Rồi đồng khí tương cầu. Hít vô để làm việc cho ngũ tạng. Để chi ? Để tiến hóa.

Các bạn ăn vô, ăn cơm nó hóa khí, khí hóa thần, thần hườn hư để trở về làm việc đó, là đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu. Rồi tự đắc, nói cái của này của tôi, của kia của anh, đạo này đạo của tôi, đạo kia đạo của anh. Cái đó nó trật rồi. Có một đạo Trời mà thôi. Ông Trời là lớn nhất có một đạo thôi. Nếu biết được đạo nào cũng là một đó thôi. Đạo nào cũng đi tới mục đích, tới giải thoát, chớ không có sự tranh chấp và giết chóc.

Cho nên, chúng ta phải thấy rõ phận sự chúng ta là tự tu tự tiến, phải khai mở cái khả năng sẵn có của chính mình. Trong cơ tạng của các bạn có tim gan tỳ phế thận là có kim mộc thủy hỏa thổ, có kệt có thông ở trong đó.

06-06-1986 Khóa 4 Thiền Viện Vĩ Kiên, Hoa Kỳ

Đ

165- GIÁC NGỘ

Khi mình giác ngộ là mình có đường hướng đi rồi. Mang xác làm người nhưng mà hằng ngày chúng ta ở Thiên Quốc, học hỏi sự thanh nhẹ vô cùng ở cõi trên, quý trọng ánh sáng mặt trời, quý trọng tất cả ánh sáng của mặt đất, tự thực hành trong tâm thức càng ngày càng khai mở nhẹ nhàng hơn.

21-10-1998 Khóa Sống Chung Orange County, Hoa Kỳ

166- GIẢI GIỚI

Cho nên, người tu có phương pháp thì đi trong thực hành giải giới và đi lên, giới là giới hạn, để ngộ cái vô cùng. Chưa giải giới vẫn chưa biết sự vô cùng. Cho nên, tại sao chúng ta cứ nói điển điển điển điển. Chỉ điển mới là tiến hóa mau lẹ thật. Cho nên, ý mình vừa động là trên kia biết rồi.

25-11-1982 Paris, Pháp

Cho nên, chúng ta đang học, chúng ta là một học viên của Càn Khôn Vũ Trụ phải học. Không nên nói chúng ta được, không nên nói chúng ta đắc, không nên tưởng rằng chúng ta hay. Nếu mê một giới nào là chỉ đứng đó mà thôi, mà chúng ta cứ giải giới là chúng ta tiến không ngừng, vô định. Lúc đó chúng ta là cảnh cũng được,

chúng ta trong tan cũng được mà trong tụ cũng xong. Vô cùng chưa ? Cho nên, người đời bị sai lầm trong sự cố chấp.

14-11-1980 Paris, Pháp

167- GIẢI NGHIỆP

Giải nghiệp là sự quán thông chớ gì, thức tâm rồi mới giải nghiệp. Thức tâm rồi thấy tội của mình. Còn quán thông mình, thì quán thông tất cả những cái nghiệp xung quanh mình, có gì đâu. Thức tâm, rồi thức giác mình giải nghiệp, có gì đâu. Không chịu làm cái đó muốn, tôi muốn giải nghiệp thì lúc nào mình thấy nó cũng nặng. Thức tâm là giải nghiệp, không thức tâm không có biết đường lối giải nghiệp. Quán thông nó có cái gì đâu, có gì đâu rồi cuộc rồi trong định luật vay trả, tương ngộ tại thế để học hỏi bài vay trả và thực hiện thật thà trong thực chất sẵn có của chính mình.

09-12-1982 Amphion, Pháp

168- HẠ TỪNG CÔNG TÁC, THƯỢNG TỪNG CÔNG TÁC

Cho nên, cái cộng đồng siêu khoa học, văn minh ở tương lai, các bạn mới thấy, sau này rồi các bạn thấy, “Sao mà nó hay quá, tinh vi quá!”. Các bạn càng tu các bạn thấy càng tinh vi. Một cái ý nghĩ sai lầm của các bạn là thấy đã đem các bạn xuống rồi, Hạ Tùng Công Tác rồi. Các bạn đang phây phây đi lên nhẹ nhàng vậy, mà các bạn có một ý nghĩ phàm trược là nó rút các bạn xuống rồi, kêu bằng Hạ Tùng Công Tác. Tại sao đang đi thanh nhẹ, là Thượng Tùng Công Tác, mà bây giờ động loạn, ghét ai, thì nó kéo xuống, nó làm mình ở từng dưới, làm việc ở từng dưới thay vì ở trên ? Đó ! Công Tác là làm việc. Đang thanh nhẹ mà đi trở về trược. Cho nên, chúng ta, nam, nữ đều có dục tính hết. Cái dục tính là nó mạnh nhứt. Khi chúng ta tu thiền được thanh nhẹ và chuyển ý nghĩ tới cái đó, nó rút các bạn xuống liền, kêu bằng Hạ Tùng Công Tác. Công tác ở bên dưới, không được đi lên trên nữa. Các bạn thấy là cái dục tính nó mạnh không ? Nó có thể đem các bạn xuống, đi xuống luôn, xuống tới Địa Ngục cũng là vì dục tính mà thôi.

13-05-1986 Khóa 4 Thiền Viện Vĩ Kiên, Hoa Kỳ

H

169- HẠ THỪA, TRUNG THỪA, THƯỢNG THỪA

Thì bây giờ cái thể xác chúng ta từ cái rún đi xuống là Hạ Thừa. Từ cái rún đi lên bộ tim này là đi tới Trung Thừa. Mà Thượng Thừa từ bộ đầu, từ bộ đầu khai triển ra mới là Thượng Thừa.

Nó có ba giới, mà cái Hạ Thừa là lục đục nhứt. Bởi vì con người nhân sanh xuống thế gian, như tôi nói ly nước để lâu mà nó lắng xuống dưới nó thành con lắng quặng, nó hoạt động, mà hoạt động ở dưới thôi. Rồi bây giờ chúng ta mới lấy cái thanh nhẹ ở bên trên, làm Pháp Luân để chuyển giải cho nó đi lên trên, mà nó thoát khỏi cái ly nước đó, thể xác chúng ta, y như vậy thôi, thoát khỏi cái đó mới kêu tiến về thanh khí.

Cho nên, mới phải qua hạ, trung, thượng của cái ly nước đó. Mà hạ, trung, thượng của thể xác này cũng như ly nước kia. Rồi từ ở đó đi lên cũng là hạ, trung, thượng.

Đó, đại thiên thể giới là hạ, rồi trung thiên thể giới, rồi tới bồng lai tiên cảnh, Hư Không Đại Định, nó phải đi tuần tự như vậy. Cho nên, chúng ta đang tu, mới tu vô đây Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định là ổn định lại cái Hạ Thừa. Hạ Thừa các bạn giải quyết được rồi nó mới cái Trung Thừa. Mà cái Trung Thừa, từ giáp giới từ Hạ Thừa lên Trung Thừa là phải thấy ma. Qua cái quỷ môn quan trong thể xác này nó có. Rồi qua cái quỷ môn quan

rồi, cái tánh con người nó quảng đại, nó nói về từ bi giúp đỡ thương yêu xây dựng, tự nhiên nó phát tâm, khuyên người làm hiền không chịu làm dữ.

12-06-1980 Montréal, Canada

170- HÀO QUANG

Bởi vì cái hào quang nó thuộc về chấn động lực siêu, không phải chấn động lực hữu hình hữu hoại tại thế gian. Cho nên, cái thần thức của người được mở về siêu giới thì mới ngộ cái hào quang đó. Cũng như hào quang của Thượng Đế đã ban rải cho chúng sanh từ trong hơi thở, luân lưu trong tế bào của họ mà họ còn chưa thấy hào quang của Thượng Đế. Cha mẹ họ đã truyền cảm cho cái thể xác họ nhưng mà họ cũng quên luôn. Vì sao ? Họ thiếu tịnh, thức họ chưa mở. Họ chưa thấy cái sự quý giá của cha mẹ họ thể thiên hành đạo để dẫn giải tâm linh họ, đó cũng là hào quang vô cùng.

Cho nên, muốn thấy hào quang phải thực hiện thiên và để thấy rõ nguyên lai hào quang ở đâu ? Trong ta mà ra, trong không mà có. Hỏi trong ta mà ra, trong không mà có, ông này ông nói vậy. Bởi vì nếu người ta không tu không tập trung chấn động lực, làm sao họ thấy được cái hào quang ? Mà nếu loài người không có khối óc làm sao nhận định được hào quang ? Trong lúc nhắm mắt thấy ánh sáng vô cùng tận, ánh sáng không thể đo

H

lường được mới kêu đó là hào quang. Tự họ phát khởi ra cái câu nói kêu bằng hào quang, trong họ ra, trong nhân gian ra xác nhận hào quang, trong nhân gian ra xác nhận Ông Trời, trong nhân gian ra xác nhận ông Phật. Nếu con người không có khối óc không có sự đó và chúng ta không có bận tâm đến đây bàn luận việc đó.

Cho nên, khối óc con người là quan trọng. Mỗi người chúng ta đều có khối óc, có thanh điện và trụ nó là thành hào quang sáng suốt. Cho nên, thiền mới thấy rõ hào quang.

Cho nên, những người ở Bề Trên xuống nói rằng văn chương không có thể chứa đựng được những lời ta phân giải và ngộ nhận cho ta là khùng. Bề Trên luôn luôn xuống cơ bút cũng nói như vậy.

Cho nên, không chấp vì trình độ nó mới tới đó mà thôi. Muốn thấy rõ trình độ hào quang chúng ta phải mở thần thức của chúng ta, mới nhận định trình độ hào quang và chính ta có hào quang. Cho nên, trong ta có, không nên bận tâm đi tìm hào quang mà bận rộn rồi tu không được.

Hỏi chớ bây giờ chúng ta dòm ra đây, chúng ta thấy hoa quả vạn vật xanh, đỏ, tím, vàng đủ thứ bởi trong này nó có. Nó không có làm sao nó ứng ? Mà kêu nhắm mắt thì không thấy, là tại vì không định. Mà định rồi nhắm mắt là thấy. Cho nên, người tu nói tại sao nó lại

không đi xem cinéma (chiếu bóng) 6, 7 màu cho nó đẹp hay xem cây xem cỏ cho đẹp rồi nó ngồi nó thích nó nhắm mắt. Bởi vì nó thấy, nó thấy cái đó nó không có nói được.

Cho nên, hồi xưa Đức Phật ngồi nhắm mắt. Có ông Phật nào mở mắt trao tráo đầu, ông thấy cái gì ông mới nhắm mắt chứ ông đâu có thằng điên. Ông nhắm mắt để ông thấy cái gì. Cho nên, chúng ta tu để nhắm mắt để thấy cái gì trong cái nội thức của chúng ta. Cho nên, trong đó các bạn sẽ tìm ra hào quang dễ hơn, chỉ có một ly là tới nhưng mà một ly đó khó bước qua, đi vô trong một chút là tới.

15-08-1981 Fountain Valley, Hoa Kỳ

171- HẮC BÌ PHẬT TỔ

Kêu bằng tu bên Phật nói Hắc Bì Phật, cái màu, cái huyền sắc đó là chỉ thâm vô thoi mà muốn phóng ra cũng được, mà ai sửa nó không được chỉ có nghe không. Mình không có nói với người ta được, đó là người ta nắm hết.

17-06-1988 Khóa Thăng Hoa Thiền Viện Qui Thúc, Pháp

Hắc Bi Phật Tổ là huyền quang, cũng sáng, mà sáng, cái sáng đó không có ai thay đổi nó được. Cái sáng suốt của đời còn bị thay đổi chứ còn cái sáng huyền quang không có ai thay đổi nó được. Nó đen nhưng mà cái sáng đó không có bao giờ thay đổi, sáng sáng vô cùng sáng, tốt đẹp. Đó là đường lối của những người Vô Vi đi cuối cùng về trung đạo thì mới đánh lễ được, mới học được cái nguyên lai bản tánh sẵn có của chính chúng ta. Có nhà, có cửa, có đầy đủ chớ không có thiếu nhưng mà xuống thế gian cứ thấy mình thiếu hoài, thành đâm ra tham.

01-01-1991 Atlantic City, Hoa Kỳ

172- HÓA GIẢI

Điển trên bộ đầu nó rút là do mình chú ý tập trung nó mới rút. Rút là đúng đó, rút nó mới có cơ hội hóa giải. Không rút lấy gì hóa giải? Cái hóa giải của mình không phải là đập phá, mà nó đi lên rồi từ từ cái trước nó rút, nó lưu lại cái thanh. Cho nên, luôn luôn phải tập trung lên trên bộ đầu để hóa giải những chuyện trần tâm, trần trước ở thế gian, không có làm cho mình khổ não nữa.

02-04-1993 Khóa Sống Chung Houston, Hoa Kỳ

173- HOẰNG ĐẠO

Hoàng đạo là chỉ đường cho người ta tu. Hoàng đạo là hoàng hóa, chỉ cho người ta một cái đường lối mở tâm mở trí để người ta tự đi, kêu bằng hoàng hóa, hoàng đạo, như bây giờ tôi đang hoàng đạo nè, mở cho những cái gì người ta kẹt. Cũng như bạn tu khá rồi một ngày nào đó bạn thấy bạn thích nói đạo, rồi bạn đi hoàng đạo rồi và chỉ cho họ tu, chỉ cho họ càng ngày càng tinh tấn, càng khỏe mạnh đó là người hoàng đạo là vậy. Có điển mới hoàng đạo. Phải mở cái khuyết tâm của người ta đang bị kẹt, mình mở cho họ, họ thức tâm, kêu bằng hoàng đạo.

01-05-1986 Khóa 3 Thiền Viện Vĩ Kiên, Hoa Kỳ

174- HỒI QUANG PHẢN CHIẾU

Hồi quang phản chiếu là mình có thăng hoa đi lên thì mình mới thu thập được cái sáng suốt vô cùng ở bên trên, rồi mình mới trở lại giáo dục cái sự tăm tối ở đây.

Cũng như bây giờ, chúng ta ở trong cái xứ eo hẹp mà chúng ta biết đi tới những cái xứ văn minh, thì chúng ta thu hút những cái sáng suốt ở bên ngoài, rồi chúng ta mới trở lại xây dựng cái tối tăm và cái eo hẹp này trở nên nói rộng như bên kia, kêu bằng hồi quang phản chiếu là vậy.

12-06-1980 Montréal, Canada

175- HUỆ TÂM HUỆ TRÍ

Huệ Tâm, Huệ Trí là do cái tu và cái mục đích của mình đặt tiến hóa tới đâu. Thì khi mà đi tới tới, kêu bằng quân bình mới mở huệ. Mà cái Huệ Tâm thì luôn luôn nó vô cùng tận. Bởi vì cái tâm thuộc về điển nhưng mà người phạm thì dùng cái tâm phạm, mà khi nó được hút lên trên rồi và thấy chuyện này chuyện kia chuyện nọ cho là huệ. Còn sự thật về chơn điển, tâm là hòa hợp với Càn Khôn Vũ Trụ mới là thấy chơn tâm.

Còn cái Huệ Trí cũng là mục đích tiến hóa của nó. Khi mà nó muốn đặt vấn đề tối tu về Phật thì cái trí nó càng ngày càng mở, càng mở. Hồi nào giờ nó không biết đọc Kinh Phật, không biết sách Phật mà giờ nó hiểu Phật nhiều lắm, nó được mở Huệ Trí để vạch con đường.

Thì mỗi huệ trong bản thể của mình, tu về Vô Vi, ngũ tạng đều có huệ. Mà thông ngũ tạng, thông ngũ huệ, ngũ kinh rồi nó mới nó ngũ sắc ngũ quang, huyền sắc huyền quang, lúc đó kêu bằng khai huệ ngũ tạng. Rồi từ tạng một phải hiểu cái tổ chức ở bên trong đó. Cho nên, nó mở huệ thì nó phải học qua cái khóa siêu hơn. Mở Huệ Tâm hiểu cái đó. Học qua cái khóa siêu mà chỉ siêu biết ngũ tạng của mình và để sắp đặt cái Xá Vệ Quốc, nó như vậy đó. Đừng có lo rằng không mở huệ, lo là mình lười biếng tu thôi.

Chớ tôi thấy rõ rằng mở huệ là tự nhiên mình hiểu liền mới mở huệ mình mà do sự cố gắng tự nhiên tới lúc

đó mình thấy. Tôi nói chuyện như vậy, tôi đem ra sự sân si của tôi mới thấy là cái giá trị sân si của người thế gian. Nếu không có sự sân si thì không có tiến triển tới cái mức như thế này, nhờ đó nó mới đến đây. Đến đây là gì ? Để đưa lên, giải tiến phải có sân si.

Cho nên, cái sân si nó khai huệ, không có sân si không khai huệ. Mà sân si hướng thượng là khai huệ, mà sân si hướng hạ là tối tăm. Mình tu mình hướng thượng mình mới thấy là tham sân si hỉ nộ ái ố dục đều hữu ích, mà đó là chân lý, đó là bài học thích đáng, một bài học phải học. Mọi người phải qua cái khóa đó, không có từ chối được. Hướng thượng là nó có giá trị mà hướng hạ là tối tăm. Chớ mình tu về Vô Vi cũng tham sân si mà hướng thượng. Khi mà mở huệ rồi thì càng hỏi càng minh, càng mở càng tiến, càng thông.

Cái Huệ Nhãn của mình cũng vậy. Bây giờ mình thấy cảnh tiên nhà Phật, thấy này kia kia nọ thì mình một ngày kia mình thấy cái chủ quan của mọi sự việc. Cái huệ nó cũng như vậy, huệ nó cũng phát triển vô cùng tận. Cho nên, cái người tu về bên Vô Vi phải cố gắng thực hành rồi thấy mình không đủ thì giờ học, không làm biếng được. Như này giờ tôi với cụ đang học cái bài đó, mình thấy mình hứng thú lắm, muốn học, muốn học thiệt nhiều, muốn khai thác nó thiệt nhiều để hiểu tới vô cùng tận.

Cho nên, cái huệ nó mở, động tới đâu thì tự động nó khai, nó khác. Cho nên, không phải nói duy nhất gặp tôi mới có, nhưng mà cụ tu về Vô Vi thì cụ tự nhiên cụ

thăm hỏi rồi nó cũng ra nếu cụ gặp, Vô Vi khi cần là có, còn không cần là không có, có thể nói một câu như vậy.

31-12-1979 Montréal, Canada

176- HUYỀN SẮC HUYỀN QUANG

Ngũ sắc ngũ quang thì bây giờ trong ta đây dòm ra thấy này, mở mắt thấy, thì có ngũ sắc ngũ quang chớ gì? Còn huyền sắc huyền quang là nhắm con mắt thấy. Huyền là không phải mở mắt, trong nhắm mà thấy, kêu bằng huyền sắc huyền quang.

16-01-1980 Montréal, Canada

177- HƯỚNG THƯỢNG

Hướng thượng là mình ép xác, ép cho phần hồn đi lên. Hướng thượng là chúng ta đưa nó đi lên trên và thừa tiếp với thanh điển ở bên trên và nó hút đi lên. Bởi vì chúng ta hiểu được cái nguyên năng, khi chúng ta giáng lâm xuống thế gian bị sức hút của hồng trần là thể xác này. Cho nên, nó lôi cuốn cho ta ngày hôm nay vẫn lẩn quẩn trong thể xác này.

Bây giờ chúng ta tu, chúng ta buông bỏ tất cả để chúng ta đi, vì chúng ta biết rằng từ trên kia xuống đây. Bây giờ chúng ta nhắm mắt là đi. Đó là cũng là ép cho phần

hồn đi lên. Mà khi nó hòa tan với thanh giới rồi thì tự động rồi đâu cần ép nữa. Ép là mới ban đầu tu luyện đó thôi. Một thời gian rồi là, tôi muốn đi, nhắm mắt là nó đi rồi, nó hòa tan với thanh khí. Thanh hòa thanh thì nó hút đi lên, còn trước hòa trước thì nó hút đi xuống.

Cho nên, những người mà bước vô tu, mới bàn đầu vô tu làm sao tu được, tôi ngồi nó nghĩ chuyện nợ nần mà tu cái gì? Bị trước nó hút. Mà chúng ta làm Pháp Luân nó giải giải giải giải giải giải thết rồi ta ra luôn lúc đó mới buông bỏ được, nó giải ra rồi mới buông bỏ được. Mà lúc ban đầu chúng ta mới bước vô tu muốn buông bỏ, buông bỏ không được. Buông bỏ sao được, nó nhớ cái này kia nợ, cho nên, người ta bắt mình niệm Phật.

Người ta bắt mình niệm cái câu chú. Rồi người ta bắt mình làm cái Pháp Luân để cho nó giải lần giải lần, kim ra kim, mộc ra mộc, thủy ra thủy, thổ ra thổ, nó có trật tự rồi, lúc đó chúng ta mới buông bỏ. Ở đâu nó có trật tự rồi chúng ta yên rồi. Yên rồi, tôi buông bỏ khi tôi nhắm mắt là tôi quên hết, không còn ai xung quanh tôi, chỉ một mình tôi xuất hồn đánh lễ Phật. Ép cho nó đi lên. Mà nó thừa tiếp được cái thanh điển rồi, tự động rồi, lúc đó nhắm là đi.

01-01-1986 Khóa Kinh A Di Đà Melbourne, Úc

178- HỮU XẠ TỰ NHIÊN HƯƠNG

Các bạn là một người thiện nhân ra thế gian. Ở thế gian này các bạn là một thiện nhân giúp đỡ mọi người từ đầu đến cuối tánh nóng không có hòa với mọi người, đâu có ai dám khi bạn. Chính bạn đã khi bạn và bạn kỳ thị bạn. Bạn làm những việc bất chánh hỗn ẩu, bất chấp trên dưới, thiếu hòa thiếu nhẫn thì bạn tự đánh bạn và bạn tự chửi bạn mà thôi.

Đừng có nghĩ người khác khinh khi tôi, đừng có nghĩ người khác cống cao ngạo mạn. Chính tôi là người cống cao ngạo mạn và tôi vạch cái tội tôi và tôi xóa bỏ tất cả những cái thành lũy bất chánh đó để mở rộng con đường hòa với các giới thượng trung hạ.

Thì tự nhiên, hữu xạ tự nhiên hương. Mọi người sẽ đến và sẽ học hỏi, sẽ tu học nơi tôi, chớ không phải tôi rêu rao tôi biết chơn lý mà tại sao tôi nói không ai nghe ? Vì tôi chưa sửa tôi, hương đăng tôi chưa sáng, người ta đến với ánh sáng chớ đâu có đến với bóng tối, phải nhớ.

Cho nên, những vị nào tu ở thế gian mà không ai đến với chính mình thì lo sửa đi. Mà sửa rồi thì các bạn ở trong hang, trong hóc, trong nhà cầu người ta cũng moi ra cho được và để tìm bạn nghe lời khuyên giải, có một, hai chữ mà thôi, người ta cũng bằng lòng. Vì người ta đang khao khát ánh sáng. Mà mình đem ánh sáng cho họ, mà chính mình chưa đạt tới ánh sáng mà muốn đem ánh sáng của người khác cho họ thì không

có được, không có giá trị. Thời đại mới rồi phải ở trong thực trạng. Nếu thiếu thực tế không có ai chấp nhận.

Khoa học văn minh đã phơi bày tất cả mọi sự việc, đen ra đen, trắng ra trắng, cay ra cay, mặn ra mặn, ngọt ra ngọt rõ ràng. Thì bây giờ chúng ta phải thực hiện rõ ràng, hương đấng ta sáng, điển ta có, ta mới có nhiệm vụ tận độ chúng sanh. Nếu chúng ta chưa có điều đó mà ta cứ muốn ước ao đi tận độ hoài thì chúng ta không trách, không trách những người tại sao không đến với chúng ta. Vì ta tằm tối và ta tự trách và xây dựng cho ta sáng lên, rồi một ngày nào biết bao nhiêu người đến với chúng ta.

Tự trong chính bạn có đầy đủ hết, mà bạn sắp đặt trật tự thì mọi người cũng ao ước cái trật tự như bạn, chớ không có khác gì hết. Thì họ tới họ học cái kỹ thuật đó là đến với các bạn. Lúc đó bạn không nại hà và không có nghi ngại gì, độ tha, chỉ cho họ tự tu tự tiến đó là cái điều cao quý.

04-05-1986 Khóa 3 Thiền Viện Vĩ Kiên, Hoa Kỳ

179- KIẾN THỨC

Kiến thức là thấy rõ và hiểu rõ, kê bằng kiến thức, thấy rõ sự việc đó và hiểu rõ nó từ đâu đến, rồi nó sẽ về đâu.

24-10-1998 Khóa Sống Chung Orange County, Hoa Kỳ

180- KIM TIÊN

Kim Tiên là thân bất hoại đó, cái đó là khác những người người ta tu núi. Con không có phải thuộc vô phạm vi đó. Mà con tu về hồn mà xuất ra được rồi cũng là thân bất hoại rồi, cái thân hình trọn lành bất hoại, còn cái kia thân xác bất hoại.

Thân xác bất hoại là người ta phải lên núi người ta luyện, người ta ăn thanh khí, ăn những cái củ linh này kia chút chút thôi để luyện khí mà giữ cái xác và che mắt người và ẩn ở trong núi. Có nhiều người tu cả nghìn năm cũng vẫn còn tu ở bên Tàu, thiếu gì. Có nhiều người tu người ta không cần thiết vấn đề ăn nữa, nhưng người ta vẫn giữ xác. Cái đó là người ta luyện từ nhiều kiếp chớ không phải một kiếp mà có thể luyện được.

Cái đó là họ có thể tàng hình được. Họ che mắt chúng ta, đứng đó mà chúng ta không thấy. Mà họ muốn cho thấy thì cho thấy. Ở Việt Nam cũng có. Ở núi Tà Lơn có nhiều ông đó tu cũng vậy. Khi chúng ta chụp hình

K

mà lấy cái miếng giẻ đỏ mà bịt cái máy chụp hình, chụp cái nó ra cái hình cái ông đó cũng ông Tiên đằng hoàng nhưng mà ống bện đồ phạm. Mà cái khoa học đâu có tìm ra được, mà chính người mà chụp hình đó cũng còn sống đó. Đó là ông Nguyễn Xuân Liêm chứ ai. Ông chụp cái hình cái ông núi Tà Lơn, ông lấy miếng giẻ đỏ bịt cái máy chụp hình, chụp ra cái hình ông Tiên. Bây giờ ông còn để ở nhà thờ. Thì vì đó ống cũng người khoa học mà ống đi tìm ra để ống tu, người ta luyện như vậy đó.

01-10-1986 Khóa 3 Thiền Viện Qui Thức, Pháp

181- KIM THÂN BẤT HOẠI

Khi mà các bạn, cái hồn của các bạn xuất ra rồi, mà bạn tu ánh hào quang lộng lẫy đi đây đi đó thì cái kim thân bạn bất hoại, ai mà cắt đứt bạn. Bạn còn ôm cái xác trần, khám tạm bợ này có ngày ta đập, ta phá, ta đổi qua một cái khám mới. Thì nó phải hủy hoại, hữu hình hữu hoại, mà vô hình là vô hoại, bất hoại. Thì chơn tướng của bạn đâu có hình tướng này. Hình tướng này là cái án lệnh mà thôi. Cái hình tướng này là một án lệnh. Mà các bạn trở về vô hình vô tướng, Thượng Đế đâu có hình tướng, vô hình vô tướng.

Các bạn muốn nghĩ rằng ông già đó râu, râu chùm bao nhiêu râu cũng có. Mà tướng là ông già đó trẻ mãi thì cũng có. Bởi ông từ mọi trạng thái mà có. Mà các bạn cũng từ mọi trạng thái ly khai từ Thượng Đế, từ mọi

trạng thái mà có. Nhưng mà các bạn qui về một là vô hình vô tướng. Chơn tướng các bạn là vô hình vô tướng, là Kim Thân Bất Hoại còn cái gì nữa. Nhưng mà không có chịu trở lại đó thì sẽ hoại vì hữu hình. Thể xác này là cái khám phá hủy và không có bền bỉ như ta tưởng được đâu.

Cho nên, nhiều người nói ông đó, bà đó là bây giờ bà làm Kim Thân Bất Hoại. Các bạn sống đi, để ý coi một ngày nào bà cũng chết như mình chết. Xác mà, các bạn cố gắng tu để thấy cái hồn, thấy cái sự chơn giác. Bây giờ các bạn chỉ nghe chơn lý chơn giác của Thượng Đế mà không ai thấy Thượng Đế đâu.

K

Ngài là vô hình vô tướng mới kêu bằng mọi trạng thái. Ở trạng thái nào cũng có sự hiện diện của Ngài. Trạng thái nào cũng có sự hiện diện. Đại Thanh Tịnh ở đâu cũng có sự hiện diện. Mà trở về với chính Ngài là vô hình vô tướng. Phải nhớ cái câu này, thì các bạn không có bị lầm lẫn. Chớ người này xưng xưng này kia kia nọ, người mặt mũi, rồi bận áo, rồi trùm lum xưng là Thượng Đế. Các bạn đừng có vội tin, hữu hình hữu hoại mà. Thượng Đế mà như vậy Thượng Đế không có giá trị. Thượng Đế vô giá, vô cùng, không ai động được.

04-05-1986 Khóa 3 Thiền Viện Vĩ Kiên, Hoa Kỳ

182- KIM TIỀN MẪU MẸ

Kim Tiền ở thế gian thì nó thay thế tình thương của người mẹ, người mẹ luôn luôn chiều con. Nó nói có một tiếng "Má con không có tiền đi chơi" thì má nó rọ rẹ lắm, chịu không nổi. Làm sao, làm sao để giúp con có tiền. Một tiếng thôi, nói tình thương của người mẹ, tình thương của đồng tiền là đại diện cho tình thương của người mẹ, của Mẫu Mẹ chúng ta.

Nếu chúng ta không có mẹ chúng ta chết, không có đô la trong túi là tiêu. Luôn luôn kè kè bên con mà đâu có hiểu tình thương vô cùng và chờ sự tiến hóa của con. Khi mà con hiểu giá trị của quần chúng đã đóng góp, giá trị của Thiên Địa Nhân đã đóng góp thì con quý đồng tiền và không có xài bậy, chỉ sử dụng trong lúc cần thiết và không sử dụng trong lúc không cần thiết.

Muốn giúp một người nào chúng ta phải dòm rõ cái hoàn cảnh người đó thật sự cần tiền, chúng ta mới giúp. Cho nên, người ta nói rằng tiền bạc là máu mủ của tôi, kim tiền là máu mủ của tôi, nó là mẹ tình thương giúp chúng ta nhiều giai đoạn, vượt qua bất cứ những sự khó khăn nào. Mà nhiều khi chúng ta hỗn ẩu đem đi xài bậy thì mình phải mang nạn.

Cho nên, cần thiết thì xài, không cần thiết thì không có xài, mới thấy cái kim tiền là Mẫu Mẹ. Nó luôn luôn ở trong các bạn không có xa các bạn. Nếu các bạn sử dụng đồng tiền phải thấy đây là tình thương của mẹ. Nếu không có mẹ nuôi các bạn khôn lớn tới ngày hôm

nay, làm sao các bạn biết sử dụng đồng tiền ? Cũng là do mẹ cho, nếu không có mẹ nuôi ta chúng ta không có hưởng được cái này. Phải nhớ mẹ, khi nắm đồng tiền phải nhớ tình thương của mẹ. Mẹ là quần chúng, mẹ là tình thương cả Càn Khôn Vũ Trụ, mẹ đã thường độ chúng ta qua nhiều tai nạn.

Kim Mẫu, Diêu Trì Kim Mẫu là đồng tiền đại diện tất cả mà không ai hay. Cứ xài bậy, liệng bậy, có tiền đi giết người rồi mang nạn đó thôi. Chớ kỳ thật đồng tiền là để giúp người qua cái cơn đói khổ, qua cái cơn hoạn nạn. Tình thương của người mẹ vô biên.

K

Cho nên, chúng ta người tu, chúng ta kính trọng đồng tiền, kính trọng chớ không phải tiếc tiền và chúng ta bằng lòng giúp những người nào thiếu thốn, tận tay chúng ta đưa, cộng với những lời khuyên giải. Đó mới đúng ý nghĩa sử dụng đồng tiền của mẹ hiền, mẹ tình thương.

04-05-1986 Khóa 3 Thiền Viện Vĩ Kiên, Hoa Kỳ

183- KHAI KHIẾU MỞ HUỆ

Khai khiếu mở huệ là cái trung tim bộ đầu này nó được thừa tiếp với cái thanh điển Bề Trên, mình có cảm giác rõ ràng đó là sức hút hút đi lên, nó mới mở huệ, nó mới hòa tan với bên trên. Mình ở đây nhưng mà mình thấy cảnh trời, ở trong căn nhà này mà thấy sự lớn

rộng của bên ngoài, vô cùng của bên trên. Rồi nó mới
kêu bằng mở huệ.

12-06-1980 Montréal, Canada

184- LINH CĂN ĐẠI LINH CĂN

Linh căn là những cái gì mà nó được khoe khoang màu sắc biến biến hóa hóa nó là linh căn, linh căn của Thượng Đế ấn định.

Mà đại linh căn nó biết hội tụ sáng suốt của chính nó và hòa tan trong sự sáng suốt của Thượng Đế mới là đại linh căn.

12-06-1980 Montréal, Canada

185- LUÂN XA

Cái huyệt về châm cứu là khác, luân xa luận về điển là khác. Bởi luân xa nó có một cái điển, điển hình chuyển hóa từ trên xuống tới dưới áp đảo, mà bây giờ mình ở trong mà nông nó đi ra nó xuất phát đi lên. Thành ra cái phạm vi của người thiền càng ngày thấy có nhiều người ngồi thiền thấy tôi to lớn, rộng và thấy thanh thản cái phạm vi rất rộng là nhờ cái luân xa nó khai mở ra. Còn người đời không biết luân xa nó phải eo hẹp. Ở trong cái eo hẹp đó là nó cũng ôm cái tham sân si, động.

Còn cái nó mở ra rồi, cái tham sân si của nó là tịnh, không còn tham sân si nữa. Mà cái huyệt về châm cứu là tạm tạm chút chút thôi còn cái huyệt Lục Tâm Thông cái đó quan trọng cả Càn Khôn Vũ Trụ. Còn huyệt châm cứu là chút chút thôi cái chuyện đó không phải là

L

cái chuyên quan trọng. Còn cái luân xa cái quan trọng hơn. Châm cứu không có mở được luân xa, chỉ có thiền mới mở được luân xa.

17-01-1980 Montréal, Canada

186- LỤC CĂN LỤC TRẦN

Lục Căn Lục Trần nghĩa là, bây giờ tóm thâu ở trong cái nguyên lý của Nam Mô A Di Đà Phật. Trong cái Nam Mô A Di Đà Phật là 6 luồng điện trong cái thể xác đó là Lục Căn của trong cái thể xác mà đó không có chủ trị bên trong 6 người. Có ông thần hỏa, có ông thần không khí thanh điện, mỗi một chữ nó đều có một thần thức của nó hết trội. Thì 6 vị đó ở bên trong và 6 vị ở bên ngoài cấu tạo thành cái cơ thể này, nó mới bao vây nó giữ cái con tim. Lục Căn Lục Trần nó có một bên 6 vị để nó quản lý cái phần hồn mà không có cho cái phần hồn thoát khỏi ngoài sự quản lý của nó, cho nên, bị giam hãm trong con tim. Rồi bây giờ cái thần hồn, thần thức mà thức giác được ta là Chủ Nhân Ông và ta phải quản lý Lục Căn Lục Trần. Thì phải tu mới được cái quyền quản lý nó, còn không tu không có được quyền quản lý nó.

Cho nên, Chủ Nhân Ông thức giác rồi, mà theo đường lối của Chư Phật trước hết mới đạt được thanh. Phải niệm Phật, niệm 6 chữ Nam Mô A Di Đà Phật để khai thông và trụ hóa trong cái thần thức. Lúc đó cái thần

hồn mới thoát ly ra, trụ được rồi mới quản lý trở lại Lục Căn Lục Trần. Còn cái phần hồn mà chưa chịu tu thì bị Lục Căn Lục Trần quản lý.

Cho nên, con người cái tánh bất thường, thế gian nhiều khi phải ký “contrat” (hợp đồng) nhưng mà nó cũng xé giấy luôn, vì tánh bất thường, vì Lục Căn Lục Trần nó hỗn ấu, vì nó ghét nó chưa có thông. Cho nên, Chủ Nhân Ông phải thực hiện Niệm, Thường Niệm, Vô Biệt Niệm, Nam Mô A Di Đà Phật rồi nó mới bành trướng tới, ảnh hưởng tới Lục Căn Lục Trần. Lục Căn Lục Trần mới khai thông tới lục tâm. Đó, lúc đó 6 vị đó mới thức giác tu, mới chịu buông bỏ và không bám sát phần hồn nữa và đứng ra thụ lễ đối với Chủ Nhân Ông. Lúc đó Thượng Đế mới có ngôi.

Thành ra Lục Căn Lục Trần là đi theo đó để bảo vệ phần hồn và quản lý phần hồn trong lúc phần hồn mê muội. Mà phần hồn tỉnh rồi thì phần hồn quản lý trở lại Lục Căn Lục Trần mà để khai triển lại cái nguyên lý của Nam Mô A Di Đà Phật đi tới vô cùng.

Cho nên, khi mà các bạn tu cho Lục Căn Lục Trần thức rồi cảm thấy sung sướng. Nửa đêm nửa hôm ôm lấy mình sung sướng, vui vẻ vô cùng. Bởi vì mình thức giác, mình không bị cái bộ hạ của mình nó lường gạt nữa mà mình trở lộn lại mình đem sáng suốt cho chúng nó và điều dắt cho chúng nó thăng hoa. Thì mình càng thấy tội lỗi của mình nhiều, mình ăn năn nhiều mình phải tu, còn nếu mà không ăn năn không tu được.

Cho nên, tôi mới kêu gọi mọi người niệm Phật cho nhiều. Niệm, Niệm, Thường Niệm, Vô Biệt Niệm để cho nó phát triển cho đều. Mà các giới đều sử dụng, tới đầu ngón chân của chúng ta cũng phải sử dụng cái Nam Mô A Di Đà Phật. Sợi tóc cũng phải thực hiện cái đó nó mới phát quang được. Chớ nhiều người niệm niệm niệm chặp rồi không tin bỏ, nó gây sự tối tăm và buồn tủi. Mà niệm đi, trì kỳ chí làm đi rồi mới thấy câu nói tôi nó đúng hay là không. Trong lúc các bạn buồn mà các bạn niệm thết rồi nó hết, nó thanh nhẹ trong du dương thật sự.

12-06-1980 Montréal, Canada

187- LỤC TÂM THÔNG

Lục thông cũng như tôi nói sáu cái luân xa. Nam thuộc về lửa, Mô là không khí, A thuộc về thủy, Di là phát triển, Đà là màu sắc cũng là luân xa, Phật là linh cảm nó hiểu nó. Sáu cái luân xa đó chuyển mới kêu bằng lục thông. Mà cái lục thông đó là nó thâm và phóng. Thì lục tâm thông mới là đệ tử nhà Phật, thanh tịnh. Khi mà thanh tịnh là thông, động là bất thông.

Con người của mình nó rất ổn định, không muốn nói chuyện, giữ sự thanh tịnh để nghe những lời thuyết pháp của Chư Phật ở các nơi truyền chân lý. Mình ngồi trong nhà nhưng mà trong thanh tịnh mình lại được

nghe. Giữ tâm trầm lặng, ít nói mới hưởng được giây phút thiêng liêng. Có chút xíu nhưng mà nó mở ra tràng giang đại hải. Thiếu thanh tịnh không rước được cái đó. Cho nên, mở được lục tâm rồi thì không muốn đi chơi với người phàm, lại muốn tìm, thế gian kêu bằng huyền bí mất phàm không thấy và muốn nghe những cái siêu thanh êm dịu để rưới tươi tâm hồn của mình và chường dưỡng phần hồn.

16-01-1980 Montréal, Canada

L

188- MA NHỨT TRỌNG PHẬT NHỨT XÍCH

Ma nhứt trọng Phật nhứt xích là bây giờ cái nhiều động trong cơ thể con người nó nhiều hơn là cái nhớ Phật. Chị nói là hỏi tin Phật không ? Tin. Nhưng mà cái chuyện mà cái phần thanh điển nó đâu có một thước, mà cái trực điển nó có một trọng lặn. Nó bao từ đầu tới dưới chân, mà trong này nó nói thanh có chút. Là cái lý do nó vậy đó, ma nhứt trọng Phật nhứt xích.

Bây giờ chúng ta tu cho nó giải tỏa ra hết từ cái trực nó đi ra hết, còn lại lưu thanh. Bây giờ ngồi làm Pháp Luân hít thì thấy hơi nhưng sau này nó thông rồi hít thì thấy ánh sáng, ánh sáng chạy vô lỗ mũi chớ không có hơi nữa. Thì lúc đó mới nói tiến về cái Phật Pháp dễ dãi hơn, không có cái ma tánh nữa. Nó còn ma là còn sân, còn giận, còn hờn, ma nhứt trọng nó bày cái chuyện đó, thấp.

Còn nó đi về cái thanh điển Phật Pháp là nó không có, động tới là nó tìm hiểu đối phương rồi, nó hiểu rồi. Nó thấy đối phương sai lầm chỗ nào, nó cần phải đem cái thanh điển tới nó độ cho người tự giác. Trong lúc người ta chửi nó mà nó vẫn bình tâm vui vẻ, nó hòa nhã với họ.

22-06-1974 Saigon

M

189- MÊ TÍN

Mê tín là đối với người, tôi để cái ly này nè, chà, có con rồng đẹp tôi thích, tôi mê, tôi muốn mua và tôi muốn giữ nó mãi mãi. Tôi mê tín là đối với người ngoài.

Còn người thực hành của Pháp lý Vô Vi hiểu rõ Pháp lý trước, trước khi thực hành để chi ? Để khám phá những kho tàng vô tận của chính ta mà bước vào thực hành. Các bạn đã thực hành từ giai đoạn tầm tối động loạn đi tới thanh tịnh là các bạn đâu còn mê tín nữa.

Trước kia các bạn hướng ngoại động loạn nghe đạo nào chạy theo đạo nấy, nghe ông lên bà xuống chạy theo cầu xin đủ thứ. Ngày nay không. Tôi thấy tôi tầm tối và tôi Soi Hồn tôi khai phá khối óc tôi. Tôi làm Pháp Luân khai phá ngũ tạng tôi. Tôi là người phá mê, tự kiểm, không còn mê tín nữa. Mê tín đối với những người cầu xin mà không bao giờ thấy vị thiêng liêng và không khám phá được gì của họ, đó gọi là mê tín.

Còn đây là một kỹ thuật thực hành từ tầm tối đi tới sáng suốt, từ động loạn đi tới thanh tịnh. Các bạn cảm nhận có sự khai triển trong tâm thức các bạn, trong khối óc, trong ngũ tạng, trong cơ hình của các bạn và tự xa vắng sự động loạn một cách tự nhiên như vậy. Đâu có phải mê tín. Tự kiểm và không tin mình mới khai thác mình.

Các bạn đang nắm cái kỹ thuật tự khai thác và phá mê phá chấp, giải tỏa sự mê tín đã từ nhiều kiếp. Ngày nay chúng ta không còn mê tín và tu tự kiểm trong thực

triển từ giai đoạn một, từ ly từ tí chứ không có sự bê trễ. Không phải mê tín. Phá dẹp mê tín bằng một kỹ thuật thanh tịnh.

Người ngoài dòm mấy người đó ngồi nhắm mắt đó là mê tín. Không ! Nó đang khai thác, nó đang đào cái núi của nó để tìm lại hạt kim cương bất hoại trong nội thức của nó. Nó đang bỏ công làm việc cho nó ngày đêm và không có nuôi dưỡng lười biếng, khai trừ sự tăm tối và lười biếng ra khỏi tâm thân, đâu còn sự mê tín. Lúc nào cũng sáng suốt. Thấy nhắm mắt chớ tới gạt nó 5 đồng không được đâu, nó khó ở chỗ đó.

Những người nào tài cao, tu học giỏi điều khiển được 5 người Vô Vi thôi, tôi thấy cũng khó. Khó điều khiển, khó dụ nó theo. Khó ! Vì nó đã trở về với nó rồi. Nó khám phá khả năng sẵn có của chính nó và nó thấy quyền năng của nó là tha thứ và thương yêu, tương đồng với Đại Từ Bi bên trên, nếu nó thực hiện được, thì kể cả Ông Trời nó cũng chưa có tin, nó chỉ đi tới. Nếu sự thật gặp được nó mới chịu đánh lễ, còn u ơ nó không đánh lễ.

Làm sao tâm nó được xoa dịu, tâm nó được khởi thức, tâm nó cảm nhận đối phương là một, nó mới bằng lòng dẹp tự ái, nó mới quỳ xuống để lợi cho chính nó và trút rác cho đối phương. Nó là thẳng khôn nhứt thế giới không phải thẳng ngu. Người tu Vô Vi không còn mê tín, dẹp bỏ mê tín thật sự. Các bạn đang hành, các bạn có mê tín ai đâu.

Ông Tám nói gì thầy kệ ông chứ, tôi kiểm chứng thử đúng không? Có phải như vậy không? Mà lắm lúc bạn không bao giờ tin các bạn nữa. Khi các bạn ngồi, các bạn thấy này kia kia nọ, các bạn không tin, tầm bậy, chắc không đúng. Nếu các bạn tự tin như vậy đó là các bạn đâu có vô cùng. Các bạn tin nơi khả năng sẵn có của các bạn, phải đào luyện cho được, phải tìm ra thực chất của chính bạn. Thì lúc đó các bạn mới ứng vào siêu khoa học ở kỳ tới được, là không được mê tín. Nếu mê tín thì không bao giờ hưởng được cái nguyên ý của siêu khoa học ở tương lai. Khoa học huyền bí các bạn sẽ thấy. Đào đi rồi sẽ tìm ra.

Ngày nay khoa học đang tìm từ đáy biển cho đến núi cao, đất sâu để tìm vật này chất kia để phối hợp biến hóa để thấy rõ cái khả năng và sự thông minh đóng góp của con người vô cùng tận.

Ngày hôm nay khoa học đã nhìn nhận rằng chưa tới đích, vẫn tìm nữa. Ngày nay chúng ta tu học về Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp thì ngày nay chúng ta vẫn chưa tới đích đang trên con đường truy tầm chân lý và hiểu tất cả nguyên năng của loài người. Chính khối óc con người chứa đựng vạn linh khai triển vô cùng mà người chưa thanh tịnh chưa biết ứng dụng.

Cho nên, khép mình trở về thanh tịnh để tìm tàng kho báu của Thượng Đế đã dành sẵn cho chúng ta. Chúng ta không phải người mê tín. Đã thắp được đèn lòng là tự đi tự tiến và không có lệ thuộc bởi một ai. Nếu lệ thuộc mới kêu bằng, gọi là mê tín.

Cho nên, ông Tám đây là một bạn đạo mà thôi. Nhiều khi ông Tám nói không biết phải không ? Bạn nào cũng nghĩ như vậy. Vì luật của Vô Vi không cho tin nhưng mà luật của Vô Vi phải hành.

Chúng ta hành đạo không giành đạo và không đặt nặng sự mê tín mà làm hủy hoại uy tín của Đấng Cha Trời. Đấng Cha Trời xây dựng cho chúng ta để tiến và soi đèn cho người kế tiếp. Thắp đèn lồng và dẫn đường cho người kế tiếp.

Mà nếu chúng ta đặt nặng sự mê tín với Đấng Cha Trời là chúng ta đóng cửa bắt Thượng Đế làm việc cho ta. Đã cho chúng ta một lần một còn bắt Đấng Cha Trời tiếp tục làm việc cho chúng ta, té ra ta khôn hơn Ông Trời. Nhưng mà ngược lại chúng ta ngu và không bao giờ tiến ở trong tranh chấp vô lý và không phát triển được. Cho nên, chúng ta hiểu được điều này và chúng ta là người đào sâu để tìm chân lý trở về với thực chất.

Người tu Vô Vi không còn sự mê tín nữa, bằng lòng tháo gỡ những sự ngu muội của chính mình, liệng ra ngoài. Sự độc tài đẹp tan nó mà trở về với sự thanh nhẹ, hưởng cảnh thanh nhẹ đời đời tiến hóa thì không còn sự ngu muội nữa.

Các bạn đồng ý như vậy không ? Các bạn đang làm gì đây ? Đang khám phá đang tìm tòi khả năng của các bạn. Chớ các bạn không phải tìm tòi khả năng của ông Tám. Ông Tám cũng một thằng người như các bạn mà thôi và ông Tám đã dày công tu để tìm ra những gì

cống hiến với các bạn và các bạn tự tìm để cống hiến cho người khác. Đó là nhiệm vụ của mọi cá nhân.

06-07-1986 Đại Hội Vancouver, Canada

190- MINH CẢNH ĐÀI

Khi mà các bạn niệm Phật thấy râu chuối ở đây nó chạy rồi, niệm Nam Mô A Di Đà Phật râu chuối chạy lóng lánh sáng cũng như đèn Néon và có chữ vạn mở ngay chỗ ngực đây này, có chữ vạn ở chỗ này, nó chuyển chạy ở chỗ này. Thì chỗ đây là minh cảnh đài rồi các bạn muốn thấy gì dòm xuống đây thấy. Muốn thấy mặt mình cũng thấy, thấy cái mặt mình nó ra cỡ thế nào. Gục xuống là thấy rõ đang ngồi đó vậy thôi. Mà bây giờ những cái phần mà được ở trên cao dòm ở đây cũng thấy cái hình đó được.

Những người mà chưa thoát ra được thì khi mở minh cảnh đài cái ý dòm xuống chút thì thấy hình ở đây. Mà nhiều khi mình muốn thấy cái hình mình lấy cái tay này cũng dòm thấy cái hình. Vì cái này nó cũng là mình. Khi mà trong này khai thông rồi trong này nó cũng thông, mà dòm trong này thì thấy, thấy chuyện của mình.

12-06-1980 Montréal, Canada

191- MINH TÂM KIẾN TÁNH

Minh tâm kiến tánh là mình phải thấy rõ cái sự động loạn của mình kêu bằng minh tâm. Cái tâm của mình không phải eo hẹp nhưng mà người thế gian đem gom trong cái chỗ eo hẹp, đi theo những sự động loạn tưởng là tâm của mình. Còn bây giờ tu mà mở cái bộ đầu lên hòa hợp với Càn Khôn Vũ Trụ thì con người nó thanh thản và thấy nó sống ở trong cái vô cùng tận rộng lớn, thì nó đâu có chấp một ai. Khi nó không chấp nó mới thấy tâm, mà còn chấp là không còn tâm.

Kiến tánh là thấy rõ sự sai lầm từ giờ phút của nó. Chính nó tạo cho nó, khi mà nó thấy được cái tánh rồi thì nó mới quyết định được khứ trước lưu thanh, không còn những cái tánh eo hẹp, không còn những cái sự ngoan cố, không còn sự tự kiêu và không bao giờ cho mình là đúng mới nó mới thấy tánh. Còn cho nó là đúng chưa thấy tánh nữa. Bởi vì sự đúng của loài người, con người ở thế gian là chuyện sai của thiên đàng. Nhớ cái câu đó.

Cho nên, nhiều khi chúng ta quyết định một cái gì cũng phải chê chúng ta chưa đúng. Bây giờ một cái bộ phận chỉ huy của một tổng thống ở trên thế giới này quyết định một cái việc là qua biết bao nhiêu cố vấn, nhưng mà vẫn sai. Rồi chúng ta làm sao làm đúng được? Thì chúng ta phải chấp nhận rằng sai mới sửa sai, hiểu được sự sai chúng ta chúng ta mới kiến tánh. Kiến tánh mới là sửa cho tánh tiến hóa mới đạt tới thanh tịnh, chớ đừng cho chúng ta đúng. Người tu

càng tu càng thấy mình sai mới là người tu. Mà tu cho mình là đúng không bao giờ được, bị lầm lạc mà thôi.

Cho nên, không có nên cũng cố cái đạo giáo, tôn giáo, đường lối tu hành là đời đời. Nhưng mà con phải tiến tới sự đời đời để sửa mình và hòa hợp với cộng đồng tôn giáo sẵn có của Đấng Cha Trời đã ban. Chớ đừng nói tôi giữ cái đạo của tôi như vậy là tôi sai, bởi vì thời cơ không phải. Giờ phút nóng, tánh tình con người khác, giờ phút bớt nóng chút thì tánh tình cũng khác, mà giờ phút lạnh thì tánh tình con người khác. Nó có khác ở trong đó nhưng mà không hiểu. Khi mà cô cảm giác khỏe nói lời nói nó cũng vui chút, mà cảm giác bực cái lời nói nó cũng khác chút.

19-01-1980 Montréal, Canada

Minh tâm kiến tánh là khi chúng ta tu rồi, cái thức bị đụng chạm nhiều chúng ta thấy cái thức ta sáng suốt, thấy cái tâm chúng ta càng ngày càng bao la tha thứ hơn thay vì chúng ta chấp, tức, giận, hờn, buồn. Bây giờ hết rồi thì lúc đó chúng ta mới thấy, thấy rõ cái tánh, thấy rõ cái tánh chậm lụt, cái tánh tối tăm, cái tánh lười biếng, cái tánh trì trệ vì nó mà làm cho tâm bấn loạn. Cho nên, chúng ta phải xây dựng luôn cái tánh.

Minh tâm rồi phải kiến tánh, mà kiến tánh thì phải xây dựng cho cái tánh rồi mới thấy cái trọng trách càng ngày càng nhiều đối với Chủ Nhân Ông. Thì khi Chủ Nhân Ông mà hiểu được cái trọng trách đó mới thương Cha Trời nhiều hơn, thương Đấng Tạo Hóa nhiều hơn.

12-06-1980 Montréal, Canada

192- MỞ BỘ ĐẦU

Mở bộ đầu là trước hết khi các bạn tu thiền nó giựt cơ thể. Thất Tùng La Võng nó mở lần lần nó run, nó rẩy, nó này kia kia nọ mà cảm thấy khỏe. Và từ cái khỏe đó nó mới trụ ngay trên đỉnh đầu. Do ý chí tu học giải thoát của hành giả, thì từ đó nó mới rút đi lên. Nó rút đi lên rồi có người nghe nổ, sáng, bể đi, nghe một tiếng ùng, động, đủ thứ hết. Thì lúc đó cái trước nó tan biến mất.

Giai đoạn đầu nhiều người đi giữa đường thấy văng cái óc ta một miếng văng ra đi. Nhưng mà rờ lại còn nguyên. Là nó đã giải cái trước, khai thông cái tâm điển trước. Lúc đó mới là nhắm con mắt thấy ánh sáng.

Thấy ánh sáng là bộ đầu bắt đầu khai rồi. Lúc đó lại thích ngồi nhắm mắt trong bóng tối để thấy ánh sáng, thấy những cảnh trước mắt chúng ta. Nó phải đi từ giai đoạn một nó mới mở bộ đầu.

M

Mở bộ đầu là bộ đầu về phần điển quang, chớ không phải bộ đầu bằng xương bằng thịt này bẻ ra, mở tét ra cái đó không có, về điển quang. Mình thấy luồng điển trung tim bộ đầu thẳng tuốt lên trung tâm sinh lực Càn Khôn Vũ Trụ, chuyển bên nào thì thấy cảnh bên đó, thấy những kiến trúc tân kỳ ở bên trên. Mới chứng minh là bộ đầu ta mở bằng điển giới.

06-07-1986 Đại Hội Vancouver, Canada

193- MỞ TÂM

Mở tâm là bây giờ đã có đường lối cho các con học về mở tâm. Niệm Nam Mô A Di Đà Phật qui nhứt nó mới mở tâm. Trong gia đình ba người mà mỗi người một chuyện nó chống với nhau, cái cửa cũng mở không được.

Mà con niệm Phật thượng trung hạ qui nhứt là đi tới chỗ mở tâm. Phải Niệm, Thường Niệm, Vô Biệt Niệm lúc đó là kê bằng lúc mở tâm. Ai nói gì con cũng thấy cái hậu quả của sự việc đó, thấy tức khắc trước mắt mình, kê bằng mở tâm. Còn nếu nó còn phân tán ba giới chưa qui nhứt, chưa hợp tác với nhau là kê bằng đóng tâm, không có mở tâm.

Cho nên, bây giờ đã có một cái đường lối để cho các con tu niệm Nam Mô A Di Đà Phật mà chính Thầy đã hành và đã đạt và đã truyền cảm cho ba giới không phải nhân gian, kể cả địa ngục Thầy cũng đã thử rồi,

để cho họ có cơ hội thoát ra. Thành ra bây giờ mới đem lại cho tất cả mọi người lấy đó làm của báu, lấy đó làm một hành trang tiến hóa tới vô cùng. Là cái cơ qui nhứt trong tam giới trong của cái Tiểu Thiên Địa này. Qui nhứt rồi mới biết giá trị của Trời Phật thì lúc đó mới mở tâm. Bây giờ con đang trên đường qui nhứt nội tâm. Lo trì niệm Phật.

02-10-1986 Khóa 3 Thiền Viện Qui Thức, Pháp

194- MÔ NI CHÂU, THÁNH THAI

Phát Mô Ni Châu là khi mà chúng ta tập trung ở đây, Soi Hồn ở đây, tập trung ngay chỗ chân mày này (trung tâm giữa 2 chân mày), nó mới xuất một điểm sáng đi ra, có chút xíu thôi. Mình thấy ít nhưng mà tới đó dày công nó mới xoay ra được và sau cái tê tê nặng nặng ngay chỗ chân mày này nó nặng trĩ, nặng trĩ, nặng trĩ, nặng trĩ, nó chuyển mạnh nó mới kết tinh thành một cái điểm đó nó xuất ra. Bàn đầu thì thấy đỏ, rồi sau lần lần lần lần nó thay đổi màu vàng, rồi màu tím, màu xanh để nó luyện nó cho mình biết cái màu này là cái tánh anh như thế này, tâm anh buồn hay là anh vui. Anh đi tới triết giới hay là anh đi tới cái gì.

Ở trong đó nó sẽ chuyển ra cho mình thấy cái màu. Cái màu vàng đó nó vẫn còn lo âu. Cái màu tím nó càng sâu, còn buồn. Màu đỏ là cái tánh nó cũng còn ác ý. Cái màu thanh dịu da trời nó đi tới cái triết giới. Triết

M

giới là thích nói về cái con đường tu khai mở, nó không thích cái chuyện ác ôn nữa.

Rồi lần lần nó bay ra khỏi cái thể xác đi tới đâu nó hiểu tới đó, kêu bằng Mô Ni Châu. Mô Ni Châu là thánh thai đó. Nó đi tới đâu nó hiểu tới đó, rồi lần lần nó ở, nó trụ ở trên đó đi lên đi xuống quen rồi nó biến thành mắt mũi tay chân. Còn trước kia chúng ta giáng sanh vào một vòng tròn máu thôi, rồi phân ra âm dương, rồi phân ra mắt mũi tai miệng, tay chân thành ra con người ở ngày nay. Rồi bây giờ chúng ta trở về cũng phải làm cái bổn đó. Cái vòng đó phải trở về đó rồi mới ở trên đó quen rồi mới lập lại một cái thánh thai. Nó lên nó cũng hình hài nhưng mà nó nhỏ cũng như bé bé (em bé) vậy thôi không có lớn, không có lớn gồ ghề như cái thể xác ở đây. Nếu gồ ghề như thể xác đây không có đi đứng được ở bên trên. Lên đến bên trên thì nó không có lớn được nữa, nó rất nhỏ. Mà xuống chừng nào nó thấy lớn chừng nấy.

Cho nên, chúng ta xuống từng số thấp thì con ma con quỷ thấy cũng kính nể lắm. Cho nên, các bạn đi ra khỏi thể xác rồi trở về thể xác thì các bạn đi nhập vô trong bộ đầu rồi đi xuống từ từng, từ từng, từ từng trong thể xác thì chúng nó phải quỳ hết. Vì nó thấy mình lớn lắm, nó phải quỳ nó đánh lễ hết, cũng như một vị Phật giáng xuống trần gian, bước vào trong cái thể xác. Lâu lâu mình cũng phải đi một vòng quanh trong cái Tiểu Thiên Địa này.

12-06-1980 Montréal, Canada

195- NIỆM, THƯỜNG NIỆM, VÔ BIỆT NIỆM

Niệm, Thường Niệm, Vô Biệt Niệm, chúng ta bây giờ bắt đầu ta niệm Nam Mô A Di Đà Phật rồi Thường Niệm.

Rồi không niệm cái gì hơn cái đó nữa là chỉ nhớ. Vô Biệt Niệm không có niệm chuyện khác nữa, nhưng mà chỉ nhớ Nam Mô A Di Đà Phật, là nhớ sự sáng suốt. Nó Thường Niệm rồi nó Vô Biệt Niệm đâu có niệm chuyện khác được chỉ có cái đó mà thôi. Không có niệm chuyện khác ngoài cái đó nữa. Nó khai mở vậy đó, thì nó không có lầm lạc và không có vọng động. Còn nếu mà niệm cái này niệm cái kia niệm cái nọ nó vọng động.

17-01-1980 Montréal, Canada

N

196- NIẾT BÀN

Cái Niết Bàn đó là nó cũng là một nơi không không gian không thời gian. Nơi đó là nơi thanh tịnh, không phải là một cái nơi động loạn. Mà người tu mà đạt tới Niết Bàn là tư tưởng quân bình. Tư tưởng quân bình và thấy rõ mọi trạng thái từ hư không chuyển giải thì nó mới là tâm tư tại Niết Bàn. Nhưng mà nó phải có một cái chức vị ở trên Niết Bàn, nó tới Niết Bàn.

Bởi vì cái bộ đầu nó rút thẳng lên trên đó hư không quân bình thanh điển rồi, thì ở dưới này nó mới được an nhiên tự tại, nó mới ổn định. Rồi từ đó mới thấy rõ rằng Niết Bàn là nơi thanh giới mà thôi. Đạt được Niết Bàn ngay khi nó đang sống, nếu mà tu đúng theo Vô Vi thì cái luồng điển mình không còn tại bản thể nữa mà chỉ rút đi lên luôn luôn. Giờ phút nào cũng trực chuyển tới thanh, trực chuyển tới thanh, luôn luôn giờ phút nào cũng đi lên.

17-01-1980 Montréal, Canada

197- NHÂN DUYÊN

Nhân là, tất cả chúng sanh là nhân. Cái nhân là trồng cái giống này nó lên cái trái kia. Nếu mà con trồng cái giống ngọt thì nó ra trái ngọt, mà trồng giống chua nó ra trái chua. Cho nên, con ở ác thì rốt cuộc kết quả kiếp sau con gánh cái ác. Ta vừa dạy đạo do nhân, mà cái nhân từ mình tốt thì sau này mình trở lại làm người cũng ở trong cái gia đình tốt và có cơ hội tu học hơn.

Cái nhân là cái khởi điểm. Khởi điểm xấu gặt hái xấu, khởi điểm tốt gặt hái tốt.

Cái duyên là tự nhiên và hồn nhiên nó xảy đến. Cũng như cô gái khi không đi ra đường đó, bao nhiêu triệu thanh niên mà chỉ thích có ông đó. Mà nhất định về mà không có gả cho ông đó nó tự tử. Phải cái hồn

nhiên và tự nhiên nó mới tạo cái duyên. Cái nhân duyên do trong cái hồn nhiên và tự nhiên tạo thành.

Cho nên, người ta không biết, tôi không biết về cha mẹ tra tấn hỏi tại sao mà yêu thằng đó ? Không biết. Bây giờ tôi phải lấy ông đó. Nó không biết, nó không biết, cái duyên đó. Mà cái duyên nó nằm ở đâu ? Nó luôn nó ẩn ở phía bên (óc) tay mặt, mà người thường không thấy. Cho nên, cái Pháp Soi Hồn này nó mở ra nó trụ ở đây (trung tâm giữa 2 chân mày). Nó cũng có duyên, người tu đạo cũng có duyên vậy, thấy cái cũng thích, cũng thích cô đó. Nhưng mà người nó có làm Pháp Soi Hồn rồi nó tới gần một thời gian, nó không thích. Vì nó chỉ biết qui hội hai cái lực lượng, cái tả cái hữu, cái âm cái dương. Hai cái nó hòa hợp là một rồi, nó không cần thiết.

Cái duyên là để hỗ trợ cho nó tiến tới một bước và ổn định tâm hồn. Như cô gái, cậu trai chưa có vợ mà cưới vợ rồi cái tâm nó ổn định. Mà người tu mà nó Soi Hồn rồi, hai cái luồng điện này nó qui hội rồi, tâm nó cũng ổn định. Thành ra, nó tu đúng mức, nó không có cần lấy vợ nhưng mà nó vui, nó sống ở trong cái hạnh tốt, từ bi, cởi mở.

Nhiều người không hiểu. Khi không tôi đi ra tôi nhìn cô đó nhất định là mấy cũng cưới. Bây giờ má có chữ tôi cũng lấy. Nó nhất định vậy à, từ ở đây (óc bên phải) nó ra mà. Duyên từ tiền kiếp mà, sắp đặt từ tiền kiếp tới bây giờ gặp. Gặp rồi ở chung với nhau cãi lộn, cãi lộn mới thức tâm, thức tâm mới tìm đường tu. Lúc đó

N

mới thương nhau, bạn đạo ở thế gian học hỏi và tiến hóa.

05-02-1989 San Diego, Hoa Kỳ

198- NHÂN THÂN NAN ĐẮC, PHÁP NAN NGỘ

Khổ lắm, khổ lắm, nhiều khổ lắm mới được làm con người, chứ không phải dễ dãi được làm con người. Mà làm con người là cơ hội cuối cùng, có thể trở nên con quý, có thể trở nên con ma và có thể trở nên Thần, Tiên, Thánh, Phật, theo cái chiều hướng ý chí xây dựng của mình.

Cho nên, nhân thân nan đắc, pháp nan ngộ. Xác con người khó tìm, pháp khó ngộ lắm. Ngày hôm nay, tôi được nhờ cái pháp này và tôi có một sự thanh tịnh sáng suốt, tôi muốn cống hiến cho mọi người, trong cái tinh thần huynh đệ trao đổi lẫn nhau, chứ không có vụ mà nói làm thầy người ta.

05-02-1989 San Diego, Hoa Kỳ

199- NGHIÊM LUẬT

Nghiêm luật là một luồng điển sáng của Đại Bi ban chiếu xuống thế gian. Nếu mà chúng ta không có thanh tịnh, không có thanh diệu hướng về đó thì

không bao giờ chúng ta có thể tiến lên được. Thanh diệu bên trên ban chiếu là nghiêm luật, mà nếu chúng ta không có thanh tịnh và thanh sạch không bao giờ chúng ta có cơ hội hội tụ với luồng điện của Đại Bi mà khai tâm mở trí.

19-02-1998 Khóa Sống Chung Thonon, Pháp

200- NGŨ SẮC NGŨ QUANG, HUYỀN SẮC HUYỀN QUANG

Ngũ sắc ở trong mình nó có ngũ sắc. Cái phổi là màu vàng, cái gan là màu xanh, cái tim là màu đỏ, cái bao tử là màu đen, cái thủy, cái thận là màu trắng, ví dụ như vậy. Năm cái sắc đó nó biến chuyển ra thành ra ngũ quang. Khi mà nó trụ, chuyển ra thì mới thấy cái màu sắc nó thay đổi.

Huyền sắc huyền quang, trong cái biến chuyển kia nó sẽ biến chuyển tới nữa. Cho nên, làm cho thanh nhẹ vô cùng. Trong lúc mình ngồi mà lâng lâng thấy, bàn đầu thấy màu xanh màu vàng màu đỏ màu tím anh thấy, cũng như anh đã thấy rồi. Mà cái đó sau này nó không còn nữa và nó sẽ ra cái Mô Ni Châu nó chuyển. Nó chuyển nó chạy chạy chạy, ngũ sắc ngũ quang, huyền sắc huyền quang là nó đi.

Huyền quang là tự nó đi rồi, tự nó đi ra rồi. Từ cái đi ra đó nó mới thành ra hình thể, rồi nó đi học đạo, rồi nó trở về hư không.

Hư không là đại định là không còn màu sắc nữa. Lúc đó người ta, trình độ nào muốn dòm nó thì nó có màu sắc xuất hiện cho trình độ đó mà thôi. Nó không có màu sắc qui định như hồi xưa. Như chúng ở thế gian này có màu sắc qui định, rồi chúng ta vượt qua khỏi rồi không có nữa.

Rồi đi tới Hư Không Đại Định là ai dòm thấy cái sắc nào thấy sắc nấy, mà cảnh nào thì ngộ cảnh nấy, cái ý họ, trình độ nào họ được thưởng thức theo cái trình độ đó. Cho nên, ngũ sắc ngũ quang, huyền sắc huyền quang mới nhập vô đại định được.

02-08-1981 Inglewood, Hoa Kỳ

201- NGŨ UẨN GIAI KHÔNG

Cũng như tôi hồi nãy tôi nói anh, ngũ uẩn nó phải tu về giai không nó mới có. Bộ trí, cặp mắt, lỗ mũi, miệng, tai, mắt, không nó mới hòa thanh, thanh mới rút lên. Còn cặp mắt của nó còn dòm cái đó nó cho là quan trọng, phân cách. Người cho đó là quan trọng, nghe cho đó là quan trọng, nói cho đó là quan trọng còn phân cách năm giới thì nó bị kẹt, là nó đi xuống. Mà tu tới thanh nhẹ trong mê có tỉnh thì nó rút đi lên, không còn sự phân cách nữa nó mới là thanh.

Nói rất dễ hiểu, mà hành rồi lần lần nó mở mới thấy rõ là ngũ uẩn giai không. Tôi ngồi tôi thiền hình như tôi không có cái đầu. Anh không có cái đầu anh mới

thấy anh đi chớ. Anh còn giữ cái đầu này anh làm sao anh đi ? Kẹt ở trong cái đó rồi. Anh ngồi trong mê có tỉnh như không có cái đầu, nó mới đi được.

Cho nên, người ta nói rằng ngũ uẩn giai không. Năm bộ phận này nó tạo ra những sự uẩn khúc của nội tâm. Nhưng mà anh tu anh giải, anh có Soi Hồn, anh có Pháp Luân anh ra, thì ngũ uẩn giai không, đều là không. Nhưng mà mình rút nó vô thành ra nó có. Nó giai không nó mới thành ra không có. Còn nếu mà anh không làm anh nói thành ra có. Càng ngày càng ràng buộc thêm, cột thêm vô trong đó thôi. Mắt thấy cũng cột, mà tai nghe cũng cột, mũi ngửi cũng cột, lưỡi nếm cũng cột, mà trí tưởng cũng cột. Năm cái đó cột rồi đi đâu có được, thành ra không tiến nổi.

Còn mình tu ở đây mình giải đây lần lần nó phải đi tới giai không, không còn nữa. Thì lúc đó, nó không có cái gì trở ngại thì mình đi chớ. Nhẹ rồi là đi chớ gì nữa. Hỏi chớ chừng nào tôi xuất hồn ? Bây giờ, tôi làm cho tôi nhẹ thì tôi mới đi chớ, tôi không nhẹ làm sao tôi đi. Và anh xuất hồn anh ngồi anh tưởng tượng anh xuất hồn được không ? Làm sao được. Không được ! Xuất hồn là xuất hồn, là đi ra mà, xuất là đi ra mà.

Phải tu đến ngũ uẩn giai không là vậy. Nhiều người người ta ngồi 2, 3 tiếng đồng hồ người ta kể đâu có 5, 10 phút à. Tôi mới ngồi có chút sao tôi thức tỉnh lạ quá, nhưng mà dòm đồng hồ mấy tiếng rồi. Anh tưởng là cái điện nó được Bề Trên rút rồi, bởi cái thanh điện nó trụ thì cái thanh với cái thanh nó rút đi lên. Thành ra

nó ngồi mấy tiếng đồng hồ nó đâu có thấy mệt, mới 15 phút. Nghĩa là mở mắt nói : "Trời ơi sao mà mới có mười mấy phút mà thức dậy chi ?". Dòm lại đã 3 tiếng đồng hồ. Rồi khi mà anh ngũ uẩn giai không rồi, một việc gì mà người ta muốn hỏi anh, rủ đỏi rồi đó, không có làm gì ăn được, làm thầy bói. Người ta hỏi việc gì anh nheo con mắt thì anh thấy tất cả cảnh nó hiện ra trước mắt, nheo bên này cũng hiểu, nheo bên này cũng hiểu, đi tới vậy. Nheo một cái biết việc đó rồi, rồi mình "convoquer" (triệu đến) cái vía đó nó tới nó báo cáo, mình nói ra thôi.

02-01-1980 Montréal, Canada

Ngũ uẩn giai không như tôi nói nghĩa là ở dưới này có ngũ tạng, có ngũ hành. Còn bên trên là chủ trương của bên trên, sự thanh nhẹ của ngũ tạng, ngũ hành ở bên trên thì nó biến hóa vô cùng được kêu bằng giai không, nó nhẹ tới vậy đó. Cho nên, người mà đi ra được thì trong nháy mắt người ta tới nơi, nó nhờ cái ngũ uẩn giai không nó mới đi dễ dãi. Còn nó ôm ngũ tạng tràn trặc như thế gian thì lâu lắm, nói chuyện cũng lâu, làm việc cũng lâu, cái gì cũng lâu hết.

Ngũ uẩn là trên bộ đầu mình, ngũ uẩn, nó hóa thành ngũ uẩn. Ngũ uẩn cái đó nó cũng từ chủ trương của ngũ tạng và ngũ hành của cơ thể, cũng như bộ đầu, cặp mắt, cặp tai, cái miệng, lỗ mũi là ngũ uẩn, nhưng mà

đi lên trên nó là giai không. Cho nên, khi ngồi thiền chúng ta ngồi thiền cũng như mất cả cái đầu. Ngũ uẩn giai không không còn cái đầu nữa. Nó là chủ trương của bề dưới nhưng mà nó hòa hợp với Càn Khôn Vũ Trụ nó thành ra giai không.

19-01-1980 Montréal, Canada

Làm Pháp Luân để cho ngũ tạng khai thông, làm Pháp Luân vô bàn đầu mình hít thì muốn đem lên đầy ngực tung lên bộ đầu rất khó khăn. Mà bây giờ càng ngày càng thông, mình hít vô mình muốn chuyển đi đâu, chuyển ra tay nó ra tay, mà xuống chân nó xuống chân. Mình điều khiển được ngũ hành trong bản thể này nó mới đi tới cái ngũ uẩn giai không là khi các bạn ngồi như thế này quên tất cả cái đầu. Cái đầu nó đại diện cho ngũ tạng, cái bộ óc, cặp mắt, lỗ mũi, cái miệng, cặp tai. Nó đại diện ngũ tạng, mà nó thanh nhẹ tới kêu bằng giai không, là không còn cái bộ đầu nữa. Thì lúc đó chúng ta ngồi thấy sung sướng, ngồi đêm tới sáng không có nghĩa lý gì đâu, nhẹ quá, sung sướng quá kêu bằng ngũ uẩn giai không.

12-06-1980 Montréal, Canada

202- NGUYỄN LÝ ÂM DƯƠNG

Kỳ thật chúng ta muốn tìm cái gốc âm dương ngay sự hiện diện của thể xác của con người là đại diện cả Càn Khôn Vũ Trụ. Chúng ta đã phân tách rõ ràng và đã nghe rất nhiều. Đàn bà nữ giới bên ngoài là luồng điển dương, bên trong là luồng điển âm. Mà nếu bên ngoài mà gia tăng luồng điển dương đó thì con người nó trở nên nhõng nhẽo. Đánh phẩn thoa son đủ chuyện, nhõng nhẽo nói chuyện nhõng nhẽo hết sức vì nó muốn thu hút cái điển âm ở bên kia, của bên ngoài.

Cho nên, nam nữ gặp nhau ở thế gian, người nam luôn luôn thấy sự mềm dịu và nhõng nhẽo mà chạy theo. Rồi quý lạ cho được, cưới cho được. Về nhà nó lại bớt dương khí đi, nó lại trở nên điều hòa quân bình nó không thềm ngó nghĩ tới nữa, chàng giận. Thì chúng ta thấy cái định luật âm dương nó lôi cuốn với nhau trong cả Càn Khôn Vũ Trụ qua qua lại lại không dứt khoát, rồi tạo khổ cho nhau.

Cho nên, nam mới thức tâm : “Tôi nói thiệt với bà, không có mái tóc bà chắc gì tôi cưới bà đâu”. Lúc đó đổ thừa tới mái tóc. Ngày nay gặp tới bà bà cãi lung tung, tôi nhức đầu, tôi không muốn nghe, nửa đêm tôi không muốn nghe tiếng nói của bà nữa. Có như vậy không ? Có. Chịu không nổi.

Nó như ve kêu, mà trước khi tôi yêu bà thì tôi không nghe được tiếng bà là tôi ngủ không được. Âm dương loanh quanh. Mình thấy rõ không ?

Cho nên, càng ngày càng tìm chân lý mà không ra chân lý. Tức, buông bỏ, giận hờn, xa cách. Bỏ vợ rồi mới buồn. Hồi nào mình đi cầu cận mà ngày nay mình bỏ sao nó nhớ hoài. Hồi ra tòa mình ký một cái thiệt mạnh, mà bây giờ sao nó nhớ hoài. Cho thấy cái sự liên hệ của âm dương nó lằng quăng suốt đời của con người, suốt kiếp con người. Nhưng mà đâm ra mới đi tìm chân lý.

Tại sao ? Tại sao ? Tại sao ? Tôi ghét bà, tôi ký bà , tôi bỏ bà, tôi bỏ con bà mà tôi nhớ bà hoài, tại sao ? Chúng ta đang sống trong luật Trời mà không thấy. Không thấy cái ông Tơ bà Nguyệt ở bên trên đang nắm cái quyền đó. Xoáy một chút dưới này nhớ nhưng vô cùng, mà xoáy một chút thì dưới này cái lộn tung bùng.

Cho nên, chúng ta mới truy tầm chân lý, truy tầm cái nguồn gốc, tại sao ? Tại sao tôi yêu người này mà không yêu người kia ? Tôi mới coi tuồng, tuồng hát là tôi mua bông về dâng cho cô đào rồi mà cái ông chồng cô lại bỏ cô, mà tại sao tôi thương cô ? Cái kỳ vậy.

Cho nên, Bát Tiên làm việc không ngừng nghỉ, để dẫn tiến tâm linh, đụng chạm và tự thức. Lúc đó âm ra âm, dương ra dương, tìm con đường tu học cải tiến và để tìm nguồn gốc và không bị hoại nát nữa, không bị hư hao như cảnh chúng ta. Âm ở thế gian rờ được mó được là âm. Dương là nằm ngay trong thức thăng hoa giải quyết nhanh chóng, đó là phần dương. Phần âm là phần nào cũng rờ mó được là âm.

Cho nên, chúng ta tu, càng tu chúng ta mới càng cảm thấy cái thể xác này tràn đầy âm khí. Bây giờ phải xây dựng cho nó tiến hóa, khai mở cho nó thuần âm. Thuần âm là bất động. Thì các bạn đang tu đây là giải tiến phần âm cho nó thuần âm cho nó bất động rồi nhiên hậu mới thừa tiếp thanh giới là điển giới ở bên trên đó là dương khí.

Mà đạt tới dương khí rồi thì âm tiến tới dương, thì dương thuần dương mới thành đạo và hiểu đạo, mới đạt tới quân bình. Muốn quân bình, muốn hiểu đạo là phải thân ngoại thân.

Trước kia chúng ta giáng lâm xuống thế gian bị âm khí trong cái thể xác hút phần hồn giam hãm trong con tim. Bây giờ chúng ta thoát ra là thân ngoại thân. Chúng ta mới thấy rõ thuần âm chỗ nào, thuần dương chỗ nào. Cơ thể được điều hòa nhâm đốc tương thông. Nó không còn động nữa thì thân ngoại thân mới dứt thất tình lục dục.

Thấy được nguyên căn nguồn cội của mọi sự việc từ đâu đến, kết tụ trong thể xác này, từ trong một cộng đồng nào mà ngày nay chúng ta mới thành hình. Từ đó chúng ta khai thác ra. Té ra nhiều kiếp luân hồi tại thế để dự chiến, đã làm thầy, đã làm con heo, đã làm con thú, đã làm cây cỏ. Từ mọi trạng thái kết thành một con người trong cái nguyên lý của âm dương thực hành tại thế, trong nguyên lý sanh khắc mà làm việc hàng ngày. Các bạn đang làm việc trong nguyên lý sanh khắc chớ không có gì hết. Tôi thiếu tiền, tôi đi

kiếm tiền. Có tiền nhiều tôi đi chơi. Phải sanh khác không ?

Mà cứ làm bao nhiêu công chuyện đó để thức tâm như ngày nay chúng ta khép mình vào tu rồi làm cho cộng đồng Tiểu Thiên Địa này càng ngày càng mở trở lại trật tự, đó kêu là quân bình. Trật tự rồi thấy ta với Càn Khôn Vũ Trụ là một, không còn hai nữa. Lúc đó "Biển cho lặng mình châu mới phát, lòng cho riêng mới gọi là thần". Ngồi đó thanh tịnh, ra vô dễ dãi mới nhận thức đây là Tiểu Thiên Địa nơi ta trú ngụ. Ta có trách nhiệm xây dựng cho nó biến thành một Xá Vệ Quốc trật tự của Trời Phật.

Thực hiện tình thương và đạo đức để khai mở tâm trí sẵn có của chính chúng ta thì không còn sự động. Khi không còn sự động nhờ cái gì ? Nhờ sự quán thông. Thanh tịnh sáng suốt mới quán thông, quán thông mới không động, không động mới dứt thất tình lục dục.

Cho nên, trên đường các bạn đang đi còn dính líu trong thất tình lục dục, còn khoe màu sắc với thế gian. Ai không muốn đẹp ? Ai không muốn tươi ? Ai không muốn gia tăng bên ngoài ? Là lẽ giáo. Đó do cái nhõng nhẽ đó mà nó sanh duyên. Duyên là nghiệp, khổ tại thế, trói buộc, giam hãm.

Cho nên, ngày hôm nay chúng ta thức tâm không phải buông bỏ, thức tâm tu lập lại quân bình để quán thông. Tự thức xây dựng đóng góp cho cả Càn Khôn

Vũ Trụ, ý chí vĩ đại làm một việc cho tất cả mọi việc ở tương lai. Các bạn thành người khác sẽ thành. Từ nguyên lý âm dương trụ hóa tới không không đại định ở tương lai. Đường đi của Vô Vi là bao nhiêu đó. Nhưng không có âm dương thì không bao giờ đi tìm đạo. Nhờ âm dương mới có đạo.

Cho nên, mọi người đều có gia cang, đều có sự lũng củng, đều có sự kích động. Chúng ta lấy oán làm ân, tự thức tu tiến tự giải thì cái nguyên lý âm dương rất đẹp, rất tốt và không bao giờ chúng ta bỏ âm dương và thường độ âm dương, dẫn tiến, tiến hóa. Khi các bạn lên đến trung tim bộ đầu rồi thoát qua khỏi nguyên lý của âm dương thì mỗi đêm hành đạo, học đạo và dẫn tiến Lục Căn Lục Trần cũng trong khối âm dương tiến hóa vô cùng, đồng đi đồng hành với các bạn. Thì không bao giờ các bạn còn than thở thất nghiệp nữa. Nghiệp trong tâm lo giải đâu còn thất nghiệp, tu ngày tu đêm.

06-07-1986 Đại Hội Vancouver, Canada

203- NHƯ LAI BỔN TÁNH

Như Lai bản tánh là một ánh sáng mà thôi. Cho nên, khi mà các bạn sanh đẻ một đứa con ra, người mẹ chịu đầy đau khổ mới lọt lòng mẹ được. Mà khi lọt lòng mẹ rồi tắm rửa tươi sáng hưởng dương khí, dưỡng khí của Trời Đất tự nó lớn lên. Nó lớn lên là cái duyên điển của Trời Đất, chúng ta quý thương nó. Khổ nhưng mà vui. Mẹ đối diện với một đứa con thơ ngây như vậy lo

lắng cho con, thương yêu con, âu yếm với con trong giây phút khổ cực.

Cho nên, tình mẹ con không có ai có thể dứt được. Cái đó là thiên tính, chứng minh là con người có thiên tính rõ ràng. Nói tới thiên tính ai cũng cảm thức được sự cảm động của Trời Đất mà tu.

Cho nên, chúng ta hiểu được ánh sáng chúng ta mới tiến tới vô sanh được, Như Lai. Như Lai của các bạn là ánh sáng. Cho nên, các bạn để tự nhiên nhịn nhục, thăng hoa tu nó cũng tiến. Như Lai là quan trọng.

Luồng điển của Thượng Đế ân ban xuống thế gian để phục vụ quần sanh và tiến hóa. Ngày hôm nay, Vô Vi là phục vụ quần sanh để tiến hóa, chớ không phải kích động phá người ta mà mình được cái gì. Bạn thử phá gia đình một chút thôi, gây gỗ một chút thôi cả đêm các bạn không ngủ được. Mà bạn còn mưu mô hại một số người là triền miên đau khổ, bệnh đủ thứ bệnh sẽ xảy đến.

Cho nên, người tu Vô Vi nó có đường hướng, sửa mình đầu óc sáng suốt phục vụ xác thân, ảnh hưởng người trần gian. Đó là nhiệm vụ của người Vô Vi. Tu mới có cơ hội ảnh hưởng. Trước kia có nhiều người bạn tự tu thôi ngày nay ảnh hưởng được cha mẹ, anh em tu. Đó là do cái hạnh đức của mình, tiến hóa tới thanh tịnh và sáng suốt. Trong nhịn nhục mới tận độ quần sanh ở xung quanh chúng ta.

28-12-1996 Đại Hội Bangkok, Thái Lan

204- PHÁP

Lý luận đảo điên nan đặc pháp, nói đi nói lại hoài rốt cuộc cũng không biết pháp là cái gì ? Pháp là khứ giả, là cái luồng điện mình xuất phát ra tiến lên trên mới kêu bằng pháp. Còn mình cứ lưu lại làm sao tiến được ?

01-06-1974 Saigon

205- PHÁP ĐÀI

Pháp đài là sự thanh tịnh chứ đâu có gì. Pháp đài là quân bình và thanh tịnh. Khi mà con quân bình và thanh tịnh cái gì nó vừa tới với mình là mình đem vô lọc liền, mình hiểu liền trong một tích tắc ở ngay chỗ này.

Pháp đài là cái chỗ quân bình, cũng như là cái Minh Cảnh Đài. Nó cũng như cái miếng kiếng ngay trước ngực. Cho nên, những người người ta tu cao người ta không cần ngó mặt mình, mình nói người ta chỉ ngó xuống, người ta dòm người ta tình cảnh của mình mà thôi. Cũng như nhiều người phù thủy mà họ dòm trong một cái chậu nước họ dòm, đó là cái sự phẳng lặng quân bình, kêu bằng pháp đài.

31-12-1982 Paris, Pháp

P

206- PHÚC ĐIỀN

Phúc điền là quân bình, sáng suốt mới có chỗ, có chân đứng kê bằng phúc điền.

17-07-2000 Đại Hội Prague, Tiệp Khắc

207- PHƯỚC HUỆ SONG TU

Nếu phước huệ song tu thì tốt, ta tu phước huệ thì khác. Nói về tu, phước là tôi gặp ai hoạn nạn đau khổ tôi giúp. Huệ là tôi lo tôi tìm nguyên căn nguồn cội của tôi, thấy nguyên lai bốn tánh của chính tôi, thấy sự sai lầm của chính tôi kê bằng huệ.

Còn phước là như bây giờ con đang nuôi con, giúp chồng đó là làm phước. Tận tâm vì gia cang đó là phước rồi. Rồi bên ngoài họ đau khổ mình giúp thêm nữa cũng là phước.

Còn huệ là mình tu thân. Tu tâm dưỡng tánh để hiểu mình, hiểu sự sai lầm của chính mình, sự trì trệ của chính mình, thì mình sẽ thấy rõ tánh hư tật xấu của chính mình. Mà thấy rõ tánh hư tật xấu của mình mình mới nguyện hy sinh tánh hư tật xấu. Hy sinh được tánh hư tật xấu là giải thoát. Mà còn ôm tánh hư tật xấu còn kẹt.

Mình tu, thật sự có huệ nhiều. Mình thấy nghĩa là cái sự thấy của mình nó sẽ tiến triển trong sự thấy tới vô

cùng. Đó mới thật sự giúp ích và cứu luôn cả mình chứ không phải cứu đối phương. Còn cái kia mình thấy là thấy tình cảnh của đối phương. Còn cái này mình thấy luôn cả tình cảnh của mình, cứu rồi luôn mình luôn, kêu bằng phước huệ song tu. Người ta tu phước là chỉ ăn lo chuyện xã hội, đó là tu phước. Còn tu huệ là phải hành pháp.

Con làm Soi Hồn, làm Pháp Luân là chỉ để mở bên trong. Vì nó tầm tối nó không thấy nó thôi, và nó mở nó thấy gì? Nó thấy nó, càng thấy nó rồi nó càng thấy Ông Trời nhiều hơn. Càng thấy nó nhiều hơn nó càng thấy bàn tay huyền diệu đã nâng đỡ nó từ giai đoạn một. Đó là nó mới gây được niềm tin trở về với nguồn cội, kêu bằng giải thoát.

09-12-1982 Amphion, Pháp

Chúng ta tu phước huệ song tu chứ không phải tu phước không.

Phước là cái thể xác của chúng ta có ngăn nắp trật tự, thì cái óc của chúng ta nó dẹp cái phần keo kiệt và tâm bác ái chúng ta phát triển. Gặp trường hợp nào giúp được là giúp ngay không có từ chối. Đó là phước. Kỳ này mình sẵn sàng giúp người ta thì kỳ tới mình sẽ tốt.

Còn huệ là hành triển luồng điển của chúng ta thừa tiếp với luồng điển cái của Vũ Trụ tiến hóa rõ rệt.

Cho nên, bạn đạo Vô Vi đây thiền thết rồi nghe qua âm thanh tôi cái đầu rút. Cái đó là chứng minh cho các bạn có cơ hội liên hệ với luồng điển cái. Khi mà các bạn thật sự nhập định rồi chỉ có sáng choang mà thôi.

24-08-1995 Đại Hội Las Vegas, Hoa Kỳ

208- QUÁN THÔNG

Quán thông là nhìn thấu triệt được. Quán thông, cái thấu triệt là mình hiểu cái hậu quả của mọi sự việc kêu bằng quán thông. Như tôi uống rượu hại gan, tôi ăn thịt nó kẹt vô nó hại ruột, tôi không ăn. Tôi hiểu, tôi phải hiểu rõ ràng cái việc như vậy kêu bằng quán thông.

19-02-1998 Khóa Sống Chung Thonon, Pháp

209- QUI NHỨT

Cho nên, chúng ta đang tu cái phương pháp này Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định là để qui nhứt ba giới thượng, trung, hạ qui nhứt nhiên hậu mới tới chỗ qui thức. Chúng ta đang thực hành Soi Hồn để làm gì ? Mở bộ đầu. Pháp Luân Thường Chuyển để gì ? Khai thông ngũ tạng. Thiền Định để làm gì ? Để phẳng lặng trở về qui nhứt, nhiên hậu mới qui thức.

Cho nên, các bạn sau khi thiền rồi các bạn mới cảm thấy rằng sao tôi nhẹ nhàng ? Sao tôi cảm thấy sung sướng ? Sao tôi hồi trước thích đi coi hát, thích đi chơi, thích đi rong ngoài đường ? Bây giờ này tôi không thích, tôi muốn trụ một chỗ. Trụ một chỗ để tìm cái gì ? Tìm trở lại với sự thanh tịnh của chính tôi, lúc đó là cái thức nó mở rồi.

Nhờ cái qui nhút này dẹp bớt động loạn rồi thanh tịnh nó mới qui thức, nó mới biết Trời là ai, Phật là ai, Tiên là ai, ma quỷ là ai. Nằm ở đâu ? Nằm ở trong nó mà nó không hay.

Cho nên, nó qui nhút rồi nó thấy ba cõi Thiên Địa Nhân cũng đã và đang qui nhút. Mà chúng ta ôm cái Tiểu Thiên Địa qui nhút này mà chia năm xẻ bảy, ngồi đó nghĩ bậy nghĩ bạ, cống cao ngạo mạn đủ chuyện lung tung không có giải quyết được là tại vì chưa qui nhút. Mà ngày nay chúng ta mượn được cái pháp này ta qui nhút. Lúc ta nhắm mắt đầu rút rồi, quên hết thế sự. Vì vốn chúng ta là không, mà chúng ta nhắm mắt là ta quên hết là ta qui không, là trở về cái không lúc sơ sanh giáng lâm xuống thế gian.

Các bạn là người vô tư giáng lâm xuống thế gian không có ghét ai, không có giận ai, mặt mày tươi tắn, ai thấy cũng ấm, cũng thương, cũng mến. Mà bây giờ tôi có kẻ thương người ghét. Đó thì chúng ta mới đi trở về cái qui không đó, là trở về lượm lặt được cái vốn chúng ta đã mất từ lúc chào đời tới bây giờ, cư trần nhiễm trần, thâm thập chuyện ở bên ngoài đem vào trong mà thôi. Thì càng ngày đem vào trong tưởng gì, thế nào ? Đem vào trong để thu xếp, để xây dựng ? Không ! Bỏ đồng đó.

Thành ra càng ngày rước rác càng nhiều, ham muốn. Dục tính nó càng ngày càng gia tăng, nó đòi hỏi. Dâm tính nó càng ngày càng gia tăng, nó đòi hỏi. Nó lôi cuốn Chủ Nhân Ông đi lơn tơn ngoài đường không có

mục đích. Mà nghe cái gì cũng thích, cái gì mới cũng thích mà té ra là đồ cũ không.

12-05-1986 Khóa 4 Thiền Viện Vĩ Kiên, Hoa Kỳ

Khi mà tiến tới cơ qui nhứt thượng trung hạ là lúc nhắm mắt hiệp khí cùng Trời Đất xuất phát đi lên không còn thấy thể xác nữa, mà chỉ thấy ánh sáng để tiến hóa mà đi tới mà thôi.

03-09-1998 Đại Hội Alaska, Hoa Kỳ

210- QUI THỨC

Cái gì gọi là qui thức ? Qui là qui về nguồn cội cao nhứt hòa hợp với trung tâm sinh lực Càn Khôn Vũ Trụ. Lúc đó chúng ta mới thức tâm mới thấy rõ khả năng của chính chúng ta đã và đang làm gì nơi đây, nơi cảnh trần gian hỗn loạn này ? Chúng ta đã đi du học từ lâu rồi, đến đây học để tiến. Đã học những bài gì ? Bài kích động và phản động liên tục nhồi tâm thức của chúng ta càng ngày càng thanh nhẹ, mới kêu bằng càng ngày càng mạnh, mạnh trong sự thanh nhẹ. Mạnh trong sự thanh nhẹ thì chúng ta mới có thể hòa được với các giới.

Chúng ta không phải dụng sức lực như thế gian nữa. Nhưng mà chúng ta dùng từ điển thăng hoa để thả lỏng nó, quên thể xác ô trược này để tiến tới giới thanh nhẹ hòa đồng, kêu bằng qui nhút.

Qui nhút rồi mới qui thức, mới lãnh nhiệm vụ hướng độ chúng sanh, hướng độ những phần ô trược ngay trong Tiểu Thiên Địa của chính chúng ta, cũng như các giới cần đến chúng ta từ đây cho tới tương lai.

12-05-1986 Khóa 4 Thiền Viện Vĩ Kiên, Hoa Kỳ

211- SÁM HỐI

Thấy được tánh hư tật xấu của mình, sám hối là bắt đầu từ nay tôi sửa, tôi không có nói bậy nữa, tôi không có kích bác người khác. Tôi phải ăn năn sám hối dung hòa thì nó sẽ tiến lên trật tự và tốt đẹp.

21-12-1997 Đại Hội Las Vegas, Hoa Kỳ

212- SIÊU SINH

Siêu sinh là con người không có bao giờ chết, cái thức của mình không có bao giờ chết mới kêu bằng siêu sinh. Mà không biết trở lại cái siêu sinh của mình, mà cứ chạy cái chuyện hơn thua, lấy cái tử thần hù mình, rồi làm sao tiến triển ? Đâu có ai chết, người siêu sinh sống hoài, sống mãi. Nói tui già rồi, rồi tui khổ, rồi tui chết, kỳ thật mình có cái bản chất siêu sinh ở trong đó, cần gì người ta cầu siêu.

Mình biết được là mình siêu sinh rồi, không có chết. Sự sống hiện tại là sự sống giả tạm, mà qua được cái thức tâm rồi, mới thấy cái siêu sinh là giá trị. Mình còn sống hoài, không có mất đâu. Học từ lớp này tới lớp kia, lớp này lớp kia, lớp này lớp kia lớp nọ, học hoài. Trở lại nhưng mà học thêm chút nữa. Nó luân hồi trở lại mà học thêm chút nữa rõ ràng. Mọi người đều có cơ hội trở lại để học, mà học thêm lớp nữa.

S

Cho nên, những người tới đây nghe đạo bao nhiêu lần, lần lần tới năm sau nghe cái nó hiểu, ổng nói năm trước, mà năm nay chỉ có nhắc lại thôi. Bây giờ hiểu rồi đó, mà năm trước nó nghe rồi nó không biết, nó chưa đi tới cái chỗ siêu đó, thành ra làm sao nó thích thú được cái phần siêu giải.

Cho nên, cái siêu sinh là sống động trong tâm thức của mọi người, có hết, chớ không phải ông Phật có rồi mấy con thú không có, có hết. Ai cũng vậy đó thôi, nhưng mà nó chưa đi tới, nó còn ở trong cái chỗ thấp, chưa minh thành ra cũng cố cái không, mà nó tưởng là có. Tui ôm cửa cái, tui cất nhà cửa, tui ôm vợ ôm con không chết, rớt cuộc rồi cũng không. Nó không hiểu cái chỗ đó, tầm tối ở ngay cái chỗ đó.

16-10-1983 Montréal, Canada

213- SIÊU THĂNG TỊNH ĐỘ

Con xin cầu nguyện cho cha con tên gì ... chết ở đâu ... chôn đâu ... bao nhiêu tuổi ... được siêu thăng tịnh độ.

Nguyện sau cái câu cuối cùng (sau phần Nguyện lúc hành thiền) của mình thì đủ rồi. Cái đó là con người phải có hiểu, con người không có hiểu không bao giờ phát triển nổi đâu.

Siêu thăng tịnh độ, được nhẹ đi lên.

Siêu thăng tịnh độ, cái luồng điện nó dẫn đi lên. Siêu thăng tịnh độ. Mà đi lên để làm gì ? Đi lên để học cái thanh tịnh, chứ không phải đi lên mà để đi chơi rồi rớt xuống. Siêu thăng tịnh độ.

24-11-1981 Paris, Pháp

214- SIÊU THƯỢNG THỪA

Siêu thượng thừa không dùng sắc giới nữa, cái thức nó khác rồi, không có sắc giới nữa. Bước vào trong cái Hư Không Đại Định nó mới siêu được, nhưng mà nó lúc nào nó cũng minh, cũng tỉnh táo hết.

12-06-1980 Montréal, Canada

S

215- TÀ TÂM

Tà tâm là rước những chuyện thị phi của người khác, nghe những chuyện của người khác nói xấu mình rồi mình cứ ghi trong đó hoài, biến thành tà tâm chớ không có phải đại trượng phu. Một người đại trượng phu không nghe chuyện bên ngoài, trực diện giải quyết liền, chớ không có ôm ấp mà mưu mô, cái đó là tiểu nhân không phải đại trượng phu.

22-08-1995 Đại Hội Las Vegas, Hoa Kỳ

216- TAM CÔNG

Công Phu là đêm đêm chúng ta phải tu đúng giờ giấc.

Công Quả là chúng ta làm đúng những cái phương pháp mà chỉ định đó, thì trong này tất cả nó đều sẽ có kết quả, kêu bằng Công Quả.

Công Trình là từ lúc chúng ta lười biếng không biết làm cái này bây giờ chúng ta làm rồi nó mở từ giai đoạn này tới giai đoạn kia, giai đoạn nọ, chúng ta phải dẫn thân làm việc trong thanh tịnh là vậy.

19-02-1998 Khóa Sống Chung Thonon, Pháp

T

217- TAM HỒN

Tam hồn thì chúng ta ở thế gian này có một hồn : một hồn ngu muội, một hồn sợ sệt, một hồn thị phi, một hồn loạn động.

Rồi nếu mà chúng ta tu tập trung lên rồi nó mới liên hệ với trung thiên. Nó có một phần sáng suốt sẵn ở trên đó. Tại sao chúng ta từ trên xuống, từ tam thập tam thiên giáng lâm xuống thế gian mà chỉ xài có một phần động loạn còn hai phần thanh nhẹ không có bao giờ chịu xài ?

Bây giờ chúng ta tu trở về thanh nhẹ thì cái phần thanh nhẹ bên trên hộ nhập xuống, cho nên, càng ngày càng sáng suốt. Cho nên, các bạn trước kia không biết làm thơ không biết làm thi, mà bây giờ các bạn làm thơ làm thi nó rành mạch mà nó rõ rệt, là do đâu ? Do phần thanh sạch ở dưới này và nó tiến lên trên hộ nhập vô cái căn bản sáng suốt của nó.

Cho nên, "Nhân nhân giai thành Phật". Người nào bỏ động tìm tịnh lo tu giải thoát thì sẽ trở về với Phật. Phật là vô danh, đâu phải ông Phật quan trọng đâu, là không, là thanh nhẹ, là sáng suốt, là cởi mở, là thanh tịnh, là bất diệt, là vô danh. Nói ông Phật là có danh, không có danh. Chữ phát biên rõ ràng, chữ nhân bằng là thanh khí điễn từ trên xuống, xương sống đứng hấp thụ, cái cung này, cái cung Trời zigzag này là luồng điễn âm và luồng điễn dương là chữ Phật, vô danh.

Thì người nhân nhân giai thành Phật, bỏ động thành tịnh. Có gì đâu mà đề danh ông Phật cao vậy ? Chớ ông Phật là bình đẳng trong nội thức của các bạn, ông Phật nằm hẳn trong sự thanh tịnh của các bạn. Cho nên, các bạn có ba giới hạ, trung, thượng, rồi vô từ Niết Bàn cấp cao ở trên nữa. Ở dưới này lên càng cao thì cái phần sáng suốt ở trên càng hộ nhập giúp chúng ta.

Cho nên, tôi đi về đâu ? Tôi về đường cũ, tôi về quê xưa chốn cũ, tôi về trong của cải vô tận của tôi thôi, không xin ai hết. Cho nên, Phật độc lập tự tu tự tiến, không nhờ đỡ ai hết, chết bỏ đi tới nơi, mục đích.

Ở thế gian đã thể hiện cho chúng ta thấy ông Thích Ca có ngôi vị, có của cải nhưng mà Ngài bỏ, bỏ hết mà Ngài có đời đời. Nếu Ngài ôm cái của cải đó chỉ có một thời đó thôi. Mà bây giờ Ngài được có đời đời, ngay trong tâm thức của ta cũng kính mến Ngài và học cái từ bi của Ngài.

Thì tam hồn nó ở ba giới mà chúng sanh không biết, không chịu đi. Các bạn có nhà mà các bạn không có dọn sạch sẽ thì cái phần thanh quang nó đâu có nhập được, không có nhẹ đâu có nhận. Bây giờ các bạn không có ăn học đi nhà quê nhà mùa mà có ông Mỹ tới nhà thấy các bạn đuổi ông đi rồi. Nhưng mà ông đó ông đến giúp mình, mình đuổi ông đi, tôi không chơi tôi không biết tiếng Mỹ thôi tôi đuổi ông đi, mất cơ hội rồi. Cái phần hồn đó về với mình, còn cái phần hồn của mình có thể hộ nhập vô trong cơ thể mình, chính là của mình, cái nguồn gốc của mình. Mà không chịu lo

T

thanh sạch, thanh lọc cái cơ tạng này mà cứ theo cái mồm đó nghĩ bậy, nghĩ bạ rồi nói bậy nói bạ rồi động loạn làm cho cơ quan không có ổn định mất quân bình. Mất quân bình đâu có nhận được thanh quang. Rồi nói tui làm sao tôi có ba hồn ? Mà tôi có một hồn mà tôi chưa thấy, mà nói chuyện ba hồn. Một hồn mà chưa lập trật tự làm sao có.

Cho nên, phải tu, tu để lập lại quân bình mới có hồn. Rồi tiến ra là Bề Trên thanh quang hộ nhập. Lúc đó càng ngày càng sáng suốt, càng tỉnh táo và ai phỉnh mình mình biết rồi. Nhưng mà mình thấy cõi tạm mình không có giành của họ để mình đi lên nữa. Còn nếu mà giành là bị kẹt rồi, không có tiến.

Cho nên, mới thấy cái hồn này là bị chưa hoàn tất, một tội hồn chưa hoàn tất còn ô trược mất quân bình phải ráng lo niệm Phật để tu, để định rồi tới đó mình tiếp thu cái kia. Cho nên, nhiều người còn sai lầm vô cùng không biết nói tam hồn, thất phách mà không biết ở chỗ nào. Ba cõi đều có danh tánh của ta hết, chớ không phải không có. Có nơi ngụ có nơi ở các bạn cứ được đi về Trời đi, ráng tu đi về Trời rồi có người ta rước.

Đã lọt, té một cái bùm xuống thế gian đây cũng có người ta tiếp rước, có cha mẹ nuôi, có xã hội nuôi, có quần áo mặc, có cơm ăn. Rồi bây giờ chúng ta bỏ, ta biết cái cảnh này là tạm. Sanh Lão Bệnh Tử giới hạn thấy rõ rồi. Thì bây giờ chúng ta đi về, ta về chỗ thanh sạch, chỗ đời đời thì chúng ta có phương pháp sửa tại sao chúng ta không sửa ? Khứ trước lưu thanh chúng

ta còn ôm trước làm gì nữa, phải cố gắng lập lại trật tự để đi về với căn bản đó, thì chúng ta có.

Chớ nói tôi về trên đó quần áo tôi đâu ? Không lý ở trường tôi lên Trời ? Không phải đâu quần áo của bạn mà bạn muốn cái màu gì nó có sắc nấy, còn tinh vi hơn đây. Bây giờ các bạn có mấy cái miếng giấy đô la mà còn muốn mua áo xanh có áo xanh, áo trắng có áo trắng, nhưng mà lâu. Phải đi tới "shopping" mới mua được. Còn ở đây bạn muốn là nó phải có.

Cho nên, chúng ta thấy rõ có bằng chứng, có chứng nghiệm đang hoang ở đời này tôi có quần áo bạn, có cơm ăn, có nhà ở cũng là do Ông Trời sắp đặt hết. Rồi cái cảnh trên kia, ông xuống ông kêu gọi tôi, tôi đi trở về thì tôi cũng có hết, đừng có lo không có. Nhiều người lo đại lo đột không có. Chứ chúng ta năm nào tháng nào mới lớn lên đều lo hết trời, lo tới bây giờ mà quần áo bạn không hết mà cứ lo hoài, cơm cũng ăn không hết, cái gì cũng dư hết. Các bạn thanh tịnh rồi các bạn dòm cái gì cũng thừa hết, chỉ có bố thí cho người ta thôi xài không hết. Nhưng mà cứ lo, lo đi kiếm tiền, kiếm tiền để chi ? Để trói buộc mình, để hành hạ mình.

Đó, như các bạn bây giờ có nghiệp, là có vợ có con là đang bị ở tù trong gia cang đó. Phần hồn ở tù trong thể xác, cái thứ nhì bị trói buộc bởi các con, có đi đâu được đâu. Xiềng xích hằng ngày, chuyện này tới, chuyện kia tới nó hành hạ mình. Rồi nói Ông Trời sao ổng không công bằng, ổng không cho tôi biết rõ là tôi cái tội gì ?

T

Tội gì ? Cái tội dâm loạn. Ông Trời nói "Mày cái tội dâm loạn" bây giờ cho để mớ ròi nữa nó hành mình. Dòm ngay trong gia cang mình thấy có tội rồi mình ăn năn hối cải không làm cái đó nữa, để mình giải quyết cái phần tội của mình, mình mới chuộc tội khỏi xuống địa ngục. Chứ càng tu càng tham dâm, càng tu càng nghĩ cái chuyện ám hại người ta, càng đi tu càng thị phi cái đó là tự trói buộc mình, xiềng xích, buộc tay buộc chân rồi. Mình chửi họ họ ghét, đi đâu cũng sợ hết, tội rồi.

Vậy mà nói Ông Trời không cho tại vì nó thiếu thanh tịnh. Ông Trời mách cho nó đủ thứ hết, cho nó có vợ có con có gia cang, có mỗi đứa mỗi tánh chỉ trích nó cho nó thấy. Mà nó cũng không thấy nó thiếu thanh tịnh. Cho nên, người tu nó thấy thanh tịnh trong gia đình nó, nó thương yêu con cái, thương yêu bà con, thương yêu anh em, thương yêu chúng sanh. Tôi đang ở tù, tôi phải chuộc tội. Cái hồn tôi bị giam trong cái xác này tôi không thoát ra được, tôi cố gắng tôi chuộc cái tội tôi. Chính tôi là người có tội, tất cả ai cũng đều tốt, họ phục vụ cho tôi từ cái áo cái quần, đủ thứ hết không có thiếu cái gì hết, tình thương đầy đủ hết trội. Ngay trong tim can tỳ phế thận của tôi Ông Trời còn ban thanh khí cho tôi hưởng, mà chính Ông Trời ngự ở trong đó mà tôi không thấy, tại tôi thiếu thanh tịnh.

Cho nên, Ngài mới giảng trần Ngài nói : "Con khổ là Cha khổ, con sướng là Cha sướng". Cha là ở trong luật sanh tử luân hồi, liên tiếp không có bao giờ ngừng nghỉ, trong sanh có tử trong tử có sanh, lúc nào cũng

có sự hiện diện của Ngài. Ngài lúc nào cũng thức. Ông Trời, ông Phật mà không thức thì đâu có ai kêu Ông Trời, ông Phật làm cái gì, lúc nào cũng phải thức tâm, không có ngủ mê, kêu là phải giải đáp rõ rệt. Chúng ta tu là chúng ta trở về cái quân bình đó trước. Rồi đạt tới cái quân bình đó chúng ta mới thấy rằng té ra tôi giàu, ông tỷ phú mà đi làm cái thằng cu li tại thế gian, ích gì ?

Bây giờ, ở đây kiểm ra được một tỷ đồng bạc là thằng đi gác kho chó làm cái gì ? Ăn hết một tỷ đó không ? Ăn hết một triệu đô la đó không ? Cho ăn, ăn không được, thì trở nên là thằng gì ? Thằng gác kho, rồi bị người ta chửi tới chết ở tù, chuyện vô lý không ? Chúng ta không làm chuyện vô lý, dụng tâm trở về căn bản, tâm ta liên hệ ba cõi, Thượng Đế trong ta, luôn luôn chúng ta thương yêu Thượng Đế, thương yêu tất cả nhân loại.

Biết tha thứ, biết thương yêu là có cơ hội giải thoát, nhẹ rồi. Mà không biết tha thứ và không biết thương yêu, người đó không có bao giờ nhẹ bất cứ tu cái pháp gì, luôn luôn bị nặng. Tới giờ phút lâm chung mới thấy huyền vi của Thượng Đế phạt bằng cách nào. Phải biết tha thứ và thương yêu, mà còn ôm cái đó là rước rác vào tâm, đè nặng tâm thức của mình làm sao mình tiến ? Không rước rác vào tâm, khôn đi về Trời ôm chi ba cái đồ dơ dáy đó, sân si buồn tủi ôm chi. Không ! Phải tha thứ và thương yêu, cái quyền tối hậu của ta là tha thứ và thương yêu.

T

Đức Phật Quan Âm thành công cũng nhờ đại nguyện của Ngài tha thứ và thương yêu, ngày hôm nay chúng ta thức tâm chúng ta phải thực hiện, không có bao giờ mất của cải đâu các bạn đừng có sợ. Địa vị của các bạn không có mất đâu mà sợ. Địa vị làm cha, rồi làm ông nội, ông ngoại, cái địa vị đó không có mất đâu, rồi cũng không muốn làm cái gì nữa. Ba cái đó cũng đủ xất bất xang bang rồi, còn muốn làm quan cho người ta chửi, thấy chưa ? Muốn làm vua cho họ giết, vua trong bản thể mà không biết lo. Càng ngày càng ngu ngốc và không hiểu được cái chơn hồn của mình, rồi muốn đi cai trị người khác làm sao cai trị được. Chính ta làm bậy mà ta không chịu ăn năn và không thật thà với chính mình làm sao mình đi cai trị người khác.

Cho nên, chúng ta tu ăn năn, chính tôi đã gạt tôi nhiều quá tôi không gạt nữa, tôi không đại gì gạt nữa, tôi có mấy chục năm tôi không đại gạt nữa. Tôi muốn làm giàu tôi dành dụm tiền để làm gì ? Ngày nay tôi được cái gì ? Mà sao trong lúc tôi làm giàu là tôi chỉ lường gạt tôi không, rồi tôi tưởng tôi thắng được đối phương mà té ra tiền của nó xoay tôi ngày nay nghĩa là bấn loạn tâm hồn, tôi giết tôi hồi nào mà tôi không hay.

Cho nên, người tu không có đại dột, thấy nó làm thình nó buông bỏ của cải nhưng mà nó đã biết của cải của nó vô tận xài không hết, tội gì tranh chấp cái chuyện ở thế gian này, nó bỏ nó không thèm, nó mới có cơ hội đi học từ bi và thực hiện từ bi.

Cho nên, có chút xíu công chuyện đó, chút xíu kỹ thuật đó là đi về Trời, mà người thế gian ở trong tranh chấp. Vì tứ quan mắt mũi tai miệng động loạn rước vào rồi nó cô đọng nó thành lực lượng, tưởng cái đó là hay, cái đó là cái bỏ không phải cái chắc. Cái buông bỏ là cái chắc, cái tha thứ từ bi là cái chắc. Từ bi là thật sự là sức mạnh. Nếu thiếu từ bi không còn sức mạnh, tới giờ phút lâm chung không biết đi đâu, bảo đảm cho các bạn tu bất cứ đạo nào, tâm thiếu từ bi là không được.

22-05-1986 Khóa Đặc Biệt Thiền Viện Vĩ Kiên, Hoa Kỳ

Muốn đạt tới tam thanh phải vượt tam giới. Tam giới đều có trình độ. Chúng ta hiện tại cái hồn ở trong xác là một cái hồn. Mà nếu chúng ta tu thoát ra thì cái phần sáng suốt căn bản ở bên trên phối hợp trở lộn lại từ trung thiên sắp xuống, trung tâm sinh lực cả Càn Khôn Vũ Trụ hợp với chúng ta. Thì từ đó chúng ta mới thoát về Hư Không Đại Định. Nó tam hồn, tiểu hồn hòa với Đại Hồn thì trở về với tam giới rồi từ đó mới trở về với tam thanh. Cho nên, đạo không có nói bốn, mà cái gì cũng nói ba, thượng trung hạ, Thiên Địa Nhân. Lúc nào cũng là ba để tiến hóa.

01-1984 Montréal, Canada

218- TAM MUỘI

Tam muội là ba luồng điển thượng trung hạ qui hợp thành sức mạnh. Thì chúng ta thượng trung hạ qui hợp nó thành sức mạnh. Còn hỏa tam muội mà làm đúng thì nó không có bị mất đỏ, mà lạm dụng hỏa tam muội là con mắt nó phải đỏ. Cho nên, Vô Vi kêu "Đầy rún đầy ngực tung lên bộ đầu", không cho hít xuống quá rún thì nó không có động, nó không có động hỏa tam muội. Bởi vì ở dưới đó nóng lắm, sắt mà nó còn tiêu mà. Nó mà mở cửa nó xông lên là con mắt nó đỏ, mắt đỏ là tánh nóng.

Những người võ sĩ muốn luyện cái hỏa tam muội để đánh, để hạ đối phương, con mắt đỏ lòm, đánh mạnh lắm, nhìn là đối phương phải sợ. Cái hỏa tam muội cũng quan trọng lắm.

Cho nên, Vô Vi cái gì cũng ngừa hết, kêu hít đầy rún đầy ngực tung lên bộ đầu thôi, không có cho đem xuống đơn điền. Cũng như là người ta học nội công ở Thiếu Lâm là phải đem xuống đơn điền cho mạnh để đánh đối phương. Ở đây không có cái đó. Ở đây giải tiến cơ đồ, cơ tạng của chúng ta đâu đó có trật tự phần hồn mới ra vô để dãi được. Cơ tạng không có trật tự thì nó lôi cuốn phần hồn phải lo âu và không có tiến hóa được.

Cho nên, chúng mình con người bị một sợi thần kinh bất ổn là toàn thân bất ổn. Một sợi thần kinh chút xíu bất ổn là toàn thân bất ổn. Cho nên, chúng ta tu ở đây

chúng ta lấy nguyên khí của Trời Đất. Nguyên khí, thanh khí điển hóa sanh vạn vật, chúng ta lấy cái đó để nuôi dưỡng cơ tạng của chúng ta tiến hóa, thì nó khỏe mạnh là nhờ chỗ đó.

19-02-1998 Khóa Sống Chung Thonon, Pháp

219- TAM THẬP TAM THIÊN

Tam thập tam thiên là mình phải qua 27 tầng trời của thể xác rồi bước lên 6 tầng bên trên mới thấy.

6 tầng là mình đi lên đại thiên thế giới này, giáp giới trung thiên nó cũng một tầng, rồi tới trung thiên, rồi tới bồng lai. Rồi từ đó là 4 giới rồi. Rồi đi tiến về, vượt khỏi bồng lai là nó đi tới cái chỗ giới hư không. Rồi đi tới Hai Không Đại Định. Tới lúc đó nó không còn màu sắc. Bồng lai còn màu sắc, còn quần áo, còn ăn uống, còn đòi hỏi. Cái này ý muốn cái gì nó ra cái đó.

Còn phải đi lên trên Hư Không Đại Định nữa nó mới tới tam thập tam thiên. Mà từ đó rút xuống lần lần lần lần xuống thế gian. Cũng như tôi cắt nghĩa cái ly hồi này, rút xuống.

Hỏi cái ly làm sao nó động được ? Nhưng nó nhờ cái thanh khí bên ngoài, cái Hư Không Đại Định ở bên ngoài nó mới chuyển vô trong cái ly. Thì nó chiếu vô trong cái ly, cái nước trước đó nó xuống nó mới thành

T

con lảng quǎng. Con lǎng quǎng sống bay ra thành con muỗi. Xuất hồn đó, con muỗi bay ra.

12-06-1980 Montréal, Canada

220- TÀO KHÊ

Tào Khê là một luồng điển từ bi chuyển cũng như suối vậy. Cho nên, người tu Vô Vi thiền định khai mở tâm trí rồi thao thao bất tuyệt, mà nói gì cũng nói về đạo sáng lạng trong tâm hồn, khi muốn nói đạo là không có dứt.

Trên Đại Bi bạn chiếu cứ tuôn chảy như suối. Cái đó là Suối Đạo. Tào Khê là Suối Đạo của phần hồn. Suối Đạo là đem những lời quân bình cho mọi người cộng hưởng.

19-02-1998 Khóa Sống Chung Thonon, Pháp

221- TÂM LÀM THÂN CHỊU

Cho nên, không phải là nói tu Vô Vi liều mạng, đừng có lo chuyện đời. Bây giờ biết luật nhân quả không có lo chuyện đời. Tâm làm thân chịu. Ai làm bậy người đó gánh, đừng có lo. Đừng có lo chuyện người khác mà làm dấy động thần kinh của mình, trì trệ mức tiến hóa của tâm linh, không nên. Ai làm nấy chịu, con mình cũng vậy, nó có cái óc rồi. Tâm làm thân chịu.

Cho nên, những chuyện gì rắc rối tôi chỉ để lại Mục Bé Tám. Mọi người có chuyện rắc rối, thôi tôi bỏ rồi vô đọc Mục Bé Tám chơi một chặp, nó giải hết, bớt lo âu.

25-11-1994 Khóa Sống Chung Washington DC, Hoa Kỳ

222- TÂM THỨC

Tâm thức, tâm hiểu được chiều sâu của mọi sự việc, hậu quả của mọi sự việc thì chúng ta không có tranh giành làm gì. Của ở thế gian ai lại không tham, nhưng mà của thiên trả địa. Chúng ta thường nghe nói "Của thiên trả địa" mà chưa thấu hiểu cái nguyên lý "Của thiên trả địa".

Hiểu được nguyên lý "Của thiên trả địa" là của, một cọng rau cũng Trời Đất ban chiếu hình thành, rồi rồi cuộc chúng ta ăn rồi, ăn được cọng rau rồi cũng phải trả lại mặt đất, không có giữ được lâu dài trong cơ thể chúng ta được. Thì những cái của cái mà chúng ta có một thời gian rồi cũng phải mất, hiểu được định luật đó thì không có đau buồn. Chuyện "Của thiên trả địa" là đương nhiên phải trả không có gì phải lo. Dù gặp người tham cướp giựt đi nữa chúng ta cũng mới thấy rõ trước kia chúng ta đã tham hơn người đã giựt chúng ta, thì an tâm hơn.

24-10-1998 Khóa Sống Chung Orange County, Hoa Kỳ

T

223- TỀ LUÂN HƯ CẢNH

Tề Luân Hư Cảnh là Tứ Hải Qui Gia đây. Tứ Hải Qui Gia ở chỗ này (rún) khi mà chúng ta nằm xuống vậy, thấy xuất, nó không phải xuất đi ra ngoài đâu, nó đi xuống dưới này, tới đây nó cả một cái bầu trời. Trong này nó có biển, dưới này nó có biển có đủ hết. Tề Luân Hư Cảnh, trong này nó có nhiều cảnh cũng ngoạn mục ghê lắm, cũng có nhiều người đẹp, có kẻ xấu người tốt, có đủ thứ ở trong này. Cho nên, cả một cái bầu trời, cả một cái thế giới của hạ thừa. Tề Luân Hư Cảnh ở chỗ đó.

12-06-1980 Montréal, Canada

224- TIẾN XUYÊN

"Tự tiến xuyên" là khi mà chúng ta trở về điển giới rồi là luồng điển chúng ta dễ dàng, có thể thông suốt vượt qua bất cứ tầng số nào cũng được, tùy theo cái khả năng sẵn có của chúng ta mà tiến.

19-02-1998 Khóa Sống Chung Thonon, Pháp

225- TINH KHÍ THẦN

"Tinh Khí Thần" là trong cái thể xác của mình cũng như nhờ Tinh Khí Thần, là cũng như là cái nhà máy

điện. Trong cái tinh hóa khí mà trong khí hóa thần mà trong thần hườn hư. Cái chất tinh là cái trụ điện ở trong cái cơ thể của mình. Anh không có tinh làm sao hóa khí được, có cái hơi được, để đi lên, mà trong cái khí nó hóa thần. Cho nên, chúng ta lấy cái gì nghiên cứu về cái chất tinh, bây giờ các bạn đói nè, các bạn ăn cơm. Ăn cơm vô thì trong cái bao tử nó hóa gì ? Nó nóng, nóng nó hóa sanh khí, mà khí hóa thần, ăn cơm vô cứ thấy nó mạnh mẽ, hồi nãy nó đói run mà bây giờ nó mạnh mẽ đi đứng được. Rồi thần nó hườn hư, là sau khi nó ăn no rồi, tại sao chút nữa anh lại đói anh đòi ăn nữa ? Là nó hườn hư rồi. Nó ở sắc giới giáng xuống thế gian cứu trợ cái thể xác này và nó trở về với sắc giới.

Cho nên, chúng ta phải có Tinh Khí Thần dồi dào chúng ta mới khai triển tới đạo pháp được, nếu mà chúng ta cứ lụn bại hoài không có Tinh Khí Thần không có tiến về đạo pháp được. Bởi vì anh không có một cái nòng cốt của cái thể xác và không có cái chùa để anh trụ trì lấy gì anh tu ? Cái thể xác anh là cái chùa, cái Tiểu Thiên Địa. Mà cái thể xác này bị sụp đổ làm sao anh tu ? Cho nên, phải cần Tinh Khí Thần.

Cho nên, nước với cơm đó nó cũng tạo ra điển vậy, nó cũng dưỡng sinh con người vậy. Cho nên, cái cơm là cái chất tinh, nó tạo ra chất tinh trong thể xác và trong tinh hóa khí mà trong khí hóa thần nó vẫn sống mãi mãi. Chớ không phải ăn cơm với nước mà chết đâu, không có chết.

T

Mà khí tụ tại tai, khi cái hơi nghĩa là khí là nó do trong cái gan. Mà cái gan cũng như cái cây, mà cái cây mà nó cục cựa là gió nó mới chạy, hoạt động trong này nè. Gió nó mới chạy, chạy ra lỗ tai. Cho nên, cái lỗ tai anh mà héo con người mà bệnh cái lỗ tai héo là chuẩn bị rồi đó. Tiêu, cây hàng thọ nó không còn nữa.

Thần nó trụ tại mắt, nhưng mà nói là nói về đời nói bên ngoài đó là nói về y học. Dòm cặp mắt anh có thần không thì thấy, hay là trong người anh hư hay là thiệt ở chỗ nào, dòm mới thấy trong mình anh khỏe ở chỗ nào, dòm cặp mắt là biết. Mà thầy tướng cũng vậy, dòm cái lỗ tai anh, dòm cặp mắt anh biết khí sắc anh đi tới đâu. Anh, mọi chuyện trôi chảy thì cái thần sắc anh khác, mà mọi chuyện trở ngại thấy cái thần sắc của anh nó không có quang, không có sáng thì người ta luận về cái gia cảnh không yên, coi tướng cũng vậy.

Cho nên, cái pháp đăng này tu, các bạn sẽ đi tới trọn vẹn làm ông thầy tướng, một y sĩ cái chuyện đó nó dễ quá chừng nó không khó khăn, bởi nó đứng trên ngũ hành, mà từ trong ngũ hành mà ra.

Bây giờ các bạn mới tu đây là ở trong ngũ hành, đang lục đục trong ngũ hành rồi thoát khỏi ngũ hành, thì trở lại là gì ? Là một ông thầy rồi. Ông thầy rồi, biết hết rồi, cái kích động và phản động của nội tâm nội tạng thì mình thấy rồi, thấy rõ rồi. Rồi bây giờ mình mới xét về bên cái Vô Vi cao hơn nữa cái huyền bí, hỏi chớ ông này sao cặp mắt sáng mà ông này cặp mắt không sáng.

Cái nội thức người ta mở con mắt mới được chiếu sáng, nội thức mới rước được cái ánh sáng bên trên thì dưới đây cặp mắt nó phát quang ra từ bi. Còn nội thức mình chưa mở thì con mắt nó chưa có sáng. Phải tu cho nội thức mở, đừng rước cái trược nhiều quá. Thử ăn cơm với nước lạnh nó đổi cặp mắt sáng.

12-06-1980 Montréal, Canada

226- TUỆ GIÁC

Trí thức thì chỉ có tu sửa. Pháp Lý Vô Vi là thực hành khai mở tâm trí là Soi Hồn tập trung nhìn trung tim chân mày. Rồi từ trung tim chân mày nó mở ngay trung tim giữa trán là cái trí chúng ta càng ngày càng mở, hiểu sâu hơn, mở rộng hơn, xét rõ rệt hơn không có loạn thuyết. Cho nên, các bạn tu lâu nhiều khi nó hút ngay chỗ này (giữa trán). Chỗ này kêu bằng tuệ giác. Nói tới cái chuyện gì ở xa thiệt xa mình chú tâm nơi đó là nhìn thấy công việc cũng được mấy chục phần trăm nó ra làm sao rồi, bớt lo.

24-10-1998 Khóa Sống chung Orange County, Hoa Kỳ

T

Cái tuệ giác mở là mình nhìn xa lắm. Bất cứ chỗ nào mình phóng điện tới cũng được. Trán mà nó mở ngay trung tim chỗ này (giữa trán) là thượng trí. Không bao giờ có ác ý mà chỉ cứu độ giúp đỡ bất cứ những cái gì bất trắc của người mà mình gặp phải.

22-08-1995 Đại Hội Las Vegas, Hoa Kỳ

Chỉ có Soi Hồn, Pháp Luân. Pháp Luân nói sao phải làm đúng như vậy thì nó thông cái đốc mạch, thì điện nó mới rút bộ đầu. Nhâm đốc mạch, khi mà nhâm đốc mạch tương thông rồi là ý dục không có nữa thì nó mới bùng sáng ngay trung tâm chân mày, lần lần nó tiến lên cái trung tâm cái trán, bùng sáng ra cái tuệ giác, minh mẫn.

01-09-1998 Đại Hội Alaska, Hoa Kỳ

227- TỨ HẢI QUI GIA

Tứ Hải Qui Gia là bốn biển hợp lại một nhà nó mới trụ thành cái thể xác con người. Nước lửa gió đất thì cũng bốn cái biển hợp lại thành một cái thể xác. Qui gia là đây, cái thể xác này là qui gia, kêu bằng Tứ Hải Qui Gia.

12-06-1980 Montréal, Canada

228- TỨ XA LỘ

Cái Tứ Xa Lộ ở dưới, như cảnh mà đi địa ngục, ở dưới lỗ rún đi xuống cái chỗ đó nó nóng ghê lắm, cái gì nó có thể đốt cháy và nó làm tan hết thủy, chỗ Tứ Xa Lộ. Cho nên, xuống sâu xuống dưới đó dòm thấy là cái cảnh địa ngục ở trong mình. Khi mà các bạn ăn xuống rồi nó lọc nó đưa qua, đưa qua, đưa qua, đưa qua cũng chưa hai nấu dầu, cũng xung tội, cũng đủ chuyện hết trong đó.

Mà bây giờ mình lại làm cái Pháp Luân Thường Chuyển này hít xuống rồi thì cái phần thanh nó chuyển hóa xuống dưới. Cho nên, mình hít tới đầy rún thôi, thì từ đó nó sẽ chuyển, nó hạ cái hơi thanh xuống dưới. Hà cái hơi thanh. Nếu mà chúng ta hít tuốt xuống dưới thì nó dội cái ở dưới đi lên, cái trước ở dưới nó đi lên nó làm con mắt đỏ, cái hỏa tam muội nó xông lên thì con người có thể khùng. Cho nên, ta nói "Đầy rún đầy ngực tung lên bộ đầu" thôi chớ không kêu hít tới tới cùng chuyển lên bộ đầu, không được, nó nóng ghê lắm, nó nóng nực.

Cho nên, đi xuống Tứ Xa Lộ là cũng như đi xuống giáp giới chỗ địa ngục rồi. Cái chỗ đó là để Lục Căn Lục Trần xuống làm việc. Mà Chủ Nhân Ông chỉ xuống có hư cảnh này để chiếu xuống dưới đó mà thôi. Chuyện không cần thiết, phải để lại cái cảnh đó trừng trị những cái tâm linh, những cái linh căn mà, những vạn linh mà nó nhập vô trong đó mà nó bất chánh phải qua một cái khóa học ở dưới rồi nó mới được đi lên trên.

T

Tứ Xa Lộ là bốn cái con đường đi. Mà bốn con đường đi đó là đi về nặng trọc không, để cho nó học trong cái chu trình tiến hóa, để cải tạo cho nó tiến hóa phải qua bốn con đường đó. Bốn con đường đó là trong cái chỗ kêu hỏa ngục, mà cái khắt khe của cái đường lối ở dưới hỏa tam muội, mà nó có thể nó làm tan xương nát thịt tất cả những cái linh căn tẩm tối mà phải chấp nhận vô đó để tiến lên. Mà nếu mà nó còn thoát ra ngoài nó đi xuống cũng như là phân là tiểu rồi này kia kia nọ, đi tiểu ra đó cái phần không trụ ở bên trong nó phải đi phân ra cái đường giam hãm ở bên trong, và con đường xuống ra thế gian trần trọc, và con đường ăn năn hóa giải, và con đường thăng tiến lên trung thiên của thể xác để đi lên. Nó có bốn con đường đi như vậy.

Thành ra tùy theo cái trình độ của nó mà để học tiến, có phần nó phải đi ra. Đi ra là lâu lắm, ức ức niên. Mà cái phần được trụ ở bên trong nó lại khác. Cho nên, mình thấy cái phân mà mình đi cầu đó cũng hữu ích, cũng trồng được cây cỏ cũng hóa hóa sanh sanh nó đi lên, mà cái phần đó nó bị tan rã lâu lắm nó mới hội tụ được.

Mà cái phần còn trụ trong cái thể xác này, mà nếu Chủ Nhân Ông biết sắp đặt biến thành cái Xá Vệ Quốc tụi này được phước và đi tu luôn. Mà cái phần mà xuống đó nó thấy nó xử, phải phóng túng nó đi ra ngoài không có lưu trữ nữa, phải cho nó đi học khóa khác.

Chớ cái ăn, mình ăn vô nó đâu phải thiện, nó có cái ác, mà cái phần thiện nó lưu lại mà cái ác nó phải đi xa hơn nữa. Cho nên, có sự công bằng dữ lắm. Khi mà các bạn tu mà giải thông được cái Hạ Thừa rồi, các bạn thấy luật Trời nó có, nó có cho vạn linh trong thể xác, chớ không phải không.

Cho nên, những người thấy xuống địa ngục rồi này kia kia họ cũng phải đi qua cái giới này nó mới chuyển qua cái giới kia được, mà chính trong này nó cũng có cảnh đó, thấy rõ ràng. Nhưng mà cảnh kia thì lớn hơn, cảnh địa ngục kia lớn hơn. Cảnh địa ngục này nó nhỏ hơn nhưng mà cũng nhiều chớ không phải ít, rất nhiều. Bởi vì nghĩa là mấy chục năm nay mình thâm thập biết bao nhiêu linh căn, vạn linh ở trong này. Những sự tí ti, tí ti, tí ti của nó cũng đang học hỏi và tiến hóa không ngừng. Cái Hạ Thừa này không ngừng, Trung Thừa cũng không ngừng để giải tiến, mà nếu nó ngừng là con người sanh bệnh, còn cái Thượng Thừa cũng phải đi. Chúng ta tu về Vô Vi là Thượng Thừa học, học hỏi về Thượng Thừa nhiều hơn.

12-06-1980 Montréal, Canada

T

229- TỪ BI

Tâm từ bi chữ Việt Nam rất phong phú, “Từ bỏ sự bi ai” là nhẹ nhàng, đó là tâm từ bi. Mình muốn giúp người ta được dễ dãi mình phải từ bỏ sự bi ai thì mình giúp ai cũng được. Cần nhân số đo không có giúp được

ai. Làm sao thể hiện từ bi ? Từ bỏ sự bi ai của chính mình mới thiệt là từ bi. Cái đó là đi thẳng, đi trong gốc từ bỏ sự bi ai mình mới sẵn sàng giúp người khác được.

Từ bi là sức mạnh, nhịn nhục gia cang khai triển mở tâm thức đóng góp cho xã hội. Mỗi người đứng một khâu một việc nhưng mà giúp cho xã hội nó tốt, nó chạy, đó cũng là tâm từ bi. Chớ đừng nói tôi làm ờ làm cu li, làm công xưởng tôi không làm việc được. Khâu nó đều hết mỗi người một việc mà tận tâm tận tình cũng thể hiện được từ bi.

25-07-1992 Đại Hội Hong Kong

Hạnh từ bi là con người nó quân bình, quân bình cũng như khối óc của anh và cơ tạng anh quân bình thì con người anh nó sáng khoái gì ? Thấy nó vui chứ gì ? Khi nó vui thì anh mới bắt đầu anh thấy rằng cái hạnh từ bi là kêu phải giúp đỡ người khác, phải biết tha thứ và thương yêu người. Khi mà anh hết bệnh rồi, anh khỏe anh quân bình, anh dòm anh thấy người ta bệnh, anh thấy người ta bệnh mà người ta chửi anh, anh không có lý do gì mà anh giận. Nó bệnh mà anh giận nó gì ? Học cái tha thứ và thương yêu.

Muốn có từ bi phải học tha thứ và thương yêu mới đi tới chỗ từ bi. Anh tha thứ và thương yêu nhiều tự nhiên cái mặt anh tươi sáng lên, từ bi cái luồng điện hào quang của anh nó nhẹ.

Anh tới đây tôi chỉ cho anh thấy cái từ bi, tới đây. Anh đứng đây, anh giơ cái tay lên, anh chống lại tôi cho thiệt chặt, đừng cho tôi đè xuống, chống như vậy (không đè tay xuống được).

Bây giờ, trong óc anh nghĩ tôi ghét tất cả mọi người, tôi sẽ giết hết tất cả mọi người, nghĩ chuyện độc ác, anh nghĩ, nghĩ hung, không sợ ai, chết, tôi giết, tôi giết hết, tôi không thích sống nữa, nó yếu rồi (tay bị đè xuống, không cưỡng lại được). Nghĩa là anh độc ác.

Mà tha thứ và thương yêu, anh nghĩ tha thứ và thương yêu tất cả mọi người tự nhiên nó mạnh. Anh thấy chưa ?

Cho nên, tha thứ và thương yêu nó mới tiến về cái hạnh từ bi, mà từ bi là sức mạnh, độc ác là yếu.

Từ bi là khi mà anh tha thứ và thương yêu thì tự nhiên anh nuôi tất cả những cái cơ tạng của anh đều là tha thứ và thương yêu thì cái hào quang nó bộc lộ lên, nó mạnh. Lúc nào anh cũng không nỡ ghét ai. Nhìn là thấy thương họ, nhìn là thương hại, thương vô cùng là từ bi. Người cha đối với người con thương vô cùng, đó là từ bi. Gia đình người nào cũng có hết mà không biết, không biết mình từ bi.

T

Mà cái từ bi nói rộng với chúng sanh là người ta chửi trong mặt mình, mình vẫn cảm ơn đi tiến về cái hạnh từ bi. Cho nên, biết tha thứ và thương yêu là sức mạnh, nhưng mà nói người ta, người ta không hiểu. Tôi tha thứ nó nó cứ lấn tới hoài. Tha thứ nữa, thét nó mắc cỡ. Nó cũng là mình, mà một ngày nào nó thức tâm nó lại tha thứ và thương yêu, phải mình thêm một khối mạnh không ? Rồi người khác cũng tha thứ và thương yêu là từ bi rồi, sức mạnh vô cùng. Chỗ nào cũng thể hiện được điều lành và điều tốt.

07-05-1990 Perth, Úc

230- TỪ QUANG

Từ quang là sự thanh nhẹ kết hợp trong Tiểu Thiên Địa này hướng thẳng về sự thanh tịnh của Càn Khôn Vũ Trụ mới tạo được từ quang.

17-07-2000 Đại Hội Prague, Tiệp Khắc

231- THANH QUANG ĐIỂN LÀNH

Thanh quang điển lành đó là cái hào quang vô tận của Thượng Đế đang chiếu hóa cho chúng ta bất cứ trước cũng được hưởng mà thanh càng được hưởng thêm.

12-06-1980 Montréal, Canada

232- THANH TỊNH

Sự thanh tịnh, muốn nói sự thanh tịnh phải hiểu rõ cái gì kêu bằng thanh tịnh. Bây giờ chúng ta dòm lên bầu trời, thanh tịnh không ? Chúng ta thấy rằng bầu trời rất thanh tịnh, thì chúng ta thấy rằng sự chấn động lực gia tăng vô cùng trên bầu trời mới có thanh tịnh. Đó là sự thanh lọc không ngừng nghỉ.

Cho nên, chúng ta có cái pháp tập trung như thế này để gia tăng chấn động lực không ngừng nghỉ và chúng ta hít vô cũng là gia tăng không ngừng nghỉ. Lấy cái thanh khí điển cả Càn Khôn Vũ Trụ đem vô làm việc không ngừng nghỉ và hòa hợp với bên trong cũng như bên ngoài, mới là đạt tới thanh tịnh.

Cho nên, muốn đem sự thanh tịnh cho xung quanh thì chúng ta phải gia tăng chấn động lực, thì chúng ta mới hút được cái trực của xung quanh, thì chúng ta mới đem nó trở lại hòa hợp với cả Càn Khôn Vũ Trụ. Lúc đó mới đem lại sự bình an và thanh tịnh cho những người ở xung quanh. Vì vậy chúng ta phải thực hành mới có sự thanh tịnh, đúng như trong kinh nói không sai một ly, Jésus Christ sẽ đem lại sự bằng an và sáng suốt cho mọi người. Ngài cũng có thiên trong thời gian Ngài vắng mặt, chớ không phải không tu mà có đâu.

Cho nên, muốn đem lại sự thanh tịnh cho mọi người thì mình phải thanh tịnh bằng hòa hợp với tất cả Càn Khôn Vũ Trụ. Cho nên, chúng ta không phải là đơn giản ở thế gian có thể cấu tạo cái thể xác này được.

T

Chúng ta từ siêu nhiên mà có, kể cả phần hồn cũng vậy. Chúng ta phải có chấn động lực sáng suốt hòa hợp với mọi trạng thái. Chúng ta cảm nhận sự đau khổ của người khác là sự đau khổ của ta, chúng ta mới bằng lòng rước phần trước điển đó để cứu rỗi đối phương, vì chúng ta biết đường lối thanh lọc, thanh lọc cho nó trở nên tốt.

01-12-1982 Strasbourg, Pháp

233- THÁNH TIÊN PHẬT

Thánh là còn làm việc cho mặt đất nhiều lắm. Thánh giới làm việc đạo đức về mặt đất.

Còn Tiên thì làm về cái cảnh hư không. Mà Tiên nó có Địa Tiên thì hợp với Thánh. Địa Tiên hợp tác với Thánh. Còn Thiên Tiên là hợp, chuyển hóa cho đi lên nhưng mà Thiên Tiên không tới cửa Phật giới.

Còn Phật là tu để trở về thanh. Và sau cái thanh đó, Phật sau này phải học để chịu trách nhiệm trở lại các giới ở dưới này, chuyển hóa cho các giới dưới này thăng hoa. Chớ nhiều vị Phật hiện tại đi tới thanh rồi Ngài không làm nữa. Ngài chỉ ở chỗ thanh, càng ngày càng thanh, bị kẹt ở trong thanh, sau này phải chuyển hóa đi học thêm một khóa nữa.

12-06-1980 Montréal, Canada

234- THẦN THỨC

Thần thức là có đủ tinh thần lực lượng cơ tạng đầy đủ khỏe mạnh, dưỡng khí đầy đủ thì nhìn mới hiểu, hiểu rõ cái sự việc đó mới là thức. Còn hiểu nửa chừng hay hiểu một góc, cũng nói tôi hiểu, không hiểu, hiểu không hết đâu. Hiểu hết mới là thức. Còn hiểu chưa hết chưa có thức đâu, vẫn còn mê lầm chớ chưa thức.

24-10-1998 Khóa Sống Chung Orange County, Hoa Kỳ

235- THẬP THIỆN THẬP ÁC DĨ HÒA BÌNH

Thập thiện thập ác dĩ hòa bình mới biết được đạo. Còn biết thiện không là không biết đạo đâu. Biết được cái chuyện ác. Chớ ông Thích Ca ông ra ngoài thành, ông thấy người ta ác. Người ta lấy xác người đi cúng lễ đồ này kia, ác. Ông hiểu được cái ác không kết quả gì, rồi cái thiện cũng không đi đến đâu. Ông mới lấy cái trung đạo ông phát triển, ông mới được nhập Niết Bàn.

Cho nên, ông tu cho đến nổ bộ đầu, phát hào quang. Bây giờ chúng ta niệm Phật ngay trung tim bộ đầu, không có sai đường lạc lối. Trung tâm điển quang, cái đó là chánh.

Niệm Phật không có phải lấy cái tâm phàm niệm Phật, lấy cái trung tim điển quang hội tụ sáng suốt. Cái đó nó mới không bị mê lầm, mà giải quyết được nhiều

T

chuyện của nhiều kiếp của chính mình, cứ làm tới sẽ thấy kết quả.

16-07-1994 Montréal, Canada

236- THIÊN XÍCH

Thiên xích là cái điển của mình đo Ông Trời. Cái người mà làm việc đời, làm ích lợi cho người nhưng mà không có làm cho nó có điển thì không có thiên xích, không có thiên xích. Chỉ có người tu nó mới có luồng điển có thể đo Ông Trời được. Nó chịu “toucher” (liên hệ, chạm tới, đụng) đi lên nó mới đo được. Còn nó không chịu toucher đi lên nó chỉ làm cái chuyện ở ngoài vậy thôi. Cái tâm nó thanh thản, nhưng mà nó được sự chứng giám thôi, nhưng mà nó không được đi lên cao, bởi vì nó không chịu “risquer” (mạo hiểm). Mà nó muốn “risquer” đi lên nó phải, nó muốn nguy hiểm, nó mạo hiểm nó đi lên thì nó thanh lọc mới được đi lên. Mà chính tự nó thanh lọc, nó mới tới nơi. Còn nếu mà nó không chịu thanh lọc làm sao nó tới nơi ? Cho nên, cái Vô Vi này không phải là nói số một nhưng mà tu Vô Vi này nó phải có cái thiên xích, điển trên bộ đầu chạy, nó phải có cái đó. Đúng nó như vậy, ai cũng nhìn nhận là tôi có luồng điển đó. Mà những người mà không tu cái này kêu nói về luồng điển là họ chơi với không biết cái gì.

15-01-1980 Montréal, Canada

237- THIỀN GIÁC

Cho nên, cái pháp tu này thấy Soi Hôn, Pháp Luân, Thiền Định động nhưng mà nó là tịnh, bởi vì nó sau cái động là tịnh. Cho nên, làm rồi nó lại tịnh. Càng làm càng tiến chứ không có thất bại. Mình thấy rõ mình làm biếng nhiều hơn. Một ngày 24 tiếng đồng hồ, chú nào mà ngồi được 3 tiếng là mừng lắm rồi, mừng hết lớn rồi, nói vậy đó. Nhưng mà y không hiểu rằng trong lúc nói chuyện cũng phải thiền, đi tới giai đoạn đó. Trong lúc dòm cũng phải thiền, trong thiền giác. Trong lúc nghe cũng phải trong thiền giác. Đi tới giai đoạn đó mới là miễn ngồi mấy tiếng. Cho nên, sự cảm ứng đó phải có trình độ mới cảm ứng nổi.

Cho nên, con mắt người thiền người ta dòm người ta có thể trả lời liền cho mình biết, là ta ở trong thiền giác. Lúc ta nghe ta trả lời liền cho mình biết, ta đang thiền thanh tịnh. Mà lời nói họ tức khắc cảm động làm thanh thản tâm hồn của đối phương là Ngài đang thiền và hòa tan trong tâm linh của mọi giới. Nó khác ! Cho nên, người có người thích nghe âm thanh người này không thích nghe âm thanh người kia. Không phải ngồi một đống đó là thiền, nhưng mà tu rồi sẽ thấy, cái thiền 24/24, cái đó quan trọng hơn.

Thì trong lúc đó mình làm, khai thác tới đâu nó mở tới đó. Bất cứ cái “opération” (động tác, công tác) nào đều mở hết. Nó thuộc về tự động, thiền giác, thanh tịnh tới vậy đó. Cho nên, phải cố gắng học cái đó.

T

Cho nên, sau đây, ở đây tôi sẽ cho những người đã thiền lâu ngồi nói chuyện, ngồi nói pháp cho người khác nghe để tập, tập thiền trong lúc thuyết pháp, thiền trong lúc mình nói, thiền trong lúc mình nghe, thiền trong lúc mình ngủ. Phải qua cái khóa đó mới ổn định hơn. Cái đó không phải cao, kêu bằng có công hay là không và chịu học hay là không. Bây giờ tôi nói à thôi, kêu cụ thuyết đi, cụ cũng thuyết, sợ gì, tôi cũng có điểu, tôi thuyết. Thuyết thét nó mở, nó tức thì tung, tung thì tìm thấy, có cái gì đâu. Thấy rồi là định chứ gì ? Chưa thấy là động chứ gì ? Có cái gì đâu.

Cho nên, tôi sẽ chỉ cho nhiều người, vậy mình mới phổ biến khắp năm châu được. Chứ cứ giam hoài, để một mình tôi nói chuyện cho họ nghe, cái đó họ không có tiến đâu. Tôi tính mở cái khóa đó, nói chơi, nói ăn cơm, nói cái này, cái kia, cái nọ mà nói trong thiền giác. Tôi nói nhưng mà tôi thiền. Tôi nói trong thanh tịnh, nói trong chân lý sáng suốt, cố gắng đi tới chỗ đó, thành ra mình nói tới đâu người ta cũng thích nghe. Chị bán rau cũng thích nghe. Chính chị có rau mà chị chưa biết giá trị của rau. Chị ôm thúng rau đi bán nhưng mà chị chưa hiểu rõ nhiệm vụ của chị.

Còn người trong thiền giác thì họ dòm sự xinh tươi của cọng rau, họ thấy rõ công việc của cọng rau, phân thân vì nhân loại, đưa màu sắc để ổn định tâm hồn. Rồi mới chuyển hóa cho giá trị để khích lệ người tiến tới tu. Rồi tôi bán có lời, ngày mai tôi mới trồng thêm nữa, rồi tôi giữ được cái chìa khóa hóa hóa sanh sanh của Thượng Đế ban cho tôi. Rồi trong lúc tôi trồng rau

yêu thương Thượng Đế. Ngũ sắc ngũ quang, huyền sắc huyền quang phối hợp cả Càn Khôn Vũ Trụ, mảnh đất phù sanh này có ngũ khí phát sanh, do tình thương săn sóc của tôi đại diện Thượng Đế làm điều này, rất đầy đủ ý nghĩa.

Thì tôi cũng thiền trong giờ tôi làm việc. Nó sẽ có nhiều cái bài đó ở sau này. Thì không có lúc nào mà buồn mà lúc nào cũng vui. Lúc nào cũng thấy giá trị của Thượng Đế, lúc nào cũng thấy bài học của Ngài đã cho mọi người. Ăn mà không biết cái gì, còn mê muội. Ăn mà biết đó là cái bài học của Ngài và hồng ân của Ngài ban rải và tình thương của Ngài đang xây dựng thì chúng ta mới là con của Ngài. Thì nhà thờ ở khắp nơi, tình thương lúc nào cũng sống động.

16-01-1980 Montréal, Canada

238- THIÊN DUYÊN

Thiên duyên, chúng ta nhìn tranh Trời rất thiện duyên, chiếu đẹp cho tất cả mọi người, nuôi dưỡng tất cả mọi người. Tâm tư chúng ta của người tu, chúng ta giáng lâm trong thế xác tối tăm, nghi ngờ đủ thứ, ích kỷ, tạo dục, tạo ác. Bây giờ chúng ta tu khai mở dẹp bỏ sự tăm tối bên trong hòa hợp với thiên duyên tranh Trời mà sống, tươi đẹp.

Tranh Trời là sao ? Chúng ta đã mang một cái Tiểu Thiên Địa bao gồm kim mộc thủy hỏa thổ như cả Càn

Khôn Vũ Trụ mà chúng ta quên đi nguyên lý của Càn Khôn Vũ Trụ là chúng ta mất cái thiện duyên đó. Nếu mà chúng ta là người tu hướng về thiện duyên đó thực hành đi tới thì chúng ta không có đường cùng. Mà nếu chúng ta hướng về thế gian tranh chấp, mưu lợi giành đất, giành quyền chúng ta sẽ đi vào con đường cùng mà thôi.

Thiện duyên nó khác hơn sự tranh chấp ở chỗ đó, quân bình mới đạt được thiện duyên.

28-12-1999 Đại Hội Bangkok, Thái Lan

239- THÔNG NHÃN, NHĨ, TỶ, THIỆT

Lục Tâm Thông đó, bây giờ mình làm đây này Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định là mở lục tâm. Nam Mô A Di Đà Phật chứ gì ? Mà trong đó nó cũng là Lục Căn nữa. Bây giờ thông cái đó là Lục Tâm Thông.

Thì bên Vô Vi này, nhãn thông, nhĩ thông, tất cả sẽ thông chứ không phải một cái thông. Còn nếu mà nói à nhĩ thông, nó nghe một mà nó hiểu mười, nó biến hóa ra. Nó dòm một nó hiểu mười là con mắt. Mà nó ngửi một cái mùi mà nó hiểu nhiều mùi đó là nó thông. Nó nói có một chữ rồi nó biến hóa ra nhiều chữ, cái thiệt nó thông, cái lưỡi nó thông. Nó thông là vậy đó. Thông là nó chuyển tới vô cùng tận mới kêu bằng thông. Còn nó nói một mà nó thụt lại còn có nửa cái

đó là chưa thông hay là bị kẹt. Cho nên, cái tu này nó mở mở mở mở đều.

Cho nên, nhiều người nó được mở tới đâu, nó nói chuyện là mình hiểu rồi, hay là mình nói nó nghe, nghe vô rồi nó biến hóa ra rồi thì nó trả lời rõ ràng. Nhĩ, thiệt thông là nó nghe cái nó nói rõ ràng mà còn hay hơn nữa, nhĩ thiệt thông.

Luận xét mỗi cái thông nó khác. Nó ngửi cái mùi đó biết, nó biết cái nguồn gốc của cái gì nó hiểu hết, nó thông tới vậy đó. Nó dòm cái hình thù nó hiểu tất cả, một cái mà nó dòm biến ra xa xa xa xa xa xa xa xa xa, các nơi các chỗ tạo thành cái vật này nó hiểu luôn là cái nhãn thông, đệ tam nhãn thông. Cũng có cái ý chí đó thôi, chỉ dùng ý chí đó, sau này không phải dùng cử động bằng tay chân mà dùng ý chí đó thôi.

19-11-1980 Montréal, Canada

240- THUẦN ÂM

Thuần âm là khác, thuần âm nó được đi lên.

Âm vẫn đi lên, thuần âm nó đi lên. Cho nên, anh đi xuất hồn thấy những cô Tiên ở bên sông Bì Ngạn kia ngoạn. Nếu mà mấy người đó không thuần âm làm sao mà thành cô Tiên mà bận áo đẹp như vậy, ngoạn mình. Mình cứ ngó mấy cái đó rồi mình đi qua luôn, mất hồn,

T

qua khỏi sông mà không biết, là nhờ mấy cô, mình phải quỳ lạy cảm ơn chớ.

Cái âm khí của ma là thuộc về trược khí không phải âm, trược khí, cái trược khí. Còn thuần âm là khác. Thuần âm là người ta hoàn tất rồi, còn cái con ma nó thiếu nhiều bộ phận lắm, nó thiếu, nó là trược mà, la đà la đà nó không có thể bay cao được.

Còn đây là ta nói thuần âm là hoàn tất của cái tâm đạo của một người nữ giới kêu là thuần âm.

Cho nên, Diêu Trì Kim Mẫu xuống đây có nói hung hăng được. Ngài thuần âm : "Các con ơi ! Các con phải về với Mẹ đi, các con ơi ! Ngày đêm Mẹ đang trông chờ các con". Cảm động vô cùng cái lời nói của một người thuần âm, độ đời đó.

01-01-1986 Khóa Kinh A Di Đà Melbourne, Úc

241- THUẦN ÂM, THUẦN DƯƠNG

Người mà thuần âm không bao giờ nó còn cái dục tính nữa, nó không còn nghĩ là tôi phải có người đàn ông tôi mới ngủ được, cái đó nó bỏ rồi.

Còn người thuần dương nó không có nghĩ chuyện đàn bà nữa. Bởi vì thuần dương, giận người ta chút cái đầu cũng sáng rồi, mà nghĩ chuyện đàn bà thì cái đầu nó

cũng sáng rồi. Nó không có cái phần kêu bằng thích thú, nó không có cái sự thích thú đó và si mê về việc đó nữa, không có.

16-05-1986 Khóa 4 Thiền Viện Vĩ Kiên, Hoa Kỳ

242- THÔNG TAM BẢO

Tinh Khí Thần điều hòa xuất phát đi lên kêu bằng Thông Tam Bảo. Ba báu linh Tinh Khí Thần mà không có trụ hóa không có phát triển. Tiêu hao tinh khí là không phát triển.

17-07-2000 Đại Hội Prague, Tiệp Khắc

243- THỨC HỒI SINH

Thức hồi sinh là chúng ta phải biết là cái căn gốc của chúng ta từ đâu đến, chúng ta phải trở về căn bản nơi đó kêu bằng hồi sinh.

Cho nên, nhiều người chết rồi xuống địa ngục, muốn tôi có cơ hội làm người tôi sẽ đi tu. Hứa như vậy nhiều lắm, triệu triệu ức ức người hứa như vậy mà lên đây ba xạo, kiếm tiền, chơi, hoang phí cuộc sống, hoang phí cả tâm thân không biết tới Trời Phật. Rồi nói ta đây đi ăn cướp cũng có, nhiều lắm, lưu manh đủ chuyện hết. Ngồi cái óc không thấy hành động dữ

T

nhưng mà cái óc nó mưu mô nó nghĩ chuyện lưu manh, lường gạt. Giữa bạn bè cũng lường gạt mà giữa chị em nó cũng lường gạt, cha con nó cũng lường gạt. Cho nên, con muốn cha chết để gia tài cho nó chia. Đó là cái óc lường gạt rồi đó. Con ruột để ra mà muốn cha chết rồi nó chia gia tài. Mà cha chưa chết nhiều đứa nó cũng bắt đầu mưu tính chia gia tài của cha cũng có.

Cho nên, người tu Vô Vi không có nghĩ điều đó. Ta chia sự thanh nhẹ của của Trời Phật, là chúng ta phải hành tới thanh nhẹ mới chia được sự thanh nhẹ, gốc gác từ bi mới học từ bi và phát triển từ bi được.

07-01-1999 Khóa Sống Chung Romrod, Đức

244- THỨC TÂM, THỨC GIÁC

Thức tâm là chúng ta luôn luôn một chuyện gì xảy đến chúng ta buồn, tằm tối, bực bội, ai chọc chúng ta hờn, chúng ta giận. Còn khi ta thức giác là khi một việc gì mà xảy ra động loạn vô cùng, có thể tai hại tới sinh mạng, chúng ta thấy rõ rằng không có gì quan trọng.

Giác là hiểu thấu và quán thông. Quán thông cái việc đó kêu bằng thức giác, không sao, yên tịnh. Cho nên, những nhà cách mạng họ nói "Không ! Tôi không sợ đối phương bắt, tôi muốn cứu dân tôi và tôi phải làm tròn nhiệm vụ của chính tôi". Người ta đã quán thông sự việc. Sau sự hy sinh tôi và sau lưng tôi sẽ có nhiều người như tôi. Đó là đức tin mãnh liệt của những nhà

cách mạng. Cho nên, cách mạng cũng là tu, nhưng mà qua giai đoạn đó.

Phải thức tâm trước là mình có một phần sáng suốt để quyết định mới là kêu bằng giác. Còn không có cái thức tâm làm sao mà có cái thức giác. Mình biết mình thì mình quyết định việc đó đi tới. Thì bây giờ mấy người tu này, bây giờ biết rồi, càng ngày càng biết rõ. Ông Tám ông cũng cái xác như mình, cũng khổ cực, cũng bị này kia kia nọ giày xéo đủ thứ hết, bị hành hạ, ngày nay ổng tu, ổng được cởi mở, ổng có những lời nói sáng suốt.

Thì bàn đầu ông bị động loạn rồi ổng mới đi tới cái chỗ thức tâm. Mà thức tâm rồi bây giờ ông chọn một con đường ông tu và ổng ảnh hưởng chúng ta, ổng đã nói với mình ổng là ta. Và mình cũng sẽ thức tâm và thức giác đi con đường đó để trở về với nguồn cội.

Còn nếu chúng ta không muốn thì chúng ta có quyền sống trong eo hẹp của chính mình. Còn nếu chúng ta muốn hơn thì đi như vậy. Có bằng chứng rõ ràng từ kiến thức này tới kiến thức kia đã trình bày cho chúng ta thấy và không có giấu diếm. Thì nếu chúng ta có tương tự như vậy thì cứ giữ cái đó mà chúng ta đi. Ta mượn cái gậy đó để đi, đi một thời gian chúng ta bỏ gậy và tự đi. Chớ đâu buộc chúng ta phải ôm cây gậy cho tới chết đâu.

09-12-1982 Amphion, Pháp

T

245- THỰC HÀNH

Thực hành là con phải làm, con mới có. Ở xã hội thấy con ăn đồng lương ít nhưng mà nay chút mai chút, con mới mua được căn nhà. Còn cái phương pháp này con không thấy điển, nhưng mà con nghe ông Tám nói điển. Đêm đêm cứ hành, hành cái điển nó sẽ hội tụ, đó là con có một số vốn đi về Trời. Thay vì con mua "ticket" (vé) ở thế gian bằng đô la không có, không có cái "ticket" nào bán cho con về Trời hết.

Thì con phải đêm đêm tham thiền nhập định, nó mới có cái vốn đó chúng ta mới đi được. Cần thực hành mới có. Còn nếu dùng đôi môi là không bao giờ có, khẩu khai thần khí tán. Nói và phá hoại cơ tạng thôi, không tiến. Tu Vô Vi nghe lời, nói lố. Nói nhiều mệt không có ích gì hết.

10-09-1994 Culver City, Hoa Kỳ

246- TRI GIÁC

Tri giác là mình hiểu cái việc đó tận cùng và hậu quả của nó đi đến đâu.

24-10-1998 Khóa Sống Chung Orange County, Hoa Kỳ

247- TRUNG DUNG ĐẠI ĐẠO

Trung Dung Đại Đạo là luôn luôn con không có theo tà mà con không có ca tụng chơn. Tà chơn cũng là nguyên lý để đưa con tiến hóa tới vô cùng. Không có tà làm sao con khao khát cái chơn, mà không có chơn làm sao con ý thức được cái tà mà con đi con đường chánh. Con đường chánh đó là Trung Dung Đại Đạo đó. Trong mình con có tà có chơn, có thom có thú, có âm có dương, có động có tịnh.

Mà con chọn con đường gì ? Bây giờ chọn con đường thanh tịnh, trật tự trước rồi trở về với thanh tịnh. Rồi thanh tịnh trật tự, thanh tịnh sáng suốt, thăng hoa cõi mở đi tới bến giác, giải thoát, Trung Dung Đại Đạo. Mà không nhờ tà con không thể nào mà tiến về trung, mà không nhờ chơn con cũng không thấy trung. Mà không có cái thanh và không có trước thì con không biết trung là chỗ nào, trung đạo ở chỗ nào. Cái đó là cái Kinh Vô Tự không cần học nhưng mà kích động và phản động mình tự nhiên mình thức tâm tìm ra.

24-09-1988 Boston, Hoa Kỳ

T

248- TRUNG HIẾU

Người tu Vô Vi phải trung thành với đạo pháp. Cái pháp này là khứ trước lưu thanh tự mình mở trí mà mình không trung với đạo pháp là mình đóng cửa lại.

Còn hiếu là cũng phải biết mình, sửa mình tiến hóa, bằng lòng sửa mình đổi qua một hoàn cảnh thanh nhẹ hơn và sáng suốt hơn, đó là hiếu. Cha mẹ người nào cũng muốn con bình an. Mà người có biết hiếu thảo, nhịn nhục, người đó lúc nào, sống trong hoàn cảnh nào cũng bình an.

Người không biết nhịn nhục, không biết trật tự của Càn Khôn Vũ Trụ thì người đó lúc nào cũng không bằng an và thích cãi cọ, không đi đến đâu, mà tổn hao khí lực của chính mình.

22-08-1995 Đại Hội Las Vegas, Hoa Kỳ

249- TRÙNG TU

Trùng tu là chúng ta tu trở lại, trở về cái cảnh quê xưa chốn cũ chứ chúng ta không có đi xa nữa. Càng đi càng sai lầm, càng đi càng trói buộc, ta đi làm gì ?

15-05-1986 Khóa 4 Thiền Viện Vĩ Kiên, Hoa Kỳ

Trùng tu là xưa kia chúng ta đã tu ngày nay chúng ta mới trùng tu là trở lại con đường tu hoài hoài không bỏ nó. Đường đó là đường thanh nhẹ tốt chớ không phải cái đường ô trược hiện tại mà chúng ta đã lâm vào nghiệp duyên ở trần thế.

16-05-1986 Khóa 4 Thiền Viện Vĩ Kiên, Hoa

250- TRỰC GIÁC

Trực Giác là sự thấy hiểu biết ngay trung tim chân mày. Nhắm mắt là nó hiểu, cái chuyện gì mà rắc rối xảy tới mình nhắm mắt là nó có giải pháp liền.

Thì phải tu đúng theo Vô Vi : Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định. Pháp Luân cho đúng, đầy rún đầy ngực tung lên bộ đầu, thì nó mới lần lần nó mới mở ra.

Có giải pháp hết, không có sao, không có sợ. Thành ra tới đó là không có lo nữa. Chuyện gì tới là tới, mình cũng giải quyết được hết không có lo.

07-03-1999 Khóa Sống Chung Thonon, Pháp

Khi mà chúng ta đạt được Trực Giác ngay trung tim chân mày, thì việc gì vừa đến với chúng ta, chúng ta cũng như ôm trong lòng việc đó để phân giải rõ rệt, tức là khai triển được Trực Giác rồi. Thành ra chúng ta khai triển được Trực Giác. Những người tu Vô Vi khai triển Trực Giác không bao giờ tranh chấp với ai, nhưng mà hiểu sự sai lầm của đối phương, chỉ cầu mong cho đối phương tự giải.

T

Cho nên, những người tu Vô Vi thì được nhiều bạn thích nói chuyện với họ. Mà nói chuyện rồi lại được tự thức và tự giải. Cái Trục Giác luồng điển từ trường tốt nó làm việc trong thanh tịnh, giúp đỡ đối phương.

Cho nên, chúng ta có cuộc hội, huynh đệ bạc bàn nói chuyện với nhau, rồi nói chuyện một hồi, nói thẳng đó nó nói dóc. Nhưng mà nó nói dóc sao lại tôi thấy tôi khỏe. Tôi thấy, biết thẳng đó nó nói dóc mà tôi thấy nó tôi khỏe vì nó có thiền nó có từ trường, nói chuyện với tôi tôi thấy nhẹ, thấy vui. Thì tôi muốn nói chuyện nữa, nó vậy đó.

Cho nên, bạn bè tu dìu dắt cho nhau trong xây dựng mà trong đó có luồng điển từ bi thanh tịnh độ chung tiến, chung hành trong giây phút chúng ta tưởng tới Chư Phật mà nói về đạo thì chúng ta sẽ được cộng hưởng luồng điển thanh nhẹ đó.

19-02-1998 Khóa Sống Chung Thonon, Pháp

251- VỌNG TÂM

Vọng tâm là mình động đó. Cũng như tôi nói hồi nãy đó, rước vào chuyện này chuyện kia chuyện nọ là vọng tâm rồi, không có yên. Muốn nhiều quá thì vọng tâm. Mà chúng ta cởi mở, hướng về thanh tịnh đâu có còn vọng tâm nữa. Muốn nhiều quá biến thành vọng tâm.

23-04-1986 Khóa 2 Thiền Viện Vĩ Kiên, Hoa Kỳ

252- VÔ QUÁI NGẠI

Vô Quái Ngại là việc làm trong trật tự của chúng ta. Như tôi bây giờ tôi tổ chức thiền ca, tôi phải dẫn thân tôi giúp đỡ việc này thì tôi cứ chăm chú việc này tôi làm thôi. Vô Quái Ngại không có cái gì mà cản trở tôi được hết. Việc làm của tôi như định vậy là tôi làm như vậy. Làm cho xong cái gì tôi hứa là con người mới trọn nghĩa, trọn tín được, mới dẫn thân Vô Quái Ngại ở chỗ đó. Hứa là làm không bỏ mới xây dựng được cái Đại Dũng của chính mình ở tương lai.

19-02-1998 Khóa Sống Chung Thonon, Pháp

253- VÔ SANH

Vô Sanh là nguyên lý của nó là ánh sáng vô cùng tận. Thì chúng ta chiết từ ánh sáng như Đại Bi xuống tới

linh căn mà hội tụ trong thể xác này. Thể xác này là cặn bã của thanh quang. Cho nên, chúng ta xuống đây để điều khiển cái thể xác. Chứng minh cái vốn chúng ta ở nơi đó không phải ở đây tạo. Ở đây không có bác học nào có thể tạo phần hồn con người được. Họ đang tìm mà không có khả năng.

22-08-1995 Đại Hội Las Vegas, Hoa Kỳ

Vô Sinh là hiệp nhút cùng Trời Đất, thì nó sống mãi, nó không có bị diệt kêu bằng Vô Sinh. Nó phải hiệp khí cùng Trời Đất, nó ở trong cái chỗ đó là kêu bằng Vô Sinh. Mà chúng ta làm Pháp Luân Thường Chuyển càng làm nhiều thì nó hiệp khí cùng Trời Đất. Khi mà các bạn hít đầy rún đầy ngực tung lên bộ đầu thì nó chạy một vòng đó, rồi nó chuyển đi lên. Thì lúc đó các bạn nhắm mắt các bạn thấy các bạn xuất ra. Nhờ cái trớn đó mà tiến hóa tới. Càng tu càng tiến tới hiệp nhút cùng Trời Đất rồi là Vô Sinh bất diệt, muốn đi đâu là đi, tưởng là phải có. Như tôi muốn uống ly nước, ly nước chạy tới chứ tôi khỏi mất công đi kiếm ly nước mệt.

Cho nên, nền tảng văn minh của xứ Mỹ, xứ Pháp tương lai cũng vậy. Họ đã chế "robot" (người máy), muốn uống ly cà phê "robot" chế đem tới uống. Bây giờ vật chất còn tiến tới đó thì trên cõi bồng lai của

chúng ta cũng vậy. Muốn có ly cà phê nó chạy tới không có sao, thơm ngon tốt đẹp.

Cho nên, quốc gia siêu thức nó khác ở chỗ đó mà mọi người đang ao ước. Người Mỹ bây giờ muốn xây dựng lên những căn nhà ở trên không trung, đang luyện tập cuộc sống không cần dưỡng khí và sống chung. Và tương lai sẽ gởi những căn nhà đó lên trên đó. Là ý muốn con người ai cũng muốn lên đó. Mà bây giờ chúng ta có cái pháp có thể thực hành đi tới đó. Tại sao chúng ta không thực hành ?

Chúng ta không có nhiều tiền, không có vật chất nhiều phải lấy nguyên khí của Trời Đất thực hành và đưa chúng ta tới cái chỗ đó, sung sướng vô cùng.

19-02-1998 Khóa Sống Chung Thonon, Pháp

254- VÔ THỨC

Con người tu thanh nhẹ, thanh tịnh thì mới chịu hòa với mọi người. Mà người tu còn động là không chịu hòa không chấp nhận. Còn người tu phải trở về cái dung điểm thanh tịnh là bằng lòng hòa với mọi người và học để tiến thì không có cái sự cố gắng cao ngã mạng.

Đó là cái dung điểm con đang bước vào thanh tịnh phải tiếp tục bước cho nó thật sự thanh tịnh. Thì mình thấy rằng xác mình cũng không có. Mà cái tình thương thì luôn luôn tràn ngập. Khi nó tràn ngập rồi cũng như

không có tình thương, đi tới chỗ Vô Thức. Mà Vô Thức đó để làm gì ? Vô Thức mới tận độ. Vô Thức nó trên cái thức. Thì chúng sanh giỏi nhất là đi tới cái thức. Mà mình đi trong Vô Thức mình mới thấy rõ cái thức nó sai ở chỗ nào rồi mình mới tận độ người ta được.

Cho nên, cái bài học nó phải đi trật tự như vậy. Rồi có đưa nhìn Cha không có điển. Bởi vì người ta đi trong Vô Thức làm sao người ta có điển. Mà cái điển đó, điển bao trùm hết. Mà cái điển mà mình cảm nhận được là cái điển của mình xuất ra thôi. Còn cái điển của bên trên đang độ ta thì đâu có thấy. Đó là Vô Thức nhưng mà nó có từng số của nó, nó có trật tự của nó, nó có luật lệ của nó trong chỗ thanh nhẹ.

Thì con nói cái căn nhà này không có điển sao ? Nó đâu có điển, cái nhà này làm gì có điển. Nhưng mà khi mà con hiểu được cái nhà này cấu trúc bởi đâu ? Bởi trí khôn của loài người. Rồi con mới truy tìm cái trí khôn loài người do đâu mà có. Nó ở trong cái nguyên căn của điển rồi đi tới cái thức trước, rồi đi tới Vô Thức, rồi mới đi tới Đại Thanh Tịnh. Thì nó cũng từ trong cái nguồn gốc đó mà biến hóa ra đây là cái công chuyện nó đã có từ lâu. Mà mình nói không có điển. Là chính cái điển của mình mới tới từng số đó thôi. Mà bây giờ mình đi tới vượt khỏi tới cái Vô Thức, vô điển rồi, tới lúc đó mình mới thấy cái giá trị của bên kia. Chưa tới bên kia không có thể nói là không có.

Người ta, những cõi lớp dưới này có từng nặng, từng nhẹ. Từng nặng là khi nó tới ào lên trên đầu mình làm

nặng ngực. Đó là cái từng điển nặng và từ cõi âm đem qua. Rồi cái phần thanh là nó tự thức tự tiến, cái đó phần đó phần thanh. Phần thanh nó chỉ rút thôi, tới nhìn mặt một cái thấy nhẹ, mà nó khỏe. Tại sao tụi con nhiều khi nghe cái âm thanh của Thầy nói chuyện tụi con thích nhắm mắt, để chi ? Nó có cái sự tương giao và nó rút, nó thanh nhẹ nó rút nó đi lên, cảm thấy con người nó lâng lâng đó là thuộc về điển giới của nội tâm của mỗi hành giả đã tương ứng với nhau nó mới đi lên vậy.

Rồi còn phải đi tới cái chỗ Vô Thức nữa, không có điển gì hết, mở mắt cũng thấy tôi đi vậy, nhắm mắt cũng thấy tôi đi, đi tới chỗ Vô Thức rồi. Còn cái kia tôi phải nhắm mắt tôi mới thấy ánh sáng, tôi cảm thức cái này cái kia cái nọ, cái hình ông Tiên ông Phật. Đi tới cái chỗ mở mắt thấy rõ mà ý chuyển nó phải tan, thì ta là cảnh cảnh là ta, không có cái gì. Lúc đó nó mới thật sự là ổn định. Mình thấy mọi người là mình, thấy nhẹ nhàng tới vậy đó.

Cho nên, cái trình độ mà xây dựng được cái tình thương trong tâm, cái người đó không bao giờ khổ. Nó trở về với Trời Phật, nó trở về với nguyên căn của nó, nó chỉ biết thương yêu muôn loài vạn vật. Chớ không phải thương trong ích kỷ, thương người này bỏ người kia cái đó là cái lòng ích kỷ, không có phát triển được. Về đạo cũng không có phát triển, về đời cũng không có phát triển, thương tất cả. Và muốn thực hành thương tất cả thì mình phải khai thông tất cả những

cái gì mình có, cơ năng mình có mình phải am hiểu,
am tường trong cái cơ năng sẵn có của chính mình.

19-11-1981 Amphion, Pháp

255- XUẤT VÍA, XUẤT HỒN

Xuất vía nó cũng như chiêm bao, sự thật nó vậy. Bởi vì con người mà nằm chiêm bao đó là cái vía chạy chứ có gì đâu. Nhưng mà con người mà không điều luyện không khai thông cái Tiểu Thiên Địa thì nó đi phạm vi ít hơn. Còn người mà có điều luyện khai thông cái bản thể nó đi rộng hơn và nó được dịp đi chơi nhiều hơn và kiến thức nó nói rộng hơn.

Xuất hồn là thấy đi ra đi vô rõ ràng. Xuất vía là thấy đi ào ào rồi không biết lúc nào về không hay. Lúc nào về không hay nhưng mà thấy nằm đó thôi. Còn cái kia là tôi quyết định bây giờ tôi bước vô bản thể tôi. Rồi bây giờ tôi quyết định tôi đi ra, hai cái khác nhau.

Thì cái hồn, khi mà cái tâm con người được ổn định, trái tim giam hãm phần hồn. Có người bị giam hãm ở dưới cái gan cũng có nữa, tùy theo cái trình độ. Có người ở gan, có người ở tim. Từ cái tim là chánh hơn, nhưng mà bây giờ sân quá thì nó phải dời xuống cái gan. Cái người đó giết người ta không góm tay.

Bây giờ mình luận từ ở trong cái tim đi ra. Thì từ cái tim đi ra, khi mà bước ra thì cũng có mây, có trăng, có sao, thấy cả một bầu trời không trung. Rồi từ đó đi xuống ra dòm thấy biển, núi, sông, nhìn cũng thấy tàu buồm, cũng thấy thú vật, cũng thấy nhiều cái biến chuyển của thế giới cũng có mà nó y như trong bản thể. Rồi từ từ xuống đó rồi thấy cảnh này cảnh kia cảnh nọ đi chơi. Nếu xuống sâu nữa thì mình thấy rõ là địa

ngục. Trong bản thể mình cũng có, có cái cảnh hình phạt, cảnh hành hạ, cái cảnh nghĩa là xuống đó là phải làm việc nặng nhọc, đau khổ phải làm. Cũng thừa lệnh mà làm chớ không phải sung sướng.

Cho nên, nó có trật tự của trong cái Tiểu Thiên Địa, đều có trật tự. Khi mà chúng ta khai thông được sự trật tự của Tiểu Thiên Địa thì cũng như chúng ta ở trong cái phòng thí nghiệm rồi, biết hết mọi lối rồi thì so với Càn Khôn Vũ Trụ có một, dễ đi hơn. Và những cái mạch lạc đi không có sai. Còn chưa đi trong Tiểu Thiên Địa mà phóng đi đại ở bên ngoài thì bị lệ thuộc bởi một vị sư, một vị dẫn mình đi thôi. Rồi một ngày nào đó mà mình thất lễ với họ thì mình không có cơ hội đi tới đó nữa, không tự chủ được.

Còn cái Vô Vi này là tự chủ để đi. Còn cái kia nhờ người dắt dẫn đi, hai cái khác nhau. Cũng tu mà khác nhau à. Còn cái tự đi nó không có đi càn, đi nhiều như cái kia, như cái dắt dẫn nhưng mà nó đi tới đâu chắc tới đó, tự nó đi tới lên, tự nó khám phá, tự nó làm việc. Còn cái kia nhờ đúng ngày giờ mới dắt, phải chờ. Nhưng mà cái chờ đó rồi còn phải, không có mạnh bằng cái người mà tự đi. Người tự đi mạnh hơn, mạnh hơn nhiều lắm, nhưng mà nó có căn bản, nó không bị thoái bộ. Bởi vì nó biết được làm cách nào đi tới rồi, thì nó tin nơi khả năng của nó để hòa hợp với bên trên thì nó tiến chắc, vững, chậm mà chắc.

Cho nên, cái phần hồn mà đi ra đó, bàn đầu thì đi trong cái Tiểu Thiên Địa, ra khỏi con tim xuống rún,

rồi đi vòng sau cái mạch đốc, đi lên trên huỳnh đình, cửu khiểu trên bộ đầu. Rồi sau này từ bộ đầu đi ra. Trước thế gian đi đây, rồi trung thiên thế giới ở đây, bồng lai tiên cảnh, đại định giới đi luôn lên đây. Nhưng mà nó phải có cái “point de départ” (khởi điểm), cái khởi điểm ở chỗ nào mới đi tới, thì nó cũng căn cứ trong cái Tiểu Thiên Địa của nó để nó đi ra. Nhờ cái khởi điểm đó, rồi nó phát triển nó đi lên.

Nếu mà nó ra với một cái hạnh trình cao đẹp, cố gắng công phu tu luyện nó lại được đi xa hơn, khám phá nhiều hơn. Nếu nó đi sai, lấy đạo tạo đời chỗ đó cũng đóng cửa lại không cho nó đi, chính nó đóng nó. Vì nó đem lực lượng xuống giam hãm ở dưới thay vì để ở trên. Cho nên, đấng này, chúng ta kêu niệm danh Cha trên bộ đầu hay là niệm Nam Mô A Di Đà Phật trên bộ đầu, không có chỉ niệm ở dưới lỗ đít. Đó, nghe cho rõ để hiểu vậy. Nhưng mà người đời nhiều khi họ sai, họ dùng sự sáng suốt để áp dụng xuống dưới về cái tầng trực tâm dục, thì họ bị kéo xuống. Chính họ kéo chứ không phải là Ngọc Hoàng kéo họ xuống. Chính họ kéo xuống, thì cái tội họ, kêu ra là họ phải nhìn rồi, chớ không phải đợi mà nói rằng đánh họ, họ mới khai bởi vì chính họ làm họ thấy rõ hơn.

Cho nên, trong bản thể họ có cái kiếng âm dương chiếu một cái thấy sự sai lầm của họ, họ phải nhìn nhận sự sai lầm, không chối cãi. Chính họ ăn năn và tự phạt lấy họ trước khi vua Diêm Vương xử tội họ.

20-01-1991 Montréal, Canada

VĂN TỰ VÔ VI và TỪ NGỮ TÂM LINH

Tác Giả

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

Xuất Bản

Association Vô Vi France

vovifrance@yahoo.fr

Ấn Bản 2024

In tại nhà in Escourbiac, Pháp Quốc năm 2024

ISBN

978-2-490330-26-3

SÁCH BIẾU

Printed For Free Distribution

Not For Sale

Sách do Hội Ái Hữu Vô Vi France xuất bản :

1. Kinh A di Đà Chú Giải của Đức Tổ Sư Đổ Thuần Hậu
2. Đồi Đạo Song Tu của Đức Tổ Sư Đổ Thuần Hậu
3. Tình Yêu Siêu Thoát của Đức Thầy Lương Sĩ Hằng
4. Thượng Đế Giảng Chơn Lý của Kim Thân Cha
5. Huấn Từ của Kim Thân Cha
6. Tôi Tìm Đạo tác giả Hồ Văn Em
7. Thơ và sấm Tu Hành của Đức Tổ Sư Đổ Thuần Hậu
8. Tuyển Tập Thơ của Đức Thầy Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên
9. Chơn Ngôn của Đức Thầy Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên
Ấn bản 2022
10. Thiền Thực Hành của Đức Thầy Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên
11. Sûtra Amitâbha Exégèse (Kinh A di Đà Chú Giải của Đức Tổ Sư Đổ Thuần Hậu dịch ra tiếng Pháp)
12. Chơn Ngôn của Đức Thầy Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên
Ấn bản 2024
- 13- Văn Tự Vô Vi Và Từ Ngữ Tâm Linh của Đức Thầy Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên
(1923 - 2009)

VĂN TỰ VÔ VI

Ơn

TỪ NGỮ TÂM LINH

ẤN BẢN 2024
HỘI ÁI HỮU VÔ VI FRANCE

978-2-490330-26-3

